

TRAVELLING KAT

ANH CHỒNG

Stockholm

Người tình

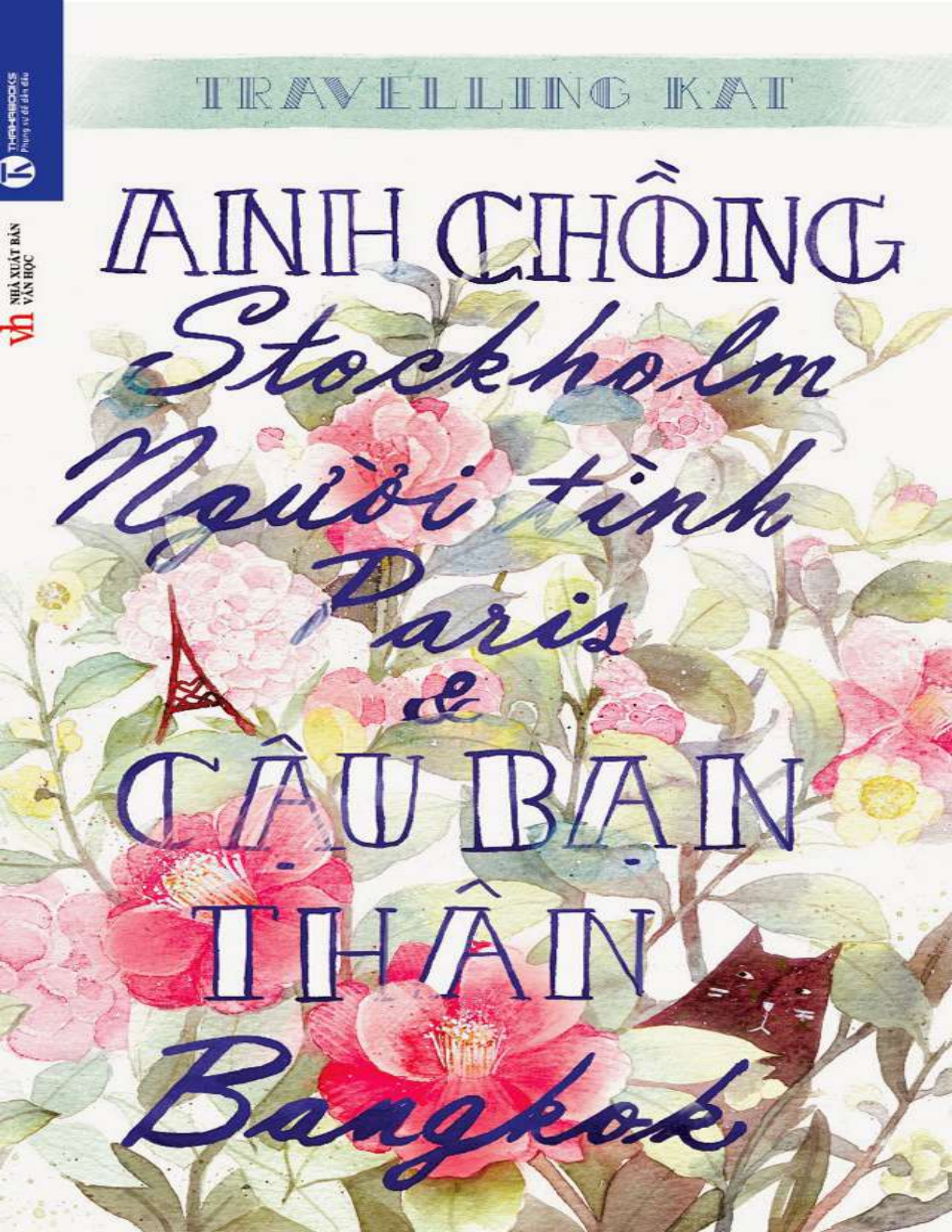
Paris

&

CÂU BẠN

THÂN

Bangkok

Mùi thơm cỏ hoa những miền đất lạ

Bạn đọc thân mến,

Tôi đã hình dung rất rõ về bạn khi bạn đọc những dòng sắp tới đây của cuốn sách nhỏ này.

Bất kể vẻ ngoài của bạn thật sự như thế nào, tôi đã hình dung ra đôi mắt bạn mở to trên những cung đường rộng mở, mùi thơm trên tóc bạn có lẫn hương của tuyết, của gió, của cỏ hoa những miền đất lạ.

Và tâm hồn bạn cũng thế, mở rộng cho những điều mới lạ, những cảm xúc bất ngờ. Chúng có thể khiến bạn hạnh phúc hay đau khổ, nhưng vẫn luôn vô vàn hàm ơn cuộc sống.

Chắc chắn là bạn **Trẻ, Đẹp và Chân thành**. Chân thành với cuộc sống cũng như bản thân mình.

Bởi khi đọc một cuốn sách, người đọc gần như trở thành hình bóng phản chiếu của tác giả.

Cuốn sách này bạn đừng đọc một lần. Hãy chỉ đọc nó vào những sáng cuối tuần yên tĩnh. Đặt nó trên bàn. Đọc nó giữa các cuốn sách khác. Hãy coi nó như một cô bạn thân. Cần cà phê là ới.

Nhà báo Ngô Thị Phú Bình

Tin vào lòng tốt và vẻ đẹp

Kim Ngân trong những bài in báo đầu tiên, thầy đã có “chất” tuy còn hơi hướng học trò. Bẵng đi một thời gian, đọc các bài báo kiểu tạp bút về du lịch của Ngân, thầy hiện đại hẳn. Hóa ra cô đã kịp theo học báo chí ở nước ngoài và trở nên dạn dĩ tung tẩy hơn nhiều, kể cả lòng ghép những câu chuyện tình nho nhỏ - gia vị cho những chuyện đi, khiến người đọc thư giãn.

Gần đây thể loại du ký, tùy bút du lịch nở rộ. Có người viết hay nhưng đọc cứ thầy bìa bịa, trong khi thể loại không phải tiểu thuyết. Kim Ngân thì làm cho người ta tin vào chuyện đi đó, cuộc gặp gỡ đó, tình yêu đó. Tin vào lòng tốt, vẻ đẹp, và sự cần thiết phải có trong hành trang của mình hơn một ngôn ngữ, hơn một nền văn hóa.

Tôi chúc Ngân đi, trải nghiệm nhiều hơn nữa, vốn số ng thêm lên, vẫn giữ được trong trẻo chân thật đồng thời hoài nghi nhiều hơn, phản biện nhiều hơn. Và có bạn đọc nhiều lứa tuổi khác nhau.

Nhà báo Dương Phương Vinh

Lời nói đầu

Tôi thường bỏ qua trang “Lời nói đầu” khi đọc sách.

Tôi thích đọc một cuốn sách trăn trụi như cách nó được viết ra chứ không cần lời giải thích của tác giả. Sau khi đọc hết cuốn sách, tôi mới trở lại phần “Lời nói đầu” để đọc xem mình có cảm giống tác giả không. Tôi sẽ hoặc là gật gù đồng ý với tác giả, hoặc bĩu môi bất bình. Tôi nghĩ chắc không ít bạn đọc cũng có thói quen tương tự. Thế nên, tôi sẽ viết lời nói đầu này để trình bày “ý đồ” của mình trong cuốn sách; nhưng tôi không lấy làm phiền lòng nếu bạn đọc nó cuối cùng.

Câu hỏi đầu tiên: Cuốn sách của tôi dành cho ai? Tôi không dùng những tham số thường gặp như độ tuổi, nghề nghiệp, môi trường để xác định đối tượng độc giả của mình bởi lẽ nhìn qua thống kê Insight của trang Facebook, tôi nhận ra tôi có bạn đọc từ 13 đến trên 65 tuổi, còn nghề nghiệp, nơi sống thì đủ cả.

Trò chuyện với một vài người trong số họ và theo dõi phản hồi, tôi nhận ra, họ lãng mạn, nữ tính, có máu phiêu lưu (có thể không quá nhiều hoặc rất nhiều). Họ có khi cũng nghiêm túc và có khi cũng điệu đà. Một số nghiêm túc một cách điệu đà và số khác điệu đà một cách nghiêm túc. Một số trong họ khá mơ mộng; một số lại hơi bi quan và suy nghĩ nhiều.

Họ đơn giản là rất phụ nữ hay ít ra là quan tâm nhiều đến cái chết phụ nữ. Tôi yêu thích cái suy nghĩ đó (suy nghĩ thiên về cảm tính hơn là dựa trên những con số – cũng rất phụ nữ). Vì thế, tôi chọn đối tượng bạn đọc của tôi là phụ nữ và những người quan tâm đến cái chết phụ nữ ấy.

Tôi đã nghĩ sẽ sắp xếp những bài viết trong cuốn sách này theo thứ tự nào: khu vực địa lý, thời gian đi, hay thời gian viết? Tôi quyết định “tuân” theo thời gian viết bởi cuốn sách này không phải một cuốn sách hướng dẫn du lịch hay nhật ký hành trình. Đây là cuốn sách ghi lại hành trình cảm nhận của tôi: cảm nhận một thành phố, một đất nước, một nền văn hóa lẫn với xúc cảm về những chàng trai và những mối quan hệ.

Bạn có thể thấy tôi hờn ghét Venice đông đúc, yêu mù quáng Paris, ngỡ ngác trước vẻ bốn cột của Amsterdam hay mong manh như Prague...

Bạn cũng gặp ở đây anh bạn thân của tôi, người tình tôi yêu đơn phương, những anh chàng tôi cảm nể, những người đàn ông tôi ngưỡng mộ nhưng không muốn cặp kè, những người đàn ông tôi muốn cặp kè mà không được, người đàn ông tôi sẽ lấy làm chồng và cả những anh chàng, hmm... không ra gì.

Họ đến rồi đi. Tôi hờn ghen, yêu thương rồi thay đổi.

Với tôi, trình tự cảm nhận như vậy còn quan trọng hơn ngày tôi đến thành phố hay khu vực địa lý đó bởi nếu tôi không ghi lại, sẽ chẳng có một cuốn lịch hay tập bản đồ nào nhớ họ tôi.

Rồi, tôi quyết định chia cuốn sách thành hai phần.

Tôi gọi tên nhóm bài viết trong phần 1 là “Anh chàng Stockholm, Người tình Paris và Cậu bạn thân Bangkok”. Với tôi, mỗi thành phố là một thực thể sống. Mà thực thể ấy nhất định phải có cảm xúc. Yêu ghét thôi chưa đủ, có khi còn bay bổng, hờn giận, phũ phàng, lạnh lùng, cuồng nhiệt, chán nản hay ủy mị. Những tính cách ấy được tạo dựng nên bằng thời tiết, kiến trúc, món ăn, con người... Mà có khi được “đơm đặt” bởi chính tôi với đám cảm xúc tôi đeo vào người trước và trong suốt chuyến đi.

Thông qua câu chuyện về các chuyến đi, các thành phố, bạn thấy tôi đại khờ, háo hức, sai lầm, can đảm và trưởng thành. Mà tôi là một cô gái Việt điển hình, không hay ho hơn, không cực đoan hơn nên rất có thể bạn sẽ tìm thấy mình trong đó.

Phần 2, tôi lấy tên của một bài viết “Trên con đường phiêu lưu, phụ nữ vẫn là phụ nữ.”

Chúng ta vi vút trên những nẻo đường, cầm máy ảnh kiên cường giữa sa mạc cát nhưng chúng ta vẫn là phụ nữ. Chúng ta đi du lịch với những nỗi nhớ nhà ngày Tết, với chút ấm áp trong căn bếp mùa Đông của quê, hò, thảo quả và vẫn có vài lần cái nỏ rất phụ nữ. Sổ tay ghi lại những công thức món ăn nếm thử trên đường, vài công thức làm đẹp của những người bạn đồng hành. Chúng ta – nói thẳng ra – không bao giờ đi du lịch một mình bởi đồng hành cùng chúng ta là cái chất phụ nữ đó. Có lẽ vì thế, cuộc hành trình trở nên mềm mại như trái tim chúng ta.

Tôi mong bạn thích cuốn sách này. Tham lam hơn, tôi mong bạn cất lại nó trên giá sách hay trên bàn cà phê để thi thoảng đọc lại. Chính vì thế, tôi và những người bạn của Travelling Kat đã bỏ công đầu tư những thêm thắt ở phần bìa, bìa ảnh, hay những trang ngắn để khi bạn nhìn thấy là mỉm cười. Tôi nghĩ bạn cũng giống tôi và những người phụ nữ nói chung: hạnh phúc vì những điều nhỏ nhoi nhưng tinh tế.

Thân,

Travelling Kat

Bạn thân mến,

- Tất cả tên của các chàng trai trong cuốn sách này đều được thay đổi thành các con số. Tôi cũng không trách cứ hay tôn vinh họ. Tôi chỉ muốn ghi lại chính xác suy nghĩ, cảm xúc của mình và kể về mối quan hệ nhìn từ phía tôi. Tôi muốn họ - chắc sẽ đọc cuốn sách này vì tò mò - sẽ mỉm cười một cách dễ chịu chứ không bị bất kỳ phiền phức nào cả. Chỉ họ và tôi biết câu chuyện đó đang kể về chúng tôi.

- Thời gian chuyên đi và thời điểm viết bài khác nhau, thậm chí khá xa nhau. Nội dung bài viết cũng không hoàn toàn liên quan đến câu chuyện cuộc sống của tôi. Tuy nhiên, những điều xảy ra trong cuộc sống tặng tôi những từ khóa hay ý tưởng cho các bài viết.

- Tôi thường mang theo sổ tay và ghi chép. Tôi xin trích một vài trang mà tôi nghĩ bạn đọc quan tâm.

- Đây là một cuốn sách tình yêu hơn là sách du lịch. Nhiều địa danh tôi chỉ ghé chân vài ngày nên có thể một số thông tin chưa hoàn toàn chính xác. Nhiều chi tiết chỉ là chuyện kể và tôi có nói rõ. Tôi nỗ lực xác thực tất cả các chi tiết song tất nhiên, sai lệch là khó tránh khỏi. Mong bạn đọc, những người sống ở các địa danh này lâu hơn tôi, thứ lỗi và gửi hời đáp cho tôi. Tuy nhiên, tôi có thể đảm bảo, trong cuốn sách này, có một thông tin luôn chính xác và chân thật: cảm nhận của tôi.

- Bút danh Travelling Kat không có ý nghĩa gì cao siêu. Đơn giản vì tôi thích mèo và luôn nghĩ mình là một con mèo tam thể, thích đi lang thang và ngó nghiêng, một cách thong dong, thư thái trong một ngày nắng đẹp.

*Tôi không đặt mua vé máy bay khi tôi đang thất vọng hay bế
tối.*

Tôi không tin một chuyên đi có thể cứu rỗi tôi.

*Không ai hay điều gì trên đời này có thể cứu tôi khỏi nỗi thất
vọng hay bế tối, ngoài chính bản thân tôi.*

Tôi chỉ đặt mua vé máy bay khi có giá rẻ.

Cảnh báo những điều bạn có thể làm khi đọc cuốn sách này

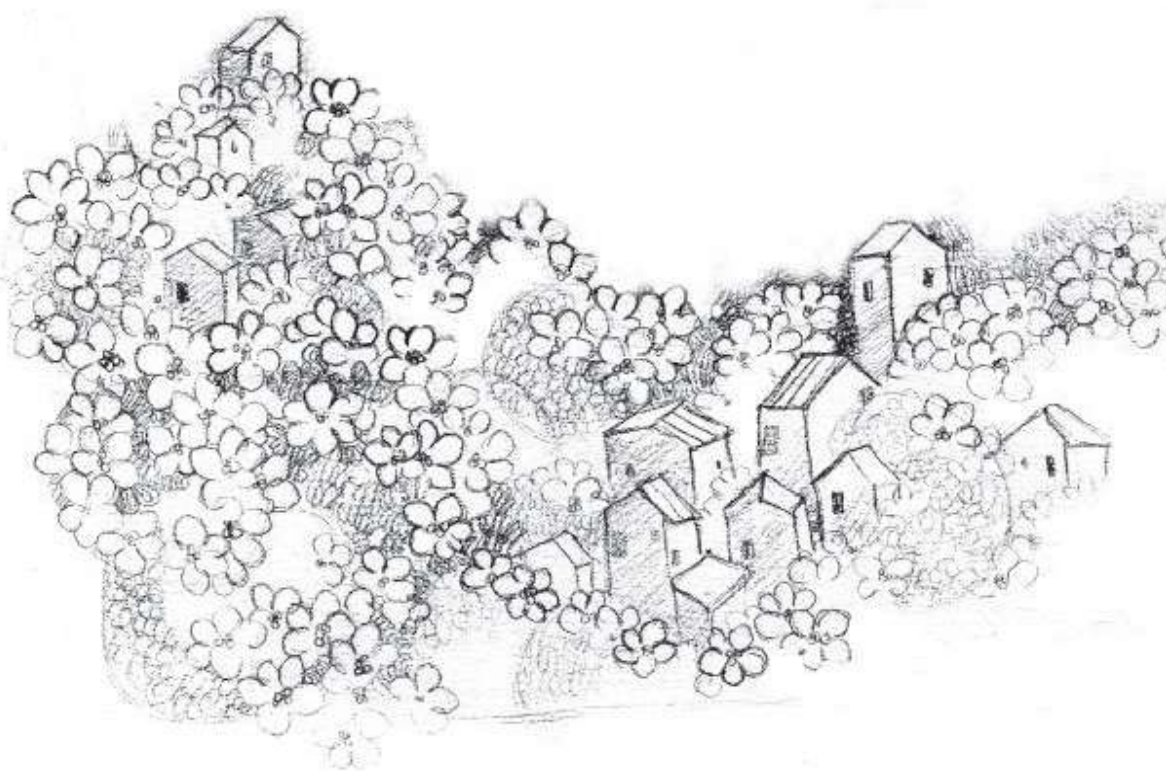
- ✓ Pha một tách trà và nhâm nhi "những điều bí mật của Hamburg"
 - ✓ Mua "dành chiếc váy đẹp nhất cho Paris"
 - ✓ Bắt đầu viết lại blog hay một lá thư thật hay với lời đề tựa "Juliet thân yêu, tôi có một chuyện tình..."
 - ✓ Mở máy tính ra và lùng vé máy bay giá rẻ như những người phụ nữ trong "Trên con đường phiêu lưu, phụ nữ vẫn là phụ nữ"
 - ✓ Chăm một lọ hoa như thể bạn đang sống ở thành phố "Nora nhỏ xinh như bàn tay con gái"
 - ✓ Gập cuốn sách lại, mặc gì đó thật đẹp và ra đường bởi Oslo cũng có "niềm kiêu hãnh của một cô nàng bình thường" cơ mà! .
 - ✓ Thêm "Một cô nàng đồng danh tên Phở"
- ... và nhiều điều khác nữa...

Tôi kể t bạn với thành phố tôi đang sống hay những nơi chốn tôi qua, cảm nhận được linh hồn của cuộc sống nơi đó, tôi nhận ra mình có hình dung về những người đàn ông quanh tôi.

Họ, cũng như những thành phố này, không 100% hoàn hảo, nhưng hoàn hảo để dành cho riêng tôi, tặng cho tôi đúng thứ tôi đang cần, vào ngay lúc này.

Anh chồng
Stockholm,
người tình **Paris**
và cậu bạn thân
Bangkok

Mùa Hè năm 2010, tôi đang ở trong một mối quan hệ tạm ổn với Số 1.

"Tạm ổn!"

Đó là cách tôi bao biện cho mối quan hệ của chúng tôi khi tôi thấy những điều chưa ổn. Anh làm cho tôi khóc trong đêm giao thừa, trong ngày Valentine và một số ngày đặc biệt khác vì sự vô tâm của anh. Sau lúc đó, chỉ cần anh ôm tôi vào lòng, tim tôi sẽ dịu xuống.

"Tạm ổn", tôi lại nghĩ.

Tôi lúc đó cũng chưa từng viết mảng du lịch. Bài viết đầu tiên mang nặng thông tin khoa giáo về Bắc Kinh làm tôi không mấy thích thú mảng này. Tôi viết chuyên nghiệp trang Lịch sử thương hiệu của mình và biên tập bài nhanh như một cái máy. Thế rồi, chị Phó Tổng biên tập cũ ở tòa soạn tôi làm việc chuyển công tác đến phụ trách một tạp chí phụ nữ.

"Tờ tạp chí đó như một cô gái đẹp nhưng... tuyệt vọng", tôi đã nghĩ.

Chị muốn tôi tham gia cùng nhóm thực hiện tờ tạp chí. "Lạc quan như Kim Ngân" là tiêu chí chị muốn tôi nhớ khi viết bài và tiêu chí đó ảnh hưởng đến nhiều bài viết của tôi sau này.

Tôi đã lục lại ảnh của chuyến đi Đông Nam Á tôi thích nhất, Indonesia, tháng 2 năm 2009 để viết. Bài viết ban đầu bị chị biên tập loại vì "quá bay" rồi sau đó, cũng vẫn là chị chọn đăng bài viết này sau khi cắt đi rất nhiều phần "quá bay".

Mùa Hè năm đó, tôi hình như đang rất cần bay...

Bali - giấu khéo một người tình

Lần đầu tiên đặt chân đến hòn đảo này, tôi nghĩ mình đã sai lầm.

Tôi không nên đến Bali mà thuê một người tình. Tôi đi đơn độc giữa những đôi tình nhân nắm tay nhau tình tứ, giữa những nụ hôn bất chợt hay những phiêu mua hàng đặc biệt cho cặp đôi.

Chú ý: Bali đang nghỉ tuần trăng mật!

Trong khi cả Thế giới có thể vội vã làm việc này việc kia thì Bali tắt bật cho (những) tuần trăng mật bất tận.

Chỉ cần bước chân xuống sân bay Ngurah Rai, bạn đã được chào đón bằng vô số quảng cáo về các chương trình giảm giá đặc biệt dành cho cặp đôi, gói dịch vụ hoàn hảo cho tuần trăng mật hay chỗ mua nhẫn cưới, chụp ảnh cưới... Những nhà hàng phục vụ những món ăn, đồ uống có giá đặc biệt, công thức đặc biệt cho suất đôi.

Khi tôi đi tìm phòng cho một nhóm bạn tám người, không ít chủ nhà nghỉ nhìn tôi ngạc nhiên. Phòng ở Bali khác với các điểm du lịch khác trong khu vực. Hai dạng phòng phổ biến là phòng nghỉ hạng sang trong khu Nusa Dua hay các bungalow rất nhỏ bình dân có ban công mát mẻ và hàng hiên với bộ bàn ghế đôi xinh xắn trong thị trấn Ubud và tắt cả đều ưu tiên dành cho hai người.

Khu Nusa Dua cách biệt như một ốc đảo nhỏ xa hoa giữa Bali. Đây là nơi hội tụ của một loạt tập đoàn khách sạn sang trọng nhất Thế giới như The Grand Mirage Hotel, Nusa Dua Beach Hotel, Club Med, Melia Bali và The Bali Hilton International,... những khách sạn được xếp hạng năm sao trở lên. Bãi biển tự nhiên của Bali không hề u bờ cát trắng mịn hay chan hòa nắng như những bức ảnh quảng cáo. Bờ biển bị cào nát bởi những dải đá và rong rêu. Nhưng trong khu Nusa Dua, các khu nghỉ dưỡng đã tài tình dẫn nước biển vào một bãi biển nhân tạo của riêng khách sạn đó. Những đôi uyên ương ở đây được nghe tiếng sóng vỗ ngay bên thềm phòng ngủ, bơi lội tung tăng trong một khu cách biệt, vắng người. Bạn có thể dễ dàng gặp cảnh

một anh chàng hào hoa dành tặng người mình yêu đoạn nhạc chính anh dạo trên chiếc piano trắng đặt chênh vênh trên cây cầu gỗ giữa "bể bơi nước biển" của một khách sạn nào đó.

Gọn trong khu Nusa Dua, khách du lịch có thể tha hồ tận hưởng những dịch vụ spa đỉnh cao, xem các vũ công nhảy điệu Kecak, thưởng thức nghệ thuật trong các gallery hay mua sắm trong các cửa hàng đồ cao cấp... Với không ít đôi vợ chồng Mỹ hay châu Âu, việc để dành tiền cho một tuần trăng mật xa hoa ở Bali là một việc nên làm và phải làm.

Mà Bali rõ là biết chiều khách: Nusa Dua không chỉ dành cho khách hàng của khu nghỉ dưỡng. Bạn không cần phải thuê phòng trong khu nghỉ dưỡng mà vẫn có thể có được tất cả những điều lãng mạn trên. Trả 15 đôla cho một chòi lợp lá cọ xinh xắn, bạn sẽ được phục vụ nước khoáng và hoa quả, thoải mái tận hưởng bờ biển nhân tạo hoàn hảo, bản nhạc piano "ai đó" tặng và một buổi chiều lãng mạn trên bờ biển long lanh ánh đuốc.

Ngoại tình ở Bali

Rồi giữa lúc đang tiếc nuối về chuyện đi lạc lối, tôi bắt chợt tìm được... người tình của mình trên những con sóng, viên gạch Bali.

Người tình của tôi rất cá tính, ít nhất là cũng cá tính ngang ngửa Ubud.

Người Indonesia tự hào khoe rằng: "Cá tính của Ubud mạnh mẽ đến nỗi khách du lịch hay toàn cầu hóa cũng không thể phá hủy". Ubud nằm ở trung tâm đảo Bali, là trái tim của hòn đảo từ một thế kỷ trước và nơi đây vẫn (và sẽ mãi mãi) độc đáo khó tả.

Ubud là thiên đường của người yêu nghệ thuật. Các boutique, gallery ở Ubud sắp xếp đan xen hai bên đường, rồi những ngôi nhà có kiến trúc cổ kính, tinh xảo, những bức tượng thần Vishnu đủ tư thế đặt khắp nơi nhiều đến nỗi trông toàn bộ thị trấn không khác nào một gallery nghệ thuật khổng lồ, sống động. Các tác phẩm cũng như sản phẩm được bày ở đây mang đậm phong cách Bali (Baliness) từ dân gian đến đương đại trên các chất liệu tự nhiên như gỗ, sỏi, lan hay lá cọ. Bạn sẽ mất nhiều ngày mới có thể khám phá hết các gallery ấy và thao thức với đam mê sáng tạo bất ngờ xuất hiện trong mình.

Con đường trung tâm của Ubud có cái tên ngộ nghĩnh là Monkey Forest. Đây không chỉ là một cái tên mà ai đó đã hài hước đặt cho con đường. Bởi thực sự là ngay trên con đường đó, ngay giữa một thị trấn nấp nập, có hẳn một khu rừng tĩnh mịch và rất nhiều... khỉ. Ubud ngoài trời nắng tươi tỉnh thế mà lại trở nên âm u bất thường trong rừng khỉ. Những chú khỉ nghịch ngợm giật nước, túm mũ khách du lịch và hồn nhiên chơi đùa với bọn trẻ con. Bước vào khu rừng, bạn chợt thấy lòng nhẹ nhõm đến lạ, sáng khoái đến lạ dù mới trước đó có mấy phút, bạn vẫn còn bước đi trên phố đông người.

Khu rừng tồ n tại kỳ lạ như vậy không chỉ vì mục đích bảo tồ n thiên nhiên mà hơn cả là do Đức tin của người dân địa phương. Khác với phần lớn dân số Indonesia theo đạo Hồi, người Bali theo đạo Hindu. Thần khỉ Hanuman là nhân vật trung tâm trong hai pho sử thi của đạo Hindu là *Ramayana* và *Mahabharata*. Hanuman dũng cảm và trung thành với vua Rama nên hàng triệu tín đồ Ấn Độ giáo đều dâng lễ cầu nguyện thần khỉ phù hộ cho họ được khỏe mạnh, sung túc. Hình ảnh chú khỉ cũng phổ biến trong các món đồ lưu niệm ở Bali.

Ở Ubud, bạn còn tìm thấy "Đại lộ danh vọng" đặc biệt, nơi bạn vẫn có thể ghi danh dù không phải là một ngôi sao. Đó là con đường Jalan

Kajeng (Jalan trong tiếng Indo là đường). Bạn chỉ cần bỏ 150 Rupiah để có một tảng xi măng mới đổ kích thước khoảng 1m² in dẫu bất kỳ điều gì bạn muốn (bàn tay, bàn chân, tên bạn, ngày bạn ở Bali hay những hình vẽ thú vị). Tảng xi măng đó sẽ được những người thợ ở đây làm khô và lát lên con đường. Đường Kajeng giờ trải toàn những viên lát ghi dẫu khách du lịch từ khắp nơi trên Thế giới cùng lời hẹn trở lại chắc chắn như xi măng.

Ngày cuối cùng ở Bali, tôi quyết định đi lặn.

Nước biển, cảm hứng nghệ thuật Ubud và cả men say trắng mặt của Bali ôm lấy tôi như một người tình, vuốt ve trái tim bị tôi bọc trong lớp xi măng "tạm ổn". Dìm mình dưới biển, cua tay với những khóm tảo, những bụi san hô hay đuổi theo cả toán cá nhiều màu, tôi thấy mình đang bay...

Tháng 8 năm 2010, tôi bay thật. Châu Âu. Lúc này tôi và số 1 bắt đầu khoảng thời gian xa nhau.

"Thời gian yêu xa là một bài thử tốt cho mối quan hệ. Một năm hay thậm chí sáu năm, nếu mối quan hệ đủ mạnh mẽ, bền vững, bạn sẽ vượt qua và gắn bó hơn nữa. Còn nếu không, phép thử này quan trọng để giúp bạn nhận ra..." tôi âm thầm tâm niệm như thế.

Bước chân xuống sân bay, khi máy điện thoại của tôi vô tình bắt được wifi miễn phí, tôi vô lý, sign in Yahoo! để nói chuyện với Số 1. Phản ứng thiếu nhiệt tình, như cách anh vẫn làm nhưng đã từng được tôi biện minh, giờ bỗng làm tôi hụt hẫng.

Xa nhà vừa làm người ta mạnh mẽ lên và cùng lúc làm người ta yếu đuối hơn, thì phải? .

Đất nước dịu dàng - Đàn ông quyến rũ

Mong manh dễ vỡ, nhưng tôi lại quyết định đi du học ở một nơi nổi tiếng là lạnh và buồn: Thụy Điển. Tôi khóc vì cô đơn ngay khi máy bay mới transit ở Bangkok. Lúc đó, tôi đâu biết, tôi sắp được đến đất nước dịu dàng nhất Thế giới và gặp những người xa lạ yêu thương tôi như người nhà!

Lòng tốt như bánh cứng nhân kem...

Ngày đầu tiên đặt chân đến Thụy Điển, tôi chên vênh theo đúng nghĩa đen vì hai cái vali to hơn người. Hầu hết các biển hiệu đều bằng tiếng Thụy Điển và tất cả mọi người xung quanh với tai nghe iPod xập xình tỏ ra thờ ơ với tôi. Vẻ ngơ ngác của tôi dường như không làm ai động lòng nên tôi không dám mở miệng hỏi đường hay nhờ vả ai xách đồ.

Làm bầm ngựa rửa những thông tin về sự tốt bụng của người Bắc Âu, tôi lễ mễ đánh vật với hai chiếc vali khổng lồ.

Bỗng nhiên, một chiếc vali nặng quá, đổ kềnh ra giữa đường ô tô, kéo cả tôi ngã sụp theo. Đúng lúc đó, một chiếc xe bus vùn vụt lao tới. Tôi luôn ngượng thực sự, đứng sững lại mà không biết làm gì.

Rồi từ đâu, một cánh tay xách bổng chiếc vali lên, một vài cánh tay khác vác chiếc vali to hơn và đẩy tôi lên vỉa hè. Chiếc xe bus cũng dừng lại, chờ đến khi tôi lên hẳn vỉa hè mới đi tiếp. Tất cả diễn ra quá bất ngờ để tôi kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Khi tôi đã hoàn hồn, định quay lại cảm ơn thì những người xung quanh đã tản ra hết, ai quay lại việc người nấy. Câu chuyện số 1 để tôi nhớ: Người Thụy Điển tốt bụng theo cách rất... khác người.

Một phần văn hóa Thụy Điển là văn hóa xếp hàng, mà phải là xếp hàng với tinh thần thoải mái. Từ lên xe bus cho tới nhà hàng, việc lấy số xếp hàng hay tự động đứng thành hàng một là chuyện đương nhiên. Thế nhưng, bạn sẽ còn bất ngờ hơn vì sự kiên nhẫn của người dân nơi đây. Kiên nhẫn nhất có lẽ lại là những bác lái xe bus và những người đi xe bus, những người thường bị coi là thiếu kiên nhẫn ở các nước khác, đặc biệt là Việt Nam. Hằng ngày, tôi chứng kiến một hàng dài người và xe, tất cả đều bình thản đợi một bác lái xe bus giải quyết việc mua thẻ của một khách nào đó (riêng thành phố tôi ở, hành khách đi xe bus nạp thẻ xe bus ngay trên xe và phải trả bằng thẻ tín dụng hoặc... tin nhắn điện thoại. Tiền mặt bị từ chối vì lý do an ninh). Có hôm vội, tôi cũng bực mình nhưng nhìn xung quanh thấy mọi người vui vẻ, tự cảm thấy xấu hổ quá.

Chính tôi, có lần tôi hỏi đường, bác xe bus còn đứng lên khỏi ghế, xuống đường chỉ trở, rồi hỏi đường cho tôi, trong khi, hàng dài người đứng sau cứ thế đợi, không ai phàn nàn gì.

Một lần khác, tôi ra bên xe chậm hai phút, nhìn thấy xe bus vừa làm lùi đi trước được một đoạn, tôi hí hục chạy đuổi theo. Nhưng có chạy nhanh đến thế nào tôi cũng không thể chạy kịp theo xe. Đến bên tiếp theo, xe bus dừng hẳn lại, bác tài xe tắt máy, và... chờ tôi hẳn ba phút cho đến khi tôi chạy đến, vào ghế yên trong xe, thì xe mới lục tục chuyển bánh. Thế là mỗi sáng, cô gái nhỏ bé một mình ở thành phố lạ như tôi không hề có cảm giác bị bỏ rơi bởi đến một bác xe bus không quen cũng đợi tôi, ở bên tiếp theo...

Thành phố tôi ở là thành phố loại trung, lớn thứ 7 ở Thụy Điển. So với Hà Nội, thành phố này có thể coi là vắng người và còn vắng hơn khi trời lạnh, mọi người đều vội bước trở về nhà sau giờ làm, tìm cho mình một chỗ ấm áp. Trên phố, trông ai cũng như đang bận rộn. Thế nhưng, bạn sẽ như tôi, không khỏi bất ngờ khi mở lời nhờ vả hay hỏi han ai đó, bởi không chỉ một người mà rất nhiều người sẽ

xúm vào giúp đỡ, bàn luận và cùng nhau tìm cách giúp bạn. Không ồn ào, không vô vấp, những người đi qua chưa hiểu chuyện sẽ nhẹ nhàng hỏi: "Tôi có thể giúp gì được không?" hay chỉ đơn giản cười và chờ đợi bạn nói ra vấn đề của mình. Thậm chí, có những người đang làm gì đó sẽ bỏ tất cả lại để giúp bạn cho bằng được thì thôi.

Có lần tôi hỏi đường một cụ già không giỏi tiếng Anh, cụ biết nơi tôi muốn tìm nhưng không biết làm sao để diễn tả đường đi. Một anh chàng đạp xe đạp qua, đã đi quá chúng tôi một đoạn nhưng như cảm giác được trục trặc, anh quay xe lại phía chúng tôi và đứng nhìn. Khi ông cụ xin lỗi vì không thể giúp tôi, anh mới đề nghị giúp đỡ.

"Người Thụy Điển lạnh lùng như thời tiết!" Một người bạn châu Phi, vốn rất nồng nhiệt, "phê bình" người Thụy Điển.

"Họ quá nhát thôi," thầy giáo của tôi (không phải người Thụy Điển nhưng sống ở đây từ nhỏ) đã giải thích, "tuy nhiên, bạn chỉ cần cởi mở trước, họ sẽ giúp bạn hết mình. Bạn sẽ không còn thấy giới hạn của lòng tốt bởi vì họ quá tốt."

Còn với tôi, lòng tốt ở đây là những món quà bất ngờ mà tôi được nhận mỗi ngày. Người Thụy Điển với tôi như những chiếc bánh sô cô la tròn (chokladboll) họ mời tôi trong fika (bữa trà thân mật): vỏ bánh cứng chả có gì báo hiệu trước về lớp kem dẻo ngọt bên trong.

Lòng nhân ái được quy định trong... luật

Nói không quá lời, với tôi, luật của Thụy Điển có nhiều phần ngọt ngào như một tấm thiệp.

Ở đây, nếu bạn bỏ đói hay đánh vật nuôi (chú cún hay mèo), bạn sẽ bị phạt tiền hoặc ngồi tù. Trên các tờ khai hành chính, ô giới tính sẽ bao gồm đồng tính và lưỡng tính; phần khai tình trạng hôn

nhân có cả single mother/ father (bố, mẹ đơn thân) hay hôn nhân đồng giới. Tháng 11 năm 2007, chính phủ Thụy Điển cho ra mắt kế hoạch hành động chống bạo hành gia đình và bạo hành trong quan hệ đồng giới. Kế hoạch gồm 56 giải pháp và chính phủ chi gần 80 triệu euro trong vòng bốn năm để thực hiện kế hoạch này.

Tháng 10 hàng năm, chính phủ chọn chủ đề là "Rosa Oktober", tháng 10 hồng, để ủng hộ những bệnh nhân ung thư vú. Trên đường, bạn sẽ gặp rất nhiều người, kể cả đàn ông đeo dải ruy băng hồng để hưởng ứng phong trào này.

Ngày đầu tiên vào trường đại học, tôi cũng được yêu cầu học nội quy như khi tôi đi học phổ thông ở Việt Nam. Nhưng điều làm tôi bất ngờ là hầu hết nội dung của nội quy đều đề cập đến vấn đề tôn trọng. "Chúng tôi yêu cầu, thậm chí bắt buộc bạn tôn trọng sự khác biệt và quyền tự do của tất cả mọi người ở đây. Phân biệt chủng tộc, phân biệt giới, kể cả kỳ thị người đồng tính cũng là vi phạm pháp luật", giáo viên hướng dẫn nhấn mạnh với chúng tôi.

Và bắt đầu từ những luật như thế, sự quan tâm, chăm sóc được lan ra khắp ngõ ngách của đất nước giá lạnh này từ những điều nhỏ nhất. Bạn sẽ tìm thấy những chiếc ghế nhỏ trong thang máy. Đó là dành cho những người già hay khi bạn quá mệt. Xe bus khi dừng sẽ tấp vào vỉa hè để những người già hay người tàn tật dễ dàng đẩy xe lăn và các bà mẹ thì dễ dàng đẩy xe nôi. Trong thư viện, các anh chị thủ thư sẽ không ngồi một chỗ. Họ đi loanh quanh trong thư viện, hỏi xem liệu có ai cần giúp đỡ gì. Còn trong bệnh viện, các bác sỹ sẽ ra tận cửa, sau khi gọi tên bệnh nhân, sẽ đón tay bé em bé hay đỡ người già vào phòng khám.

Tôi chợt nghĩ, trong lúc làm công việc của mình, mỗi người Thụy Điển đều đảm đương thêm một nhiệm vụ: quan tâm và chăm sóc người khác.

Quan tâm hơn, hạnh phúc hơn nữa

Ở Thụy Điển rất nhiều người cao tuổi làm các công việc dịch vụ như dọn dẹp, bán hàng hay tính tiền trong nhà hàng. Luật pháp và các doanh nghiệp ủng hộ những người già làm các công việc nhẹ nhàng sau khi họ đã về hưu. Từ trường đại học, ngân hàng đến bưu điện, bạn dễ dàng nhận được sự giúp đỡ nhiệt tình của các bác cán bộ đã trên 60 tuổi. Họ cười vui vẻ, nhanh nhẹn, nhiệt tình hơn nhiều người trẻ vì lý lẽ rất lạc quan: "Tuổi này mà tôi còn được làm việc thì tôi hạnh phúc lắm rồi."

Khi mỗi em bé sinh ra, mẹ và bố em bé được nghỉ tổng cộng 480 ngày ăn lương. Trong tiếng Thụy Điển có một từ không có từ tương đương trong các ngôn ngữ khác: "vabba", động từ chỉ việc nghỉ ở nhà chăm con ốm mà vẫn có lương. Những nhân viên nam ở Thụy Điển cũng có... "kỳ nghỉ thai sản" như phụ nữ để ở nhà trông con cho vợ đi làm. Kể cả khi người cha không muốn nghỉ, luật cũng quy định anh phải nghỉ ít nhất ba tháng để chia sẻ khó khăn với vợ. Chính vì thế, các ông bố Thụy Điển có thời gian gần con, thậm chí, họ còn chăm sóc con siêu hơn cả các bà mẹ.

"Men don't have titty, they can still stay at home to raise a kid" (Đàn ông không có ti nhưng họ vẫn có thể ở nhà để nuôi con). Đó là lời bài hát giới thiệu về Thụy Điển trong đêm chung kết cuộc thi âm nhạc Eurovision diễn ra ở Malmö, Thụy Điển năm 2013.

Trên đường, hình ảnh một anh chàng đẹp trai và rất trẻ nhưng "một nách hai con" là chuyện rất phổ biến. Họ cũng không hề ngần ngại khi đi con phía trước, tay đeo túi bím, túi sữa và đi đến gặp bạn bè trong các quán cà phê hay đi xem đá bóng. Dưới con mắt của một cô nàng, họ dường như quyết rũ và đáng yêu hơn rất nhiều.

Năm 2010, tạp chí *Forbes* bình chọn Thụy Điển trong top năm đất nước hạnh phúc nhất Thế giới, một nghiên cứu gần đây về danh tiếng các quốc gia đã cho kết quả: Đất nước Thụy Điển là đất nước được tôn trọng nhất Thế giới. Tất cả những điều này với người Thụy Điển chỉ là những con số vô nghĩa. Cả đất nước dường như vẫn đang bận rộn bàn tính để làm sao quan tâm đến nhau được nhiều hơn và sống hạnh phúc hơn.

Sáng nay trong hòm thư, tôi nhận được thông báo xe bus sẽ tăng chuyến và trường học sẽ bắt đầu học muộn hơn vì mùa Đông đang tới...

Trong cuốn sổ tay chuyến đi đó

- *Nếu có thể, Giáng sinh nào cũng nên đi chợ Giáng sinh trong bảo tàng ngoài trời Skansen ở Stockholm (đi xe bus 47 từ bên Karlaplan, line đỏ).*

- *Các chủ đề có thể viết về Thụy Điển trong tương lai: fika, tình yêu thiên nhiên, bình đẳng giới.*

Chuyến đi Đức được quyết định chỉ trong vài giờ. Một anh bạn đồng nghiệp thân thiết của tôi sang học ở Đức, mang theo nhiều món đồ mẹ tôi gửi. Đáng tiếc, do lịch làm việc quá chặt, anh không thể sang thăm tôi như dự định. Tất nhiên, đó chưa phải là một lý do hoàn toàn thuyết phục.

Tôi nghe thấy như hàng triệu hạt phiêu lưu trong cơ thể tôi, vốn quen với các chuyến đi từ trước, nổi dậy biểu tình. Xét cho cùng, khi phụ nữ đã muôn làm gì, họ chỉ cần kiêu ra cho mình và những người xung quanh một lý do với 1% thuyết phục là họ sẽ làm.

Tôi có chuyê`n phiêu lưu một mình đầ`u tiên. Sô` 1 vẫn gửi tin nhắ`n với tôi trên Yahoo! nhưng đã có lúc, khi vô tình máy điện thoại của tôi bắ`t được wifi và tự sign in vào Yahoo!, tôi thắ`y mình nhắ`n sign out...

Berlin, yêu vội vã những sân ga

Tôi mua vé máy bay phút cuối đế`n Berlin và ở lại trong ba ngày. Với tôi và Berlin, thề` là quá ngắ`n ngủi.

Hươu cao cổ dẫn voi, chạy đuổi những đoàn tàu

Tôi luôn tâm niệm người Đức khô khan, máy móc. Berlin - với tôi - cũng không đẹp lãng mạn. Thề` nhưng, ở dưới lòng đấ`t, những ga tàu lại làm tôi bắ`t ngờ vì chút hài hước, tinh nghịch lẫn bay bổng của nước Đức.

Tàu điện ngầ`m ở Berlin bắ`t đầ`u được xây dựng từ năm 1902, trước Chiế`n tranh Thề` giới thứ nhắ`t. Chính vì thề`, những sân ga ở đây rắ`t cổ kính và gắ`n bó với từng biế`n động của thành phố` trong suố`t thề` kỷ qua. Ở Berlin có tắ`t cả 173 ga tàu và ga tàu nào dường như cũng có câu chuyện của riêng mình. Tôi say mê và quyế`t định đi gầ`n hế`t các ga tàu ở Berlin để` ngắ`m nhìn những bức tường ở sân ga.

Ga Zoologischer Garten (gầ`n vườn bách thú Berlin) có những hình vẽ thú vật. Những con thú được vẽ trong trạng thái sinh động, trông xa như đang đuổ`i theo những chuyê`n tàu.

Ga Osloer Strasse, nơi được lâ`y theo tên của thủ đô Oslo của Na Uy, lá cờ Na Uy được xế`p nố`i kiêu hãnh, không khô`i làm những người Bắ`c Âu chạnh lòng nhớ quê ngay giữa nước Đức.

Ga Klosterstraße là viện bảo tàng ngành đường sắt với những hình vẽ các loại xe lửa cổ. Còn ngay dưới viện bảo tàng Märkisches nổi tiếng, ga Märkisches Museum cũng là một gallery nhỏ xinh với những bức tranh lập thể ghép từ đá men.

Ga Westhafen lại đặc biệt hiện đại với hình trang trí là... những ma trận chữ cái thú vị. Cảm tưởng, những hành khách khi đợi tàu có thể ngồi nhâm nhi trò chơi chữ trên tường. Ga Bernauer Straße lại làm bạn chăm chú đọc những mẫu truyện tranh không lồ sơn trên tường.

Sân ga cũng là nơi bạn có thể cập nhật đầy đủ các thông tin, sự kiện văn hóa của thành phố. Những poster quảng cáo sự kiện văn hóa dán chằng chịt trên tường, trong các bảng thông báo hay trên thân tàu. Khi đứng đợi tàu, tôi thường dừng chân đọc những biển quảng cáo đó và ghi vào sổ tay những sự kiện văn hóa yêu thích.

Cũng ở đây, nếu may mắn, bạn sẽ gặp một anh nhạc công dạo với cây đàn hay chiếc kèn trên tay. Những nghệ sỹ đường phố chơi say mê trong tiếng nhạc làm cho những hành khách có lúc nào đó thả mước tàu để nếm trọn để có thể nghe được nhiều hơn.

Rồi tôi vỡ đoán Berlin là thành phố nhiều graffiti (tranh phun sơn) nhất châu Âu và nếu thế thì không nghi ngờ gì nữa, những ga tàu là thiên đường của dân graffiti. Thậm chí, ở ga Rosenthaler, sân ga được tôi chọn đặt tên là sân ga Graffiti vì sân ga này không có các chủ đề như những sân ga khác nhưng lại có những hình vẽ graffiti quá đẹp và kỳ công.

Đứng ở sân ga Berlin quả là khó chán! .

Người chứng kiến lịch sử Berlin

... là những sân ga

Những ga tàu ở Berlin đủ cũ kỹ để nhắc tôi nhớ đến nỗi đau của người Đức. Dưới thời kỳ Đức Quốc Xã, ngày 1/12/1938, từ ga Friedrichstraße, hàng nghìn em bé Do Thái đã được chuyển đi khỏi nước Đức trong chương trình bảo vệ trẻ em khỏi nạn diệt chủng mang tên "Kinder Transport". Vì an toàn tính mạng, các em phải chia tay gia đình đến một miền đất xa xôi và mang theo lời hứa gặp lại của cha mẹ dù chính họ cũng không biết họ còn được sống để gặp lại con mình hay không.

Sau thời kỳ Phát xít, nước Đức lại bị chia làm đôi và giới tuyến chính là bức tường Berlin cắt ngang thành phố. Lại một lần nữa, những sân ga Berlin chúng kiến nỗi đau biệt ly. Tàu điện ngầm vẫn chạy nhưng chỉ có những ga ở phía Tây mở cửa vận hành còn những sân ga ở phía Đông thì đóng cửa. Và trong lịch sử Berlin, tên gọi "những sân ga ma" (ghost station) được dùng cho những sân ga Đông Berlin, là biểu tượng gây cho tôi ám ảnh mạnh. Potsdamer Platz, ga tàu tập nập gần trung tâm mua sắm sầm uất ngày nay, cũng đã từng là một trong những sân ga ma thời đó. Những sợi xích lớn khóa chặt cửa ga; qua ô số tàu, những người đi tàu từ Tây Đức xót xa nhìn sân ga trước vẫn tập nập, giờ hoang trống đến ghê người.

Ngày hôm nay, những con tàu đã hiện đại hơn, không còn những sân ga ma và sân ga nào ở Berlin cũng tập nập. Thế nhưng, sân ga vẫn là điểm dừng chân của muôn vàn cảm xúc trái ngược. Những chuyến tàu cứ 5 phút một lần qua sân ga, và chỉ sau có 5 phút đã y thôi, rất nhiều nỗi niềm đã thay đổi: những nỗi buồn có thể đã trôi qua, niềm vui đang đợi ở sân ga tiếp theo và những nụ hôn ngọt ngào đã gửi lại ở sân ga trước.

Bây giờ sáng, những hành khách vội vã đi gần như chạy, tiếng loa thông báo âm vang... Một ngày mới bắt đầu từ những sân ga Berlin.

Trong cuốn sổ tay chuyến đi đó...

• Bởi cuộc sống không dài và luôn chảy trôi, nó sẽ tạo ra những đoàn tụ hay chia ly nếu nó cảm thấy cần thiết.

Tháng 11 năm 2010, tôi có chuyến đi học trao đổi ở Đại học Helsinki, Phần Lan. Chúng tôi bắt chuyến tàu biển đêm tên là Cô bé Lọ Lem (Cinderella) đi từ Stockholm đến Helsinki.

"Chloé hay Gucci?" Tôi đưa cổ tay mình lại gần Alex. Tôi nhờ Alex giúp chọn mùi nước hoa mới trong khu miễn thuế trên tàu.

"Phụ nữ thật kỳ lạ! Họ sexy đâu nhờ nước hoa," Alex ghé hôn cổ tay tôi và thì thầm.

Alex là anh bạn học lãng nhãng nhưng là người đàn ông hiểu phụ nữ nhất mà tôi biết.

Helsinki bước ra rạng rỡ

Nếu là một cô nàng, Helsinki ắt hẳn không thơm nức hương nước hoa Chanel như Paris, chẳng đom đống trong chiếc váy lụa trắng như Milan. Thế nào nhỉ... trên màu trắng ngút ngàn của tuyết, tôi thấy gương mặt Helsinki rạng rỡ... như những thước vải Marimekko

Chiếc váy của hai thế hệ

"Có gì xem ở Helsinki?" Tôi hỏi Johanna.

"Marimekko!"

Johanna Junttila, một cô bạn Phần Lan 20 tuổi, rút ra trong túi một chiếc ví nhỏ, có hoa văn rất đẹp và màu sắc. "Tất cả các cô gái Phần Lan đều có ít nhất một chiếc ví Marimekko. Và Marimekko là đặc sản của Phần Lan", Johanna nói như reo.

Marimekko là tên một nhãn hiệu thời trang, đồ nội thất và phụ kiện lớn của Phần Lan. Marimekko được thành lập từ năm 1951. Từ "Mari" là một cách chơi chữ từ tên của người sáng lập hãng là bà Armi Ratia và từ "mekko" trong tiếng Phần Lan có nghĩa là chiếc váy. Marimekko có nghĩa là "chiếc váy của Mari hay Armi". Thế nhưng, qua hơn nửa thế kỷ, những chiếc váy, chiếc ví có họa tiết hoa rực rỡ đã trở thành chiếc váy chung của rất nhiều thế hệ những cô gái Phần Lan.

Anu Kerttula, một cô bạn Phần Lan khác của tôi kể, khi còn trẻ, mẹ cô cũng mê những chiếc túi Marimekko y như cô bây giờ. Nhưng thời ấy khó khăn. Thế là mỗi khi chiếc túi Marimekko bị rách hay bạc màu, bà lại tháo phần quai và khóa sắt Marimekko ra và may một chiếc túi mới từ vải Marimekko.

Trước buổi dạ tiệc đầu tiên khi 18 tuổi, Johanna đang không biết làm sao để chọn cho mình một chiếc váy thật đẹp. Vô tình thế nào, cô ấy tìm được ngay chiếc váy Marimekko màu vàng của mẹ trong nhà kho.

"Thật không thể tin nổi, mình mặc vừa in và rất đẹp. Mẹ mình đã khóc khi nhìn thấy mình mặc chiếc váy đó và trang điểm lộng lẫy", Johanna kể.

Đó là chiếc váy Marimekko mẹ Johanna mua từ năm 1968.

Thời trang thay đổi hằng ngày, các cô gái Phần Lan vẫn đang vận những bộ trang phục phong cách nhất, cá tính nhất nhưng không

hiều sao những món đồ Marimekko vẫn được các cô kết hợp rất ngọt với các trang phục khác.

Tâm hộ chiế u hình hoa poppy

Marimekko trở thành biểu tượng của Phần Lan đi khắp Thế giới. Năm 1960, phu nhân tổng thống Mỹ, Jackie Kennedy đã mua tận tám chiếc váy Marimekko và mặc nhiều lần trong đợt tranh cử của chồng. Hơn một lần, hoa văn Marimekko xuất hiện cùng nhân vật Carrie Bradshaw hay trên những khăn trải bàn trong các căn hộ của bộ n cô nàng *Sex and the City*.

Năm nào cũng thế, cứ gần Giáng sinh, báo chí Phần Lan lại đưa tin về tình hình kinh doanh của các cửa hàng Marimekko trên cả nước, phần nào nói lên tình trạng kinh tế và sự chuẩn bị của người dân Phần Lan cho dịp lễ quan trọng này. Năm nay, mới đầu tháng 11, tôi đã đọc thấy tờ *Helsinki Times* có tin về chiến dịch Giáng sinh và không khí trong cửa hàng Marimekko. Chỉ trong thủ đô, rất nhiều các cửa hàng Marimekko đã tấp nập khách. Vậy mà cả đất nước, không biết có bao nhiêu cửa hàng như thế.

Hoa văn Marimekko được sơn lên hai chiếc máy bay của hãng hàng không Finnair. Một chiếc được cho ra mắt tháng 10 năm 2012 với họa tiết hoa anh túc Unikko. Còn tháng 4 năm 2013, một chiếc máy bay Airbus 330 nữa được sơn họa tiết hàng cây rừng Metsänväki để bay tới 13 địa điểm ở châu Á và New York.

Một trong những niềm tin của người Phần Lan gửi gắm trong Marimekko là: Tất cả mọi người đều phải được đối xử công bằng và tôn trọng như nhau. Chính vì thế, người sáng lập ra nhãn hiệu thời trang này đặt mục tiêu bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ có cơ hội vận một chiếc váy hay chiếc túi Marimekko đẹp nhất. Trước công chúng, Armi, người sáng lập Marimekko đã từng tuyên bố mình là "người ăn mặc xấp xỉ nhất Helsinki". Điều này đương nhiên không

đúng nhưng bà muố n ám chỉ - dù là chủ tịch của Marimekko - thì vẫn là một người bình thường, yêu thích và vận đồ` Marimekko như một người Phầ n Lan điển hình.

Còn đúng như những người bạn của tôi kể, đi đê`n đâu, tôi cũng thấ y bất kỳ người phụ nữ Phầ n Lan nào cũng có một món đồ` Marimekko, dù chỉ là một chiế c ví nhỏ. Mấ y cô nàng shopaholic (nghiện mua sắ m) tôi gặp ở một quán bar còn mở túi, khoe với tôi đủ bộ ví từ to đê`n bé đeo mác Marimekko được sử dụng với các chức năng khác nhau. Ở trường đại học Helsinki nơi tôi học còn có một giáo sư chỉ mặc toàn những chiế c áo sơ mi nam sọc đủ màu sắ c mang tên Jokapoika truyề n thố ng của Marimekko.

Sau nhiề u năm, người Phầ n Lan vẫn gọi Marimekko là thiế t kế` (Fin design) chứ không phải thời trang (fashion). Và thời trang thì thay đổi nhưng những thiế t kế` có giá trị thì tồ n tại mãi mãi, đủ lâu để trở thành biểu tượng của một quố c gia.

Những cô nàng Mari

Armi Ratia, người sáng lập Marimekko không chỉ coi Marimekko là một công ty mà là một hệ tư tưởng mà cả đời bà theo đuổi để phát triển. "Marimekko tìm kiế m cách giải quyế t cho các vấ n đê` của con người, phản ánh mâu thuẫn không có điểm dừng trong tâm hồ n và suy nghĩ của con người", Armi giải thích. Đặc biệt quan trọng trong "Học thuyế t Marimekko" là một thê` hệ những "cô gái Mari" (Mari girl, marityttö), những người độc lập, thông minh, lạc quan không khác nào sắ c màu và hoa văn của Marimekko.

Các cô nàng Mari còn được miêu tả như những người phụ nữ hiện đại, hài hước và rấ t yêu nghệ thuật. Cô á y thích tìm hiểu văn hóa, độc lập nhưng yêu thích chăm sóc gia đình. Cô á y thành thị nhưng lại gầ n gũi và yêu thích thiên nhiên. *Anna*, một tạp chí dành cho phụ nữ

của Phàn Lan, đã bắt đầu giới thiệu cụm từ "cô gái Mari" và khái niệm của nó từ số tháng 4 năm 1965.

Khi Thế giới còn chưa bàn nhiều về bình đẳng giới, hay nữ quyền, "cô nàng Mari" đã xuất hiện ở Phàn Lan bằng hình ảnh những cô gái sexy, tự tin và thú vị. Cô gái Mari không cần phải đẹp ngay từ khi sinh ra nhưng mãi vui tươi nên không bị tuổi tác đánh gục. Hoa văn Marimekko luôn tươi sáng, sinh động như những cô nàng Mari không bao giờ cảm thấy chán cuộc sống quanh mình. Chính vì thế, không lạ mà Marimekko tranh chân bên cạnh những thương hiệu xa xỉ hàng đầu Thế giới để có mặt trong *Sex and the City*.

Tôi cũng vô tình thấy tất cả những cô gái với chiếc túi Marimekko tôi gặp và nói chuyện ở Phàn Lan đều như thế: vui vẻ, nhiệt huyết và thú vị đến nỗi dù đã nửa đêm, không ai trong số chúng tôi muốn nói lời tạm biệt và rời quán bar.

Rời Phàn Lan, tôi cũng mua cho mình một chiếc ví Marimekko nhỏ xíu. Chị bán hàng hỏi tôi có muốn bọc nó lại như một món quà Giáng sinh. Tôi gật đầu.

Trong cái thiệp đính kèm, tôi đề: ***Helsinki tặng tôi, một cô gái Mari!***

Trong cuốn sổ tay chuyên đi đó...

• Công thức chế biến món soup cá hồ i kiểu Phàn Lan (lohikeitto) ngon tuyệt ăn ở pháo đài Suomenlinna.

+ Chuẩn bị cho 4 suất: .

• 500 - 600g cá hồ i fillet

• 1/2 lít nước 1 kg khoai tây

- 2 củ hành tây
- 2 dl kem (vispgrädde hay matgrädde?)
- 1 - 2 thìa cà phê muô´i
- 10 hạt tiêu đen hoặc trắ´ng
- 3 thìa cà phê thìa là
- 50 gram bơ lạt

+ Cách làm: .

- Gọt vỏ và cắ´t hạt lựu khoai tây. Bỏ hành tây làm bó´n.
- Đun sôi khoai tây, hành tây cùng muô´i, tiêu trong nước. Hằ`m nhỏ lửa trong vòng khoảng 15 phút.
- Cắ´t cá hồ`i thành 5 - 6 lát. Bỏ kem và thìa là vào nõ`i.
- Bỏ cá hồ`i vào cuô´i cùng và đun thêm 5 phút nữa.
- Bỏ bơ vào rô`i cuô´i cùng trang trí bắ`ng chút thìa là ở trên.
- Viện bảo tàng giày ở Tampere: Museum Centre Vapriikki, Alaverstaanraitti 5
- 33101 Tampere
- Có những lúc, bạn không câ`n một chàng trai nào cả để bạn tự biế´t rằ`ng bạn thật tuyệt vời!

Sô´ 2 có mái tóc bạch kim, mắt xanh. Sô´ 2 là một trong những sinh viên nổi bật nhất khoa Báo và thích nhiếp ảnh. Tôi và hơn một cô sinh viên khác trộm liếc nhìn Sô´ 2 trong giảng đường. Nhanh chóng, gạt sang một bên các tín hiệu xung quanh, Sô´ 2 ngã lòng trước một cô bạn của tôi: xinh đẹp, tóc vàng, nói chuyện thú vị và chịu chơi. Hồì à ý, tự nhiên, một nỗi tự ti trẻ tuổi trỗi dậy trong tôi: "Tôi có quá bình thường?"

À, hình như tôi chưa kể, tôi gặp Sô´ 2 ở Oslo.

Oslo - Niềm kiêu hãnh của cô nàng bình thường

Na Uy lạnh hơn cả Phần Lan, đất đở hơn cả Thụy Điển. Văn hóa Na Uy bị chìm lặn trong bức tranh văn hóa Bắc Âu. Thế nhưng, cô gái bình thường ấy vẫn mang trong mình hơn một niềm kiêu hãnh, để níu giữ trái tim những ai đủ kiên nhẫn hẹn hò với cô nàng không nổi bật.

Thiệt thòi nhất Scandinavia

Trên bán đảo Scandinavia, Oslo không phải là cái tên nổi bật. Câu hỏi bạn thường gặp là: Có gì đặc biệt không? Có gì khác Thụy Điển không? Ban đầu, khi chưa đến Oslo, trước những câu hỏi như thế, tôi chỉ biết lắc đầu.

Đã thế, người dân Bắc Âu còn tin rằng Na Uy là vùng đất thiệt thòi nhất của Bắc Âu. Có chuyện kể rằng, khi những mảnh thiên thạch từ mặt trời rơi xuống, những phần mềm mại, bằng phẳng nhất được ban cho Đan Mạch, Thụy Điển, còn những phần rắn chắc, khó nhằn nhất đều rơi trúng Na Uy. Chính vì thế địa hình Na Uy đồi núi cheo leo, khúc khuỷu; thậm chí, ngay giữa trung tâm

thủ đô Oslo, khuôn viên trường đại học Oslo cũng lên xuống không bằng phẳng.

Mùa Đông Na Uy cũng dài hơn mùa Đông ở Thụy Điển. Na Uy thực sự chỉ được hưởng hai tháng Hè trọn vẹn (từ giữa tháng 6 đến giữa tháng 8) khi có mặt trời tung bùng và những đêm trắng huyền thoại. Còn lại, bầu trời u ám và tối rất nhanh, có khi từ ba giờ rưỡi chiều. Chính vì thế, những khu rừng bao lấy Oslo vừa âm u, vừa ẩm thấp đã từng là nỗi khiếp sợ và thất vọng lớn của cư dân nơi đây trong nhiều thế kỷ trước.

Oslo cũng bị lu mờ giữa những thủ đô châu Âu khác. Năm 1536, Na Uy bị biến thành một tỉnh của Đan Mạch. Oslo bị đổi tên thành Kristiania, theo tên vua Đan Mạch, Christian IV. Mãi đến năm 1925, Oslo mới lấy lại được tên cũ. Ba thế kỷ với rất nhiều sự kiện gắn liền với thành phố mang tên Kristiania, ít ai biết, Oslo là thủ đô lâu đời nhất của khu vực Scandinavia, đã có tới hơn 1000 năm tuổi.

Trân trọng những thiệt thòi

Hẳn thế! .

Trên những triền núi, người dân Oslo dựng những ngôi nhà gỗ xinh xắn, sơn màu tươi vui. Dưới đồng bằng (dù vẫn chưa được bằng phẳng cho lắm), những ngôi nhà uốn lượn theo những khiếm khuyết của bề mặt. Những bậc thang, đường dốc duyên dáng tạo nên những đường cong duyên rũ trong thành phố; con đường trung tâm Karl Johans Gate trượt duyên dáng từ đỉnh đồi nơi có cung điện Hoàng gia xuống bên cảng; nhà hát Opera có kiến trúc lạ kỳ với những mảng tường kim loại như những nhát cắt sắc lẹm, cắt đứt những đợt dạt dào đầy đe dọa của sóng biển đại dương tới đất liền. Từ mục tiêu ban đầu là khắc phục địa hình không hoàn thiện, kiến trúc của Oslo đạt tới trình độ xuất sắc về cả kỹ thuật

lẫn vẻ đẹp. Nhiều công trình được đưa vào các giáo trình đào tạo kiến trúc trên toàn Thế giới.

Đôi mắt với những khu rừng âm u, người dân địa phương tạo ra những người lùn Troll, những nhân vật tưởng tượng trong dân gian. Người dân tin rằng các Troll với mái tóc bù xù, tinh nghịch nhưng hiền lành, hay giúp đỡ con người. Mỗi lần đi vào rừng, người dân Na Uy mang theo Đức tin về Troll để có được can đảm, sự vô vàn và an ủi. Các sáng tạo từ chuyện kể đến hình ảnh về Troll ngày càng phong phú đến nỗi Troll trở thành văn hóa và biểu tượng của riêng Na Uy mà các nước Bắc Âu khác không có. Thế là Na Uy tìm được nét riêng văn hóa của mình từ chính nỗi khiếp sợ rừng già.

Trái tim Vigeland ấm áp

Tôi cứ thế bị Oslo quyến rũ. Tôi bước gần hơn, rồi vào sâu trong Oslo để chạm được vào trái tim ấm áp của vùng đất giá băng, để thấy được viên ngọc quý mà cô nàng trông có vẻ bình thường ấy đang sở hữu.

Công viên Vigeland có thể coi là trái tim của Oslo. Nằm ngay ở trung tâm thành phố, công viên là công trình sáng tạo cuộc đời của nhà điêu khắc vĩ đại người Na Uy, Gustav Vigeland. Trên khu vực rộng 320.000 m², người nghệ sỹ kể câu chuyện về các mối quan hệ trong cuộc sống: về tình mẫu tử, phụ tử, tình yêu nam nữ, tình dục, tình bạn, những ghen tuông, khổ đau và hạnh phúc trên 212 bức tượng đồng và đá granite. Mỗi bức tượng tách riêng đã tràn ngập cảm xúc huớng hồ lại được quây tụ, đan xen, cùng kể nên câu chuyện của con người. Dưới các bức tượng, bạn sẽ không thấy một lời chú thích hay thông tin gì. Gustav Vigeland nói, ông muốn mỗi người đến đây, ngắm nhìn các bức tượng và tự có suy nghĩ của riêng mình.

Từ cửa bước vào, 58 bức tượng đặt dọc trên cầu kể cho tôi về những gấn bó tuyệt vời mà cha mẹ dành cho con cái. Tình cảm gia

đình được thể hiện không chỉ qua những cái ôm, hay nụ hôn mà còn được thể hiện khi người cha chỉ cho đứa con nhỏ nhìn về phía trước, khi người cha cúi đầu nghe đứa con nhỏ thì thầm, hay khi người chị nâng đỡ cô em đang buồn bã. Vượt lên trên những định nghĩa quen thuộc, tình yêu được Vigeland định nghĩa là niềm hy vọng, sự lắng nghe, sự chở che và chỗ dựa.

Phía cuối cầu, ở nơi khiêm tốn nhất lại là bức tượng nổi tiếng nhất của Vigeland: Sinnataggen, hay còn được biết đến với tên: Chú bé giận dữ. Giữa không gian thanh bình, tràn ngập yêu thương của các bức tượng xung quanh, Sinnataggen tưởng như lạc lõng đến khó hiểu. Thế nhưng, người dân địa phương giải thích rằng chú bé giận dữ vì chú ghen, giận khi thấy những bạn bè khác có cha mẹ chăm sóc, còn chú bé chỉ đứng một mình. Bên cạnh 57 bức tượng về tình yêu, một bức mang lòng hờn ghen. "Dường như bản chất của tình yêu cũng như thế, một chút hờn ghen khó bỏ nhưng những người biết yêu vẫn cố gắng giấu kín trong lòng, như cách Vigeland giấu bức tượng Sinnataggen sau những hàng tượng khác", tôi bước đi tiếp với những vắn vơ của mình.

Khu trung tâm của Vigeland là quần thể tượng đôi và cột tượng lớn cao 14,12m gồm 121 tạo hình. Trong khi các tượng đôi xung quanh thể hiện sự giao cảm về tinh thần (tựa lưng, chạm đầu, cùng hướng về một phía) thì cột tượng lại thể hiện sự giao cảm về thể xác khi các tạo hình người cuốn lấy nhau và cuốn lấy thân cột. Các tạo hình uốn lượn uyển chuyển đến mê dại, rồi cứ thế dẫn dắt tầm nhìn của người chiêm ngưỡng chạm tận trời xanh như thể cuộc vui và đam mê kéo dài bất tận. Không ít người dân Na Uy còn gọi công viên Vigeland là công viên sexy cũng vì chiếc cột này. Thế nhưng, thú vị hơn nữa khi một người bạn Na Uy của tôi kể về phát hiện của anh: Dù là cột tượng gợi về tình dục nhưng thực sự 121 tạo hình người, không một tạo hình nào đang làm tình hay có những va chạm thực sự. Từ phát hiện đó, tôi đứng một mình trong suy tưởng về tình dục cảm

giác, khi bữa tiệc yêu đã vượt qua những tiếp xúc cơ học để thăng hoa trong cảm xúc và tâm hồn. Chỉ suy tưởng đó thôi cũng làm tôi say mê không rời được Vigeland dù bóng tối lúc đó đã bao trùm cả công viên và đường như những bức tượng cũng thu mình vào không gian riêng của chúng.

Công viên Vigeland giờ đây không còn là xưởng sáng tạo của Gustav Vigeland. Ông đã qua đời năm 1943 khi trăm ngàn ý tưởng còn dang dở. Thậm chí Vigeland còn có hẳn một bức tượng người cha lúng túng bế cùng một lúc nhiều đứa con để thể hiện hàng trăm ý tưởng đang dằn vặt người nghệ sỹ. Ngày nay công viên này được mở cửa miễn phí cho công chúng cả ngày lẫn đêm và vẫn như Vigeland khi còn sống mong muốn: không có dòng chú thích, lý giải nào được đề bên mỗi bức tượng. Hàng năm, cũng như tôi, hơn một triệu lượt khách đã đến đây, nghiên ngẫm hơn một triệu suy tưởng, kể cả đến khi đã rời xa Oslo.

Oslo kiêu hãnh

Hình như Oslo muốn chia tay tôi theo cách tự tin nhất.

Sau mấy ngày âm u, ảm đạm, ngày cuối cùng, tôi chứng kiến Oslo tỏa sáng. Ánh nắng chan chứa long lanh trên bến cảng, trên tuyến t và trên những mạn thuyền. Cả thành phố như được dát bạc. Trên đường, những người Oslo bận rộn, chân bước nhanh nhưng không ai cúi đầu. Những gương mặt Bắc Âu ngẩng cao, ánh lên niềm tự hào khó tả.

Oslo kiêu hãnh kể với Thế giới câu chuyện về cô gái bình thường đặc biệt.

• Tại Oslo, tôi tìm lại được một phần gia đình lưu lạc. Bác gái tôi định cư ở Na Uy đã 30 năm. Bác sống cùng một cựu phi công người Na Uy. Dù không có liên quan máu thịt nhưng ông thương tôi như

cháu ruột của ông. Bạn sẽ còn gặp lại gia đình Oslo của tôi. Họ là lý do tôi trở lại Oslo nhiều lần sau đó và có các bài viết khác về Oslo.

• Số 2 - sau đó - đi xuyên châu Phi và Thổ Nhĩ Kỳ, mang về những bộ ảnh xuất sắc và xuất bản một tạp chí riêng. Số 2 vẫn luôn đáng ngưỡng mộ.

"Cậu đã rất thích anh ấy, đúng không?" Gokcen Tuncer, cô bạn thân người Thổ Nhĩ Kỳ, ôm tôi khi thấy tôi đứng tần ngần trước bộ ảnh của Số 2.

Trong cuộc sống, chúng ta luôn cần một hay nhiều người đàn ông để ngưỡng mộ dù chúng ta không bao giờ có được họ.

Tôi - và những cô gái khác - thực ra chả có ai bình thường.

"Em rất đặc biệt," Số 3 nói.

Lỡ hẹn Paris

"Nếu bạn may mắn sống ở Paris khi còn trẻ thì sau đó, dù bạn đến đâu, cảm hứng Paris sẽ mãi theo chân bạn."

(Ernest Hemingway)

Paris không quá xa xôi: khoảng 10 giờ bay, năm múi giờ với Hà Nội nhưng không hiểu sao cứ tồn tại một cách trần trụi trong giấc mơ của các cô gái trẻ, trong đó có tôi.

Nợ Paris một hẹn hò

L'espace, Hà Nội, 2008. Ngày ấy, tôi bỗng dung quyết đi học tiếng Pháp và dù bản thân có mơ ước đến học ở Paris, tôi cũng không chắc mình thực hiện được. Hình vẽ tương lai của tôi mơ hồ, với đủ kế hoạch bồng bột và suy nghĩ non dại. Số 3 thì khác. Kém tôi hai tuổi nhưng anh có kế hoạch tương lai rõ ràng: một học bổng bốn năm ở Pháp, chuyên bay cách đó sáu tháng và đến lớp học này để chuẩn bị cho chuyên lên đường.

Tôi với Số 3 cảm nắng.

Mười chín tuổi, người con trai ấy có đôi mắt thông minh đủ làm sáng bừng lớp học, đủ gây cảm hứng cho ông thầy người Pháp khó tính và đủ làm cho tôi, một cô gái 21 tuổi luôn tự tin về trí thông minh phải lùi bước. Thế nhưng cũng trong đôi mắt ấy, một chút tự ti vẫn tồn tại khi nhìn thẳng vào mắt tôi. Nó lẩn trốn như thể tự nhận ra nó lạc lõng biết bao bên nụ cười và khuôn mặt tuổi 19 ấy.

Số 3 gọi tôi là "chị", nhưng thường nói rất khẽ khi gọi tên tôi. Anh, đôi lần, hỏi tôi về dự định tương lai. Tôi lơ đãng và mơ về một Paris rất xa xôi trong cuộc giao trình Festival bóng loáng.

Chúng tôi không nói chuyện với nhau nhiều. Lớp học chỉ dành cho những ánh nhìn rất vội, những cử chỉ quan tâm ngại ngùng và những câu tiếng Pháp trong giờ luyện nói. Nhưng tất cả không qua khỏi đôi mắt tinh tường của ông thầy người Pháp. Ngày thi vấn đáp giữa kỳ, ông bắt tôi đặt câu bằng tiếng Pháp: "Số 3 là bạn trai tôi".

Cú cảm nắng chỉ đủ nuôi cảm xúc của tôi trong mấy tuần, vài trang nhật ký và những câu chuyện với cô bạn thân. Tiếng Pháp cũng không dành cho những người dù yêu nhưng không hết lòng theo đuổi. Hết kỳ, tôi bỏ học tiếng Pháp và giấc mơ học ở Paris. Số 3 theo tiếp chương trình cho đến ngày bay đi Pháp. Thậm chí, chúng tôi cũng chưa từng gặp lại nhau ở Paris.

Người đến muộn hai năm

Paris, 2011. Tôi đã ulla mình vào châu Âu, muộn hơn Sô 3 hai năm. Sắp xếp cuộc sống mới tại Thụy Điển, tôi không thể nguôi niềm mơ ước Paris. Những ngày cuối tháng Ba, dẹp hết công việc: Tôi đi Paris.

Trong khi ở phía Bắc, mùa Xuân vẫn là niềm khao khát và chờ đợi thì Paris đã bừng nắng ấm áp. Hoa thủy tiên vàng rộm, những bông tulip hồng tía và những chòm cây tỏa một sắc xanh lục quan lên khắp công viên Luxembourg. Nắng như một món phụ kiện Hermès ánh vàng mà cô nàng Paris sành điệu trang hoàng lên chiếc đầm Dior New Look thanh lịch của mình. Mùa Xuân đã tới Paris thật rồi!

Đã một lần lỡ hẹn với Paris, tôi quyết định cho mình một lịch trình lười biếng nhất. Bỏ qua các lịch trình quen thuộc, tôi đi kiếm tìm Paris của riêng tôi, thỏa mãn những gì tôi đã tưởng tượng, mơ ước và chiêm ngắm Paris cho riêng mình.

Tôi dành trọn một ngày với Louvre, một trong những viện bảo tàng vĩ đại nhất Thế giới. Không vội vàng đi gặp quý bà Mona Lisa, tôi thơ thẩn tìm những người phụ nữ nhỏ bé khác đứng bên bà, khiêm nhường hơn nhưng không vì thế mà kém sắc. Louvre có bốn tầng, bắt đầu tính từ tầng -1, với ba khối nhà mang tên Sally, Richelieu và Denon, xếp theo hình chữ U. Các khu trưng bày phân loại theo phong cách, xuất xứ, và niên đại. Louvre lớn đến nỗi bạn chắc chắn sẽ lạc trong lần đầu tiên nếu không đi theo bản đồ và dù có đến nhiều lần, bạn vẫn không xem đủ được hết các khu trưng bày. Có những khu, nội dung trưng bày được thay đổi liên tục. Thế là đủ đảm bảo dù là người Paris cũng không dám nói tài rằng mình thuộc Louvre như lòng bàn tay. Nghe theo lời khuyên của một người bạn bản

xứ, tôi quyết định đến Louvre vào thứ Hai, ngày mà bảo tàng vắng nhất.

Trong tòa tháp kính ấy, tôi tìm thấy những mảnh ghép của người phụ nữ trong các bức điêu khắc. Tôi tìm thấy bức tượng nữ thần chiến tranh Athena đang vươn tay lấy mũi tên đầy kiêu hãnh trong dãy hành lang nghệ thuật Ý dài ngút, rồi lại xiêu lòng trước ánh mắt và dáng nả m lá loi, thư thái của nữ thần sắc đẹp Aphrodite trong vườn tượng Cour Marly. Đi thơ thần một lúc với những câu hỏi tình yêu, tôi vô tình lại chạm mặt Venus nhưng giờ đơn độc, buồn bã trong thân hình không toàn vẹn, tượng thần vệ nữ Venus thành Milo, rồi lại xót xa cho bức tượng nữ thần chiến thắng Victory không đầu, không tay nhưng đôi cánh vẫn giương cao kiên cường. Lòng can đảm của Athena, niềm khao khát của Aphrodite, nỗi cô độc của Venus de Milo và sự hy sinh của Victory... các bức tượng được đặt rải rác trên bốn tầng của viện bảo tàng, như những mảnh vỡ từ hiện thân của người phụ nữ hoàn hảo. Đứng trước họ, cô gái nhỏ như tôi không thấy run sợ, mà ngược lại, tự nhiên cảm giác được bao bọc, động viên.

Ngày thứ hai, tôi chọn Montmartre là điểm đến cho mình. Người bạn đồng hành của tôi mang tên Amélia Poulain.

Dù không hiểu hết lời thoại tiếng Pháp, nhưng tôi mê mẩn những thông điệp trong đôi mắt trong sáng và ngộ nghĩnh của cô nàng lười lớn, nhút nhát trong bộ phim *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain* (*Cuộc đời tuyệt vời của Amélie Poulain*). Amélia đã từng không biết yêu - một tình yêu nam nữ đơn thuần, không biết lớn - như cách một cô gái tuổi 20 phải làm thế. Một ngày, khi một việc làm tốt của cô mang lại hạnh phúc cho một người xa lạ, Amélia quyết định sẽ làm người mang hạnh phúc cho người khác. Cô giúp người họa sỹ già bị bệnh xương thủy tinh nhìn cuộc sống rộng hơn khung cửa sổ của ông, giúp người vợ bị phản bội tìm lại niềm tin vào người chồng

đã khuấy t, giúp cha cô tìm lại niềm vui trong cuộc sống và trả thù cho cậu bé bán rau bị bắt nạt.

Cô đã làm rất tốt, trừ chuyện của chính mình. Cô gái nhút nhát, bước từng bước e sợ để kiếm tìm tình yêu của mình với anh chàng thích sưu tầm những bức ảnh vút đi ở máy chụp ảnh công cộng. Khu đô thị Montmartre mà tôi đến là nơi Amélia trong phim dự định tạo cho mình và chàng một cuộc hẹn trong mơ rồi lại bỏ lỡ vì không đủ can đảm.

Montmartre quyết định nhất là những dãy hàng quán nhỏ với những quán cà phê vỉa hè thanh lịch. Những cửa sổ nhỏ có bồn hoa như những viên kẹo xinh xắn người thợ bánh khéo léo đặt trên chiếc bánh kem Montmartre uốn lượn. Ở góc này góc kia, những người nghệ sĩ đường phố đứng hát vang và chơi đàn, những họa sĩ rong ngòi vẽ say mê những đôi tình nhân nắm tay nhau trong kỳ nghỉ trắng mặt. Nói Montmartre không có danh lam thắng cảnh để xem cũng được, mà nói nơi đây mỗi viên gạch là một kỳ quan cũng chẳng phải nói quá. Bạn chỉ cần bước đi, cảm Montmartre theo cách của riêng mình, thế là hoàn hảo! .

Bước trên những bậc thang tới nhà thờ Sacré Coeur, thơ thẩn trên dãy hành lang dài uốn lượn, tôi tưởng tượng mình như Amélia khi vẽ những đường mũi tên chỉ dẫn cho Nino, anh chàng cô yêu, đến chỗ cô trốn trên đô thị Montmartre rồi lại sợ hãi rời bỏ chỗ trốn khi chàng sắp đến gần. Trong quán cà phê "Hai cô gái xay gió", tôi mơ màng nghĩ mình là Amélia sau quây bar và thích thú với những kế hoạch thiên thần.

Nhưng chiêng về, khi Montmartre bắt đầu vắng lặng, những hạt mưa xuân bắt đầu rơi, lòng tôi trùng xuống với nỗi cô đơn kỳ lạ.

Hình như tại Paris...

Sai lầm ngày chia tay

Suốt hai năm, Số 3 với tôi nói chuyện nhiều hơn qua mạng. Anh nỗ lực với việc học, công việc và có những thành công đầu tiên ở Pháp; tôi chạy đua với các số báo, những cuộc tình và cả những trường thành muộn màng của đứa con gái "lười lớn". Đêm về, khi nói chuyện, hai đứa cho phép mình nhỏ lại, hồn nhiên và vô lo như những ngày ở L'espace. Anh thôi gọi tôi là chị và tôi cũng cho phép mình được nép mình trong vỏ bọc của một cô bé khi ở bên anh. Hai năm, Số 3 theo tôi trong từng cuộc tình, từng bước chuyển cuộc sống. Nhiều đêm không cần nói chuyện, chỉ cần thấy nickname trên Gmail của anh sáng, tôi an tâm làm việc và biết có ai đó đang thức cùng tôi.

Ngày tôi chia tay số 1, tôi khóc, anh im lặng lắng nghe. Sáng hôm sau tỉnh giấc, tôi nhận được tin nhắn của anh; "ước gì...". Giữa Paris, anh bảo rằng, sự tự ti khó lý giải làm anh bỏ cuộc trước tôi. Còn tôi, hèn nhất bỏ cuộc trước tiếng Pháp và ước mơ của mình. Ngày tôi rời Paris, Số 3 vẫn giữ điều ước đó, không hơn.

Số 3 đã có bạn gái, điều tôi chưa từng biết trước khi đến Paris.

"Tôi có thể ôm em được không?" Số 3 hỏi tôi, lần đầu tiên, trong ngày tôi rời Paris.

Tôi ôm anh.

Phải chăng, tôi đã mắc phải lời nguyện của Hemingway về Paris...

Cái ôm tạm biệt đã - không ngờ - lại là một sai lầm...

Trong cuốn sổ tay chuyển đi đó...

• *Petite amie* (dịch rõ ràng từ là Người bạn bé nhỏ, cũng có nghĩa là Người tình) khác với *Amante*, Người tình thiên về sự gần gũi về thể xác.

• Nói "*Je t'aime beaucoup*" (I love you very much) có khi còn không nhiều cảm xúc và ý nghĩa yêu bằng "*Je t'aime*" (I love you).

Đôi lúc, yêu ai đó rất nhiều không có nghĩa là phải nói "rất nhiều" và một người tình đầy đam mê trước tiên giống như một người bạn nhỏ bé.

Juliet thân yêu, tôi có một chuyện tình...

Tháng 5, trở về từ Paris, tôi đặt vé máy bay đến Ý. Tôi không đi tìm cho mình Roma hay Milan. Trong cuốn sổ tay du lịch, tôi ghi lại địa chỉ "23 via Capello, Verona". Người tôi sắp gặp mang tên Juliet Capulet và tôi muốn kể cho nàng một chuyện tình...

Nàng bất tử như tình yêu

Verona, thành phố nhỏ xinh nằm ở vùng Veneto, phía Bắc nước Ý với chỉ hơn 700.000 dân, dường như khó trở thành một địa danh nổi tiếng giữa nước Ý với hàng chục các thành phố giàu có cả về văn hóa, kiến trúc lẫn kinh tế. Thế nhưng, bất ngờ như số phận, một góc nhỏ trong thành phố bé xíu ấy vô tình gắn liền với chuyện tình vĩ đại: Romeo và Juliet.

Đến Verona, bạn sẽ dễ dàng nhận ra: nàng Juliet ở khắp mọi ngõ ngách trong thành phố và mọi nẻo đường đều dẫn tới nhà nàng dù đâu trường Arena, khu giáo đường và trung tâm mua sắm cũng khắp dẫn không kém. Người Verona thường nói rằng: "Juliet đã chết nhưng tình yêu thì bất tử."

Căn nhà nằ m khiêm nhường trong một phố ỏ nhỏ nhưng lại là nơi tập trung nhiề u khách du lịch nhằ t trong thành phố . Cả ngôi nhà, ban công, phòng ngủ của Juliet lẫn phòng khách, nơi được tin là bô i cảnh diễn ra bữa tiệc giúp hai người gặp nhau đề u được giữ gìn cẩn thận. Dưới sảnh nhà, hằ một bộ sưu tập các tranh minh họa từ các nước, trong suồ t hàng trăm năm về ề câu chuyện tình nổi tiế ng được trưng bày. Những câu văn bắ t hủ của Shakespeare được in trên những trang sách bằ ng gỗ và đặt rải rác ở nhiề u nơi trong nhà.

Hai chỗ nổi bật và thu hút được nhiề u sự quan tâm nhằ t là ban công tình yêu, nơi đôi tình nhân lén gặp nhau và bức tượng của nàng Juliet làm bằ ng đồ ề ng mà người ta tin rằ ng, nế u chạm được vào ngực của bức tượng, bạn sẽ được gặp may mắ n trong tình yêu. Bạn chắ c chắ n phải xếp hàng dài để được đế n gằ n hai vị trí thú vị đó.

Riề ng tôi, không nôn nóng, tôi lang thang đi vào từng ngách nhỏ quanh nhà và nàng Juliet đã tặng tôi những bí mật thú vị. Tôi tìm thắ y ở phía đố i diện ban công tình yêu, một khoảng sân nhỏ với hàng trăm những viên đá nhỏ lát sân có những dòng chữ yểu điệu được khắ c vô cùng nhỏ và tỉ mỉ. Mỗi viên đá lát chỉ rộng 5x5 cm nhưng trên đó, những đôi tình nhân khắ c tên mình và điề u ước rằ t đẹp cho tình yêu của họ. Hóa ra, ở góc khuấ t trên sân thượng nhà Juliet, có một xưởng khắ c đá tình yêu. Xưởng không có đông khách vì khách du lịch đang mắ m mê thăm thú phía bên kia ngôi nhà. Một phầ n sân đáng kể đã phủ đầ y chữ, một phầ n còn lại vẫn đờ i những đôi tình nhân đặt ước nguyện của mình ngay ở thánh địa của tình yêu.

Ngoài sân đá, bạn sẽ còn tìm thắ y những mảng tường chi chít những lời yêu của các đôi tình nhân đế n đây và ghi lại bằ ng đủ thứ tiế ng, một cánh cổng khóa chi chít những ổ khóa tình yêu có khắ c tên hai người. Nhiề u đôi vợ chồ ng tôi gặp hôm á y kể họ quay lại đây để tìm lại ổ khóa mà khi mới yêu hai người đã lưu lại ở nơi này.

Một ngày, góc nhỏ trên phố Capello đón không biết bao nhiêu lượt khách du lịch. Phần nhiều trong số họ, đều nỗ lực tìm đến nơi này vì tình yêu. "Nơi này còn đông, nghĩa là thế giới còn có những người tin khờ dại nhưng trong sáng vào tình yêu", tôi chợt nghĩ khi đợi để được đứng thử trên ban công tình yêu.

Thư gửi Juliet

Là một cô nàng mê phim và đã mê đắm với bộ phim *Thư gửi Juliet*, tôi hơn một lần tự hỏi câu lạc bộ Juliet có thật hay chỉ là sáng tạo của nhà đạo diễn tài tình. Đang lang thang đi quanh nhà Juliet, tôi vô tình nhìn thấy tấm biển khiêm tốn màu đỏ: "Club di Giullietta" (Câu lạc bộ của nàng Juliet). Chợt nhớ về bộ phim yêu thích, tôi tò mò đi theo hướng dẫn của tấm biển.

Căn phòng bé bé nằm trên tầng hai của tiệm bán đồ thủ ren, khuất sau gian hàng bán đồ thể thao, hóa ra đúng là phòng làm việc của "những cô thư ký của nàng Juliet" như trong bộ phim miêu tả.

Câu lạc bộ Juliet là một nhóm những tình nguyện viên được thành lập hơn 70 năm trước. Đó là khoảng năm 1930 khi một bức thư được gửi đến với dòng địa chỉ đơn giản: "Juliet, Verona". Không hiểu bằng cách nào mà dòng địa chỉ sơ sài ấy lại mang được bức thư đến nhà nguyện được tin là mộ của nàng Juliet. Một người cựu chiến binh, chỉ học một chút tiếng Anh trong quân ngũ, vô tình tìm được lá thư. Ông đã "mạn phép" nàng Juliet, mở ra đọc. Câu chuyện trong thư làm ông suy nghĩ đến nỗi ông quyết định xưng danh là nàng Juliet và hồ i âm lại với những lời khuyên và an ủi. Sau đó, con trai ông đã bắt đầu thực hiện ý tưởng về câu lạc bộ.

Câu lạc bộ của nàng Juliet nhanh chóng trở nên nổi tiếng vì cách họ đại diện cho nàng Juliet, tư vấn tình yêu và giúp đỡ các cô gái đang bế tắc trong tình yêu. Trong căn phòng đó, bạn sẽ đọc được những bức thư được lưu giữ cẩn thận. Đó có thể là bức thư của cô bé Ba

Lan viết trên tờ giấy vở học sinh kể về anh chàng người Ý cô gặp trong một trại hè nhưng lại mất liên lạc khi hai người về nước, bức thư của cô gái người Pháp chờ mong một đám cưới với người bạn thừa nhỏ đang học ở xa. Giữa những bức thư buồn còn nhòe đi vì nước mắt, bạn sẽ thấy cả những ghi chú ngắn cảm ơn vì nhờ những lời khuyên của nàng Juliet, những cô gái đã tìm được tình yêu cả đời của mình. Năm 2010, người ta ước tính câu lạc bộ nhận được khoảng 5.000 lá thư và hai phần ba trong số đó gửi từ những người phụ nữ.

Căn phòng được bài trí bằng chính những bức thư, đủ mọi thứ tiếng. Trong căn phòng, bạn sẽ thấy một thùng thư màu đỏ là mô hình ngôi nhà và ban công tình yêu, những tấm thiệp và giấy viết thư để sẵn và những cuốn sổ cứ dày thêm những dòng tâm sự của những cô gái đã qua đây. Không ai trông căn phòng hết, bạn có thể ra vào tự do, trầm ngâm với chuyện tình của mình bao lâu trong đó cũng được và viết ra tâm tư của mình. Đến tối, các cô thư ký hiện tại của nàng Juliet sẽ tới và thu lại những bức thư của ngày hôm đó, đọc và hồi âm cho bạn. Ngoài ra, bạn cũng có thể gửi thư qua mạng, trên các máy tính đặt trong... nhà nàng Juliet hay qua trang web www.julietclub.com từ nhà bạn. Nhớ đừng quên mở đầu thư là: "Dear Juliet," nhé! Hiện giờ, câu lạc bộ có tám tình nguyện viên, và chủ tịch câu lạc bộ là người đàn ông mang tên Giulio Tamassia.

Câu lạc bộ còn tổ chức các cuộc thi viết thư hàng năm mang tên "Dear Juliet" hay "Cara Giulietta" trong tiếng Ý. Những bức thư hay nhất, xúc động nhất sẽ được trao giải trong ngày Valentine năm đó. Cuộc thi giúp thành phố thu hút không ít sự quan tâm của làng văn chương Thế giới và sự hiện diện của những nhân vật nổi tiếng ở Ý và trên Thế giới.

Câu chuyện về những nàng thư ký của Juliet vẫn mãi là một bí mật thú vị cho đến năm 2006, khi hai tác giả Lise Friedman và Ceil Friedman cho ra mắt cuốn tiểu thuyết mang tên *Thư gửi Juliet*.

Ngoài việc kể câu chuyện tình hư cấu thú vị trong lá thư chôn giấu hàng thập kỷ tại nhà Juliet, cuốn tiểu thuyết được coi là đã vén bức màn ngọt ngào về những người phụ nữ thích đọc thư và nghe những chuyện tình ở Verona, hay những người giúp Juliet trở nên bất tử. Năm 2010, cuốn tiểu thuyết được chuyển thể thành phim với sự tham gia của nữ diễn viên Amanda Seyfried và nam diễn viên Christopher Egan.

Ngồi hàng giờ đọc các lá thư gửi Juliet, tôi thấy không biết bao từ "Dear Juliet" viết bằng đủ các thứ tiếng - Chère Juliet, Querida Juliet, Dear Juliet, Cara Giulietta, và đến lượt tôi, tôi viết "Juliet thân yêu" bằng tiếng Việt: .

Tôi cảm lại Số 3.

Khi tôi gửi đi bức thư của mình tới nàng Juliet, hai bà cụ đứng cạnh tôi, không biết đã quan sát tôi từ lúc nào, đi qua và vỗ lên vai tôi rất âu yếm: .

"Sweetie, I am sure that you will find your true love."

(Cháu yêu, ta tin cháu sẽ tìm được tình yêu thực sự.)

Hai tháng sau, tôi nhận được thư hồ i âm của Juliet....

"Cậu ấy và em đã có những cuộc sống mới. Hai người đã khác, không còn là những cô cậu học trò trong lớp học tiếng Pháp ngày xưa. Những xúc cảm em có ở Paris chỉ là nhất thời khi em đang yêu u lòng. Hãy tiếp tục cuộc sống của mình và nhớ về cậu ấy và Paris như những kỷ niệm đẹp... Chị tin rằng ngoài kia, có một chàng Romeo thực sự đang chờ em. Chị chúc em sớm gặp được anh ấy. Yêu em, Juliet." nàng trả lời lá thư tôi gửi cho nàng về Số 3.

Nhưng tôi đã không nghe lời Juliet.

Đúng như Jean Cocteau đã nói: "Ở Paris, ai cũng đòi làm diễn viên, chả ai chịu làm khán giả."

Dù chưa từng nghĩ mình hợp với những bộ phim tâm lý, nhưng với Paris, tôi đã tự biếm mình thành nhân vật nữ chính trong một series phim Hàn nhiê`u tập dài bô`n tháng: Tôi nghĩ rằng Sô`3 sinh ra để dành cho tôi và chúng tôi giâ`u những yêu thương khờ dại, gửi đi qua những bức thư.

Tôi thường nói với chính mình và những cô bạn phải khóc khi mới yêu:

"Forget him! If love hurts you, how can it heal you in relationship? But I know that you are not gonna do it. To learn the fact, I am a blind lover myself!"

(Cậu nên quên anh ta đi. Bởi nếu tình yêu ban đầ`u đã làm cậu khóc thì làm sao tình yêu có thể giúp cậu vượt qua các khó khăn trong mớ`i quan hệ? Nhưng mình biếm cậu sẽ không nghe lời khuyên của mình đâu. Bởi mình nói được lời trên khi chính mình cũng đã từng và còn tiế`p tục khờ dại trong tình yêu!)

Cứ cho Venice một cơ hội

Tôi tuyên bô` với Venice rằng nàng không phải type của tôi. Tôi không kếm thân với nàng, thậm chí, nên tránh xa nàng. Thế` quái nào mà lâ`n này rô`i lâ`n khác, tôi lại đế`n Venice. Và tôi bắ`ng ngờ nhận ra, mình như một anh

chàng khờ dại nhưng si tình, ra sức biện minh cho nàng, rằng nàng đáng yêu, theo cách này hay cách khác!

Venice đẹp, Venice có quyên!

Tôi đã từng yêu Venice.

Những con lạch nhỏ xíu luồn lách qua những ngôi nhà cổ đứng trong nước đủ làm khách du lịch sồn gai óc vì vẻ duyên dáng lẫn sức mạnh kỳ diệu của thành phố. Con kênh lớn Grand Canal định hình thành phố như một mẫu trang trí của Gaudi rồi bỏ mặc cho những ngôi nhà, cây cầu và muôn vàn kênh lạch tô vẽ, biến hóa thành phố thành một chiếc kính vạn hoa. Bên cảng chính bên cầu Porte di Rialto sầm uất, tập nập những con thuyền Gondola mũi cong vút kiêu hãnh bên những anh lái thuyền vẫn xúng xính bộ trang phục truyền thống và chiếc mũ cối dễ thương. Quảng trường San Marco với Vương cung Thánh đường Marco (Basilica di San Marco), Tháp đồng hồ trung tâm (Torre dell' Orologio) và Dinh tổng trấn (Palazzo Ducale), đủ làm cho ai đó thiếu chuẩn bị trước chuyến đi ngã ngựa vì bất ngờ - quá hùng vĩ và quá kiêu diễm.

Đã thế, các nghệ sỹ còn tha hồ tô vẽ cho nơi này như thánh địa của những người duy mỹ. Lễ hội carnival thường niên vào khoảng tháng Hai, một số đêm dạ hội được các cá nhân tổ chức và các hoạt động biểu diễn opera lại càng làm thành phố thêm nhuốm màu cổ tích. Những chiếc mặt nạ lông chim dành riêng cho vũ hội hóa trang bán khắp nơi trong thành phố, những bộ váy cổ nhieu tầng lớp theo chân những cô diễn viên nhạc kịch như rắc tình lên những thành cầu đá của Venice. Đôi khi, dưới những con kênh, đôi nghệ sỹ mặc trang phục hóa trang, ôm nhau trên thuyền Gondola như cố níu giữ lại một thời vàng son của nơi này trong lịch sử. Bộ phim *Casanova* với diễn xuất quyên rũ đến chết người của anh chàng Heath Ledger cùng những thước phim tuyệt vời về cảnh đẹp Venice

chỉ là một trong số rất nhiều những sản phẩm giải trí thuyết phục Thế giới về vẻ đẹp của Venice.

Thế nhưng, cũng nhanh chóng, tôi chán Venice.

Thành phố chỉ với 269.000 dân nhưng mỗi năm chào đón tới 20 triệu khách du lịch. Những đoàn khách tập nập làm cho Venice càng trở nên nóng bức hơn vào mùa Hè, những chuyến xe bus trên nước (vaporetti) chật kín người và rất khó cho bạn để chụp một bức ảnh hoàn hảo ở quảng trường San Marco. Và đó mới là rắc rối ban đầu để tạo nên vô vàn những rắc rối tiếp theo ở Venice.

Venice là một trong những thành phố đắt đỏ nhất nước Ý. Là khách du lịch, bạn sẽ khó lòng tìm được một bữa tối tươm tươm với giá dưới 10 euro hay một phòng đôi khách sạn sạch sẽ dưới 80 euro/đêm. Đã thế, dù không phải mùa cao điểm (tháng Hai hay mùa Hè), việc bạn bị từ chối do các khách sạn đã chật kín khách là chuyện bình thường, kể cả đến những nhà trọ nhỏ xíu nằm trong ngõ hẻm. Đêm Venice, bạn sẽ thấy không ít khách du lịch vẫn thất thủ bước với những vali to kềnh, nỗ lực tìm kiếm một chỗ nghỉ chân giữa thiên đường nước.

Chắc Venice là thành phố duy nhất mà sách hướng dẫn du lịch Lonely Planet có thể... tự tin khẳng định: "Ai mà chả lạc ở Venice". Thứ nhất là do Venice như một ma trận với 117 hòn đảo lớn nhỏ, hơn 150 con kênh, 400 cái cầu. Đã thế, địa chỉ ở Venice là một trò đùa thú vị của người quy hoạch. Cả thành phố được chia làm sáu quận, và đó cũng chính là sáu phố chính bao trọn thành phố. Mỗi phố đó có vô vàn số nhà nên dù bạn có nắm chắc địa chỉ trong tay, tìm đến đúng phố thì yên tâm đi, bạn còn đi mệt, hỏi mệt, mới tìm được.

Còn tệ hơn nữa khi bạn bắt đầu hỏi đường. Bởi một là, phần lớn người bạn gặp trên phố đều là khách du lịch, hai là người dân địa phương nói tiếng Anh không thông thạo để chỉ đường cho bạn. Và

ngay lúc đó, bạn sẽ nhìn thấy một cô nàng Venice ngạo mạn, đang cười nhạo lên khuôn mặt ngơ ngác của bạn trước sự bí ẩn của nàng.

Đến chiều về, khi bước chân bạn đã mệt, nghỉ chân ở quảng trường San Marco cầu một chút thư giãn, nhưng bạn - rất tiếc - có lẽ sẽ không được thỏa nguyện. Những anh chàng gó c Phi rải những chiếc túi đồ hiệu fake ra quảng trường rồi hò hời đứng bán hay vội vã vợ đồ, chạy thật lẹ khi thấy bóng dáng cảnh sát. Những Louis Vuitton, Gucci hay Prada vừa nãy thôi được rao giá 20 đến 40 euro, giờ bẽ bàng xếp đồ ng rồi bị ấn nhét trong những bao tải đen bản.

Quảng trường vừa xôn xao như một góc chợ Ả Rập, vừa giả là bên tiếng đàn Arcodeon của một nghệ sỹ đường phố không nhiều tài năng.

Một chiều tháng Năm, trời mới bắt đầu nóng, tôi ngó i cầu kính với Venice.

"Tôi sẽ không trở lại", tôi tuyên bố ! .

Khi Venice kể chuyện, những chuyện kể không ồn ào...

Và rồi giữa tháng Bảy, khi thời tiết Nam Âu nóng như thiêu, khi cô nàng Venice đúng độ khó ở nhất, tôi trở lại Venice.

Thực giấ c trong một khách sạn loại trung vớ n là căn hộ tầng bốn của một tòa nhà cũ ở gần ga trung tâm Santa Lucia, tôi ngán ngảm mở cửa sổ, đón tất cả những âm thanh rộn rã của Venice. Qua khung cửa sổ, tôi thấy ga chật cứng người nắ m ngó i vạ vật đợi thông tin tàu, bên Piazzale Roma tập nập người lên xuống những chuyến xe bus không ngừng nghỉ nớ i hai sân bay lớn của Venice là Marco Polo và Treviso với đảo chính.

Như cô nàng đang mắ c kẹt giữa cuộc hẹn với anh chàng đã mắ t điểm trầm trọng, tôi chợt nghĩ: "Một là tôi đứng lên, đi về ngay lập

tức; hai là tôi phải tìm bằ`ng được cái thú vị của Venice." Tôi chọn cách hai.

Ra bê`n phà chính Piazzale Roma, tôi mua vé vaporetti (giá 16 euro, di chuyển trong vòng 12 giờ), tôi đi ra các đảo phụ của Venice. Giữa rấ`t nhiề`u lựa chọn, tôi chọn hai đảo nổi tiế`ng với nghê` thủ công là Murano làm thủy tinh và Burano, đảo thêu ren. Và những nơi chố`n kém nổi tiế`ng này kể cho tôi những câu chuyện...

Murano đơn sơ nhưng giấ`u trong mình một bí mật long lanh - những tác phẩm thủy tinh tinh xảo đế`n rợn người. Những ngôi nhà gạch đỏ thô mộc nằ`m hai bên bờ kênh hóa ra là những xưởng thổi thủy tinh cũ. Những lớp muội đen bám trên trầ`n và tường nhà đã đủ nói với khách du lịch về` lịch sử thú vị nơi đây.

Ít ai biế`t rằ`ng, những xưởng thủy tinh này vô`n nằ`m ở đảo chính Venice, nhiề`u thê` kỷ trước khi khách du lịch đế`n và "xâm chiế`m" đảo. Chính quyề`n đảo lo ngại những lò thổi thủy tinh với bê`p lửa đêm ngày sẽ có lúc làm rụi tàn hàng trăm ngôi nhà gỗ ở Venice. Thê` là năm 1292, chính quyề`n Venice quyế`t định chuyển những xưởng này ra Murano.

Ít lâu sau đó, nhờ chấ`t lượng thủy tinh tuyệt hảo, cách pha vàng bí truyề`n mà tiế`ng tăm của những người thợ làm thủy tinh Murano đã nhanh chóng lan xa. Họ được đứng trong hàng ngũ những công dân câ`p cao của thành phố`.

Đế`n thê` kỷ 14, những người thợ Murano đã được mang kiế`m theo mình (một đặc ân thời bắ`y giờ), được quyề`n miễn truy`t và con gái họ thường được gả cho những gia đình giàu có và quyề`n uy ở Venice. Nhưng đổi lại, những người thợ thủy tinh sẽ bị câ`m rời khỏi Venice. Những nhà câ`m quyề`n âm mưu giữ những kỹ thuật làm thủy tinh cao siêu mãi mãi ở hòn đảo.

Và đúng là như thế, dù vẫn có số ít những nghệ nhân liêu lĩnh trổn đi, thành lập các xưởng thủy tinh ở các thành phố lân cận, hay xa hơn là Anh và Hà Lan, thế nhưng, nghề thủy tinh Murano vẫn được coi là độc quyền về chất lượng trong nhiều thế kỷ. Chính từ nơi đây, những kỹ xảo làm thủy tinh cao cấp được sáng chế và phát triển như kỹ thuật làm pha lê, thủy tinh đục (lattimo - milk glass), vàng chảy trong thủy tinh, thủy tinh đa sắc, thủy tinh tráng men, hay kỹ thuật ép đá quý trong thủy tinh. Ngày nay trên đảo, những nghệ nhân Murano vẫn dùng kỹ thuật của nhiều thế kỷ trước để tạo nên những tác phẩm nghệ thuật đương đại hay những món đồ trang sức hợp thời trang. Chính vì thế, những món đồ thủy tinh Murano thật có giá đắt hơn cả trang sức vàng và với đôi bàn tay của những nghệ nhân nơi đây đã trở thành Di sản Thế giới. Trên đảo, bạn còn tìm thấy viện bảo tàng thủy tinh ở Palazzo Giustinian với những món đồ thủy tinh có từ thời Ai Cập cổ đại cho tới ngày nay.

Nếu như Murano tặng bạn những phút lạc lõng trong một thế giới tinh xảo nhưng mỏng manh của những món đồ thủy tinh hay của cả những điều diệu kỳ đến không tưởng thì Burano lại đưa bạn vào một xứ sở thần tiên được tạo nên từ một ý tưởng vô cùng giản dị.

Với giọng điệu chua ngoa, nhà văn Hemingway miêu tả Burano là "nơi đàn ông thì đóng tàu còn đàn bà thì 'sản xuất' ra trẻ con". Câu nói đó của ông đủ làm tôi bật cười và tìm đến Burano cho bằng được. Hóa ra, phụ nữ ở Burano không nhàm chán đến vậy. Mà ngược lại, chính họ mới là người tạo nên điều đặc biệt của hòn đảo này. Burano nổi tiếng với nghề làm ren. Những người phụ nữ ở đây dùng những sợi chỉ trắng để tạo nên những bức tranh tuyệt đẹp chính là những sản phẩm đan ren làm bằng tay chỉ tiết đến từng milimet. Chỉ một tấm khăn trải bàn ren chuẩn của Burano có thể lấy đi của mười người thợ nhiều tuấn làm việc không ngừng nghỉ. Thậm chí, có những sản phẩm như chiếc áo của nhà vua nước Pháp, các nghệ nhân Burano phải làm miệt mài trong hai năm.

Do làm việc lâu với những sợi chỉ trắng siêu mảnh và những chi tiết thêu quá nhỏ, nhiều người phụ nữ ở Burano ngày xưa đã bị mù trước khi tròn 30 tuổi. Chuyện kể rằng, để cho đôi mắt những người phụ nữ được nghỉ ngơi, những người đàn ông trên đảo đã quyết định sơn những ngôi nhà của họ với những màu sắc tươi vui, rực rỡ. Và thế rồi, cứ năm nay sang năm khác, cả thành phố bị hô biến thành một cầu vồng khổng lồ trên biển.

Tôi như Alice lạc vào xứ sở thần tiên, đi lang thang rồi không ngừng ô à lên bởi những ngôi nhà đáng yêu như truyện cổ tích hay những ô cửa sổ rực rỡ hoa. Mỗi căn nhà một sắc màu, toàn là tông Neon chói, nhưng lại kết hợp rất ngọt như chiếc váy cầu vồng của Marc Jacobs hay bộ sưu tập block color của ZARA. Đi sâu vào những con ngõ, tôi còn may mắn gặp một bà cụ già người Ý ngồi tỉ mỉ thêu ren và một gia đình làm lễ thôi nôi cho con nên trang hoàng nhà cửa như một món quà.

"Hemingway đã sai toét ở Burano rồi", tôi lầm bầm. Ở Burano, mọi người bận rộn hơn ông ấy nghĩ: họ bận trang hoàng hòn đảo.

Khi hoàng hôn buông xuống, từng đoàn khách du lịch cuối cùng rời hòn đảo về với đảo chính Venice. Tôi ngồi lặng lẽ trên bến tàu, ngắm hoàng hôn nỗ lực phủ một màu tím vàng chan chứa lên đảo. Nhưng dù bóng tôi có cố gắng đến đâu, nó cũng không thể làm cho hòn đảo mất đi vẻ lạc quan như cách Burano nói với thế giới: Nếu thành phố của bạn không có kỳ quan, hãy cùng nhau tạo nên một thứ gì đó! .

Khờ dại lần thứ n

Tôi bất ngờ là mình lại yêu Venice như thế. Một chút tiếc nuối rằng sao tôi không yêu Venice sớm hơn, yêu như thế này ngay từ lần đầu gặp mặt để đỡ phí hoài những ngày xưa. Rồi Venice, tôi nhận ra mình lại như những kẻ tình si khác của Venice - trăm lần n

nhấc mình xa nàng, rồi nghìn lần trở lại với nàng cùng một con tim háo hức.

Trong cuốn sổ tay chuyên đi đó...

- Các thành phần của món tiramisu đỉnh cao: 2 trứng, 4 msk đường, 2 msk amaretto, 225g mascarpone (có thể thay bằng 150g kesella 10% và 2dl kem đánh bông), 12 chiếc bánh quy savoy, 1,5 dl cà phê đen, 2 msk ca cao.

- Tách lòng đỏ và lòng trắng trứng. Đánh lòng đỏ trứng với đường. Trộn hỗn hợp đó với mascarpone rồi nhẹ nhàng trộn với rượu amaretto. Đánh lòng trắng riêng đến khi bông xốp. Nhẹ nhàng trộn "lớp mây" bông xốp ấy vào hỗn hợp mascarpone.

- Nhúng lần lượt từng chiếc bánh quy vào cà phê (1 - 2 giây mỗi chiếc bánh để lớp cà phê thấm đều bề mặt mà không làm mềm bánh). Đặt từng lớp bánh, lớp kem vào khuôn rồi để vào tủ lạnh ít nhất một giờ trước khi ăn.

- Tip: Nếu muốn hương vị tuyệt hơn, có thể dùng rượu sữa Baileys hay Kahlúa.

Thế là đã bốn tháng tôi bị cuốn vào Số 3.

"Chúng ta phải dừng lại thôi, bạn gái anh không đáng bị lừa dối như thế. Tại sao em lại trở lại, sau hai năm anh cô quên em?" Anh viết cho tôi. Tôi đỏ mặt nhưng cả tôi và anh đều không thể dừng.

Tháng 7 năm 2011, tôi quay lại Paris.

Khi trở về, tôi xóa tất cả tin nhắn và thư giữa tôi và Số 3. Tôi đột ngột ngừng liên lạc.

Bạn và Số 3 có lẽ sẽ hỏi rằng vì sao tôi làm thế?

Chuyện là... tôi vô tình gặp bạn gái Số 3.

Chỉ có cuộc đánh ghen nào như bạn mong đợi trong một tiểu thuyết điếm tình hay một cuộc nói chuyện đầy kịch tính. Cô ấy chỉ để lại cho tôi ấn tượng gì: quá xinh đẹp hay quá xấu xí. Chỉ đơn giản, tôi thấy cô ấy có tồn tại và cô ấy cũng có cảm xúc.

Chúng ta, những cô gái nhiều cảm xúc, thường tập trung vào cảm xúc của mình mà quên rằng phần còn lại của Thế giới cũng có cảm xúc, miễn là họ có trí não. Cô ấy thậm chí còn yêu Paris hơn cả tôi, sống trong lòng Paris chứ không chỉ như tôi, một cô nàng lãng du qua Paris, phải chọn chiếc váy đẹp nhất để mặc ở Paris! .

Vấn dành chiếc váy đẹp nhất cho Paris

Paris có kỷ niệm tình yêu học trò của tôi. Những xúc cảm trong veo như nước. Khu học xá trường đại học, những cái macaron nhỏ xíu màu hồng (nhất định phải màu hồng) mà Số 3 âm thầm để trong tủ lạnh dành cho tôi hay cái càm tay 100 lần... suýt diễn ra mà chưa thành... Tôi cất lại hết những kỷ niệm đó trong từng viên gạch Paris, trong tiệm hoa tôi nhiều lần đứng ngoài liếc trộm, trên quảng trường rộng thênh thang ngập nắng trước cửa Louvre... Tôi sợ nếu tôi sống ở Paris, những kỷ niệm đẹp đó sẽ lật gạch hiện lên làm tôi nhưng nhớ, tiếc nuối.

Paris có cảm hứng của tôi, có Louvre với hàng nghìn câu chuyện nghệ thuật, có đô thị Montmartre lộng gió và lòng lộng cả tâm hồn nghệ sỹ. Mỗi lần khó viết hay buồn bã điếu gì, nếu có thể, tôi sẽ

tìm đến Paris vài ngày để viết. Nếu không, tôi lại mở ảnh Paris ra ngắm nhìn rồi tưởng tượng. Những câu chữ cũng từ đó mà ra và những chuyện kể Paris dường như không bao giờ hết. Tôi sợ nếu tôi gắn mình với Paris, cảm hứng đó đâu còn bất tận. Tôi sợ đối mặt với Paris của tôi, một phiên bản không cảm hứng, và thế là tôi sợ sống ở Paris.

Paris cũng là mơ ước của tôi từ khi còn rất nhỏ, khi tôi lần đầu nhìn thấy tấm bưu ảnh "*Paris - hier et d'aujourd'hui*" (Paris - Hôm qua và hôm nay). Tôi cũng vì thế mà bắt đầu học và yêu tiếng Pháp. Paris của tôi lấp lánh thân diệu trong giáo trình Festival, lãnh mạn trong những bức họa treo ở L'espace ngày xưa. Cũng chính vì thế mà tôi sợ, sợ một ngày tôi thực sự được sống ở Paris, thấy Paris cùng những thất vọng, giấc mơ của tôi sẽ vỡ tan như bong bóng xà phòng. Thế là tôi giữ mình xa Paris.

Tôi vẫn thấy tim mình khê loạn nhịp khi thấy hình ảnh Paris ở đâu đó, và vẫn dành chiếc váy đẹp nhất cho Paris.

À bientôt - tạm biệt Paris! .

Paris gói tất cả kỷ niệm vào một trang sách đẹp, dù đó là kỷ niệm vui hay kỷ niệm buồn.

Mùa Hè năm đó, có một sự kiện xảy ra làm tôi suy nghĩ rất nhiều và quan niệm về cuộc sống của tôi ít nhiều thay đổi. Tôi quên Số 3 nhanh hơn.

Tôi tập trung sống tiếp và dành sự quan tâm cho những người yêu thương của mình. Đó là mùa Hè, tôi nhận ra cuộc sống ngắn ngủi và quý giá đến nhường nào.

Cú sốc Oslo

Cuối tháng 7 năm 2011, chỉ gần mười ngày sau cuộc đánh bom và thảm sát đẫm máu diễn ra ở trung tâm Oslo và đảo Utøya, Na Uy, tôi trở lại Oslo trên chuyến xe về thăm người nhà. Hình dung của tôi về Oslo trong những ngày ấy là bức họa The Scream (Tiếng thét) của danh họa nổi tiếng người Na Uy, Edvard Munch.

Thăng thốt

Tôi hay về Oslo vào mùa Hè hay những ngày lễ, đặc biệt là Tết Việt Nam. Hai bác tôi là công chức về hưu sống ở ngoại ô Oslo.

Ngôi nhà của bác, giống như những ngôi nhà Na Uy điển hình khác là nhà gỗ hai tầng cất trên mỏm núi, có vườn xinh xắn và một chiếc ca nô nhỏ để thi thoảng ấm áp, mọi người lái vào cảng trung tâm Oslo thay vì đi bus. Bác trai thường ngồi đọc báo trong tiếng nhạc country Mỹ và mỉm cười nhìn chúng tôi nấu ăn trong bếp.

Sau trận đánh bom, tôi run rẩy gọi về Oslo. Khi nghe tin cả nhà và người quen vẫn an toàn, tôi thở phào. Nhưng phải đến Oslo, tôi mới cảm nhận được hết nỗi đau tinh thần mà những người thân của tôi phải chịu trong mùa Hè đó.

Bác trai đón tôi ở ga trung tâm, Oslo Gallery. Trông ông hồ hởi hơn lần tôi đến thăm trước. Bác gái kể, ông đã suy sụp rất nhiều sau cuộc đánh bom. Hôm nghe tin lần đầu trên đài truyền hình Na Uy, mặt ông tái thắm, toàn thân bủn rủn, ông ngã xuống ghế và khóc. Bác gái tôi, lúc ấy, đang ở London, lo lắng không yên về tình trạng bệnh tim của ông, phải vội quay về.

Từ hôm đó, ông không xem thời sự trên ti vi nữa, ông cũng ít đọc báo hơn, dù máy lần trước tôi sang, tôi thấy ông xem thời sự gần

như cả ngày, trừ thời gian ông đọc sách. Buổi tối, cả nhà ngồi nói chuyện về vụ đánh bom bằng tiếng Việt, ông ngồi yên lặng. Một lúc sau, ông ra hiệu muốn mọi người chuyển chủ đề.

Bác trai tôi là một người Na Uy điển hình. Họ sống đủ lâu trong hòa bình để không tin rằng tội ác có hiện hữu. 80 tuổi nhưng ông chưa từng chứng kiến bạo lực diễn ra trên đất nước mình. Ở trường Đại học Oslo, tôi được học môn "Báo chí hòa bình", lý thuyết về một nền báo chí lý tưởng có thể dàn hòa Thế giới và giải quyết các mâu thuẫn toàn cầu. Chính tại Oslo, tôi thăm viện bảo tàng về giải Nobel Hòa bình và ngắm nhìn khách sạn Grand, nơi những người kiến tạo hòa bình được vinh danh.

Cả đất nước ấy đã nỗ lực hết mình vì cái gọi là "Hòa Bình" cho Thế giới để rồi một ngày tinh dậy, sững sờ khi nghe tin khủng bố và bạo lực vừa xảy ra ngay trong nhà mình. Cả cảnh sát lẫn lực lượng cứu hộ của Na Uy lúng túng vì chưa được chuẩn bị cho tình huống tương tự.

Đổ vỡ

Nói chuyện với bác trai, tôi mới biết vụ khủng bố ấy tấn công mạnh mẽ vào lòng tin của người Na Uy ở hai đề u. Đề u thứ nhất thủ phạm chính là một người Na Uy gốc c. Lúc mới nhận tin, bác tôi, cũng như những người Na Uy khác, đã chuẩn bị tinh thần về một tên khủng bố nước ngoài, một giáo phái cực đoan hay một thế lực đô i lập về quyền lợi và chính sách với chính phủ Na Uy.

Thế nhưng, khi những hình ảnh đầu tiên về Anders Behring Breivik, thủ phạm vụ tấn công được công bố, cả nước Na Uy đau đớn vì mái tóc vàng, đôi mắt xanh ấy. Báo chí nước ngoài miêu tả Anders có "khuôn mặt Bắc Âu", hẳn được sinh ra ngay ở Oslo và có cha làm cho đại sứ quán Hoàng gia Na Uy đặt ở London.

"Ta không thể hiểu được tại sao hắ n có thể câ m súng bắ n vào đấ t nước mình, đờ ng bào mình, không vì cái gì cả," bác tôi hét lên giận dữ.

Điề u thứ hai làm cho Oslo quy ngã là những nạn nhân của cuộc tâ n công, những người trẻ tuổi, có tài năng và thành tích nổi trội. Họ được chọn lựa từ rấ t nhiề u các trường học, tổ chức sinh viên để đế n tập huấ n tại trại hè Utøya. Họ không chỉ mang theo niề m tự hào của gia đình mà còn được tin tưởng trở thành đội ngũ lãnh đạo kế cậ n cho đấ t nước Na Uy. Hình ảnh của những nạn nhân trẻ tuổi ấy được đăng tải liên tục trên báo chí Na Uy.

Ngày tôi đế n Na Uy, đã 10 ngày sau cuộc tâ n công, mà hai tờ báo lớn của Na Uy là *Aftenposten* và *VG* dành nhiề u trang ngập tràn hình ảnh về những nạn nhân, hình ảnh gia đình, bạn bè ôm di ảnh của họ. Bản tin thời sự trên ti vi cập nhật về các lễ tang diễn ra ở nhiề u nơi trên đấ t nước. Những gương mặt trong bức ảnh thờ vừa trẻ vừa bừng sáng vì ánh má t thông minh, cương quyế t và lạc quan.

Oslo lâ n này tôi đế n chềnh vênh những nỗi ám ảnh. Đó là nỗi sợ hãi của người dân hướng vào cảnh sát, những người họ đã rấ t tin tưởng. Anders đã đóng giả cảnh sát và lừa đắ m đông học sinh đứng xếp hàng cho hắ n bắ n, là nỗi đau dân tộc khi chính một người con của Na Uy điên loạn sát hại đờ ng bào mình và cả nỗi xót xa cho những nạn nhân còn quá trẻ. Những nỗi đau ấy tôi không thể đọc được trên báo chí.

Bật khóc ở thiên đường

Tôi thường gọi Oslo là thiên đường, đặc biệt vào mùa Hè, khi nước biển Oslo xanh thẳm, cả Oslo sáng bừng bởi ánh mặt trời chiế u rọi lên những tòa nhà cao tâ ng bọc kính và dát bạc trên bê n cảng. Tôi nhìn thấ y những nụ cười Oslo đầ y khoan khoái trong tiệm cà phê, hay trên đường.

Thế nhưng, mùa Hè này, vẫn dưới ánh mặt trời áy, Oslo đã không còn vẻ lạc quan và tung bừng như mọi khi. Cả gia đình tôi đi chậm chậm quanh Giáo đường Oslo nơi hoa và nắng mà những thân nhân cũng như những người dân Oslo đặt nắng la liệt. Những chú gà ú bông nhỏ ngồì buồ n thăm bên những tấm thiệp mà chữ ghi trên đó đã nhòe dầ n đi.

Những nỗi đau, đương nhiên cũng nhòe đi qua thời gian nhưng tôi và Oslo sẽ không thể quên được mùa Hè này, mùa Hè đã làm chúng tôi bật khóc giữa nơi đã từng là thiên đường.

Ba người phụ nữ đi tàu xuyên châu Âu

Mẹ sang thăm tôi hai tháng. Sau đó, mẹ đưa ra quyết định táo bạo: mua vé tàu đi xuyên châu Âu. Bác bạn thân của mẹ từ Mỹ bay qua để đi cùng hai mẹ con. Thế là ba người phụ nữ chúng tôi lên đường!

Ba người - 21 ngày - 11 nước

Eurail và Interail là những loại thẻ rất phổ biế n với những người trẻ ở Mỹ và châu Âu, hai loại thẻ này dùng để đi tàu miễn phí trên lãnh thổ châu Âu. Thẻ Eurail (giá từ 300 đế n 600 euro) dành cho những người số ng ngoài khô i EU, còn thẻ Interail (giá từ 250 đế n 500 euro) dành cho công dân khô i EU hoặc người cư trú lâu dài trong EU. Với hai loại thẻ này, bạn có thể di chuyển miễn phí trên các tàu chậm ở 25 đế n 30 nước châu Âu và mua vé tàu nắng, tàu nhanh với giá bằ ng 1/10 (phí đặt chỗ).

Dành cho mẹ và bác tôi, tôi mua thẻ Eurail di chuyển không hạn chế trong vòng 21 ngày qua 22 nước với giá 581 euro, còn tôi mua vé Interail cho mình với 10 lầ n di chuyển trong vòng 22 ngày qua 30 quố c gia châu Âu. Giá vé Interail của tôi dành cho công dân số ng ở

EU dưới 25 tuổi nên chỉ tốn 249 euro. Tôi đặt mua thẻ trên mạng, ship về nhà tôi đúng sát ngày đi nên nhiều điều lệ dùng thẻ, chúng tôi chưa kịp đọc trước khi lên đường. Lịch trình cũng chưa xác định được cụ thể vì năm nước chúng tôi đặt ra ban đầu là Đức, Ba Lan, Ý, Pháp, Hy Lạp rất xa nhau và đường đi tương đối rắc rối. "Thôi, cứ chuẩn bị tinh thần là vất vả như đi xuyên Việt ngày xưa nhé!", ba mẹ con lên tinh thần và đến ngày là xách ba lô lên đường.

Vì sao chúng tôi chọn đi tàu? Một là có thể chủ động được hành trình chứ không phụ thuộc vào vé máy bay đặt sẵn trước đó khá lâu. Hai là các ga đến luôn ở vị trí trung tâm thành phố chứ không xa như các sân bay. Ba là có thể ngắm cảnh và bốn là có thể ngủ đêm trên tàu để tiết kiệm sức, thời gian và tiền khách sạn.

Theo đúng thứ tự ưu tiên, chúng tôi chọn Đức là điểm đến đầu tiên. Nhưng từ Thụy Điển đi Đức, bạn không thể tìm được tàu chạy thẳng. Chúng tôi bắt buộc phải dừng lại ở Đan Mạch. Chậm trễ trong việc đăng ký tàu nhanh đi từ Đan Mạch tới Đức, chúng tôi bị mắc kẹt ở Đan Mạch một đêm. Chưa đặt khách sạn mà vật giá ở Đan Mạch cao đến bất ngờ, ba mẹ con đành ngủ đêm trong một nhà trọ tồi tàn gần ga với giá 70 euro một đêm. Phòng trọ tồi tàn đến nỗi khu lễ tân còn đang ngổn ngang vật liệu xây dựng, nhà tắm chung quá bẩn nên không ai trong số chúng tôi dám tắm, còn vị khách phòng bên cạnh thì nói điện thoại ồn ào suốt đêm. Trong khi tôi thối thểu, mẹ và bác tôi vẫn lạc quan, xóc lại tinh thần cho tôi.

Vậy là bài học số 1 tôi ghi vào sổ tay: Đến đâu là đăng ký tàu cho chuyến tiếp theo luôn. Cứ như thế, mỗi lúc xuống ga, việc đầu tiên là tôi đi hỏi vé và đặt chỗ (nếu cần) cho chuyến tiếp theo. Xong xuôi, tìm quán Internet hay wifi để đặt khách sạn luôn cho nước sau đó. Dần quen và nhuần nhuyễn, ba mẹ con chúng tôi đã đi được 11 nước trong vòng 22 ngày theo cung đường: Thụy Điển - Đan Mạch - Đức - Ba Lan - Cộng hòa Czech - Hungary - Italy - Thụy Sĩ - Pháp - Bỉ

- Hà Lan - Đan Mạch - Thụy Điển. Chúng tôi đã xuống và chia tay gần 20 sân ga, ngủ đêm cả trong khách sạn bốn sao lẫn trên ghế băng của ga tàu và học cách phát âm từ: tàu, vé tàu, bến đỗ... bằng đủ thứ tiếng.

Ác mộng ở biên giới

Nếu hành trình trên tàu của tôi là một giấc mơ dài thì giấc mơ đó có cả những giấc mơ đẹp lẫn những cơn ác mộng đến giờ tôi vẫn không tin mình đã trải qua.

Cơn ác mộng đầu tiên của tôi do sự thiếu chuẩn bị mà ra. Chuyên tàu đi từ Budapest (Hungary) đến Venice (Italy) dài đến bất thường - 13 giờ đồng hồ. Dù biết Hungary cách Italy không xa, chỉ cách nước Áo, nhưng chúng tôi không hề may mắn chút nào về thời gian di chuyển dài đến kỳ lạ này. Hóa ra, chúng tôi đã bắt chuyến tàu chạy vòng qua tận... bốn quốc gia: Hungary, Croatia, Slovenia và Italy. Chuyện cũng chẳng có gì, bởi chúng tôi có thể ngủ. Nhưng vẫn để bất đầu đến vào lúc nửa đêm.

Nửa đêm, khi ba mẹ con tôi đã vệ sinh cá nhân đầu vào đầu, leo lên giường đi ngủ, thì có ai đó gõ cửa khoang chúng tôi. Đó là những cán bộ hải quan Hungary yêu cầu kiểm tra hộ chiếu. Họ kiểm tra đầu vào đầu, đóng dấu gì đó và chúng tôi khá yên tâm vì giấy tờ và visa đều hợp lệ. Tôi bắt đầu thấy lo âu khi họ đưa hộ chiếu của mẹ tôi cho những cán bộ an ninh nhưng mặc khác quân phục. Họ giới thiệu là hải quan phía Croatia và cuộc kiểm tra này diễn ra do tàu đã chuẩn bị qua biên giới Hungary - Croatia.

- Xin lỗi, cô và gia đình phải xuống tàu thôi. Visa của hai bà đây (mẹ và bác tôi) là visa du lịch dành cho người sống ngoài EU, cho phép di chuyển tự do trong khối Schengen mà thôi nhưng Croatia không thuộc khối này. Visa không có hiệu lực và hai bà không được

phép vào lãnh thổ Croatia, nữ nhân viên an ninh điềm tĩnh giải thích cho tôi.

Lúc đó là nửa đêm và dù tôi có van xin thế nào, họ cũng buộc chúng tôi xuống tàu để đoàn tàu chạy tiếp. Họ làm lại thủ tục bởi nhân viên hải quan Hungary đã hồ nhiên đóng dấu cho chúng tôi xuất cảnh khỏi khối Schengen mà không cần biết chúng tôi có được vào Croatia hay không. Để visa của chúng tôi còn hiệu lực, họ phải làm lại thủ tục hủy dấu xuất cảnh và bắt chúng tôi ký giấy "từ chối nhập cảnh vào Croatia". Xong xuôi, các nhân viên an ninh về nhà. Nửa đêm, ba người phụ nữ chúng tôi và bốn kiện hành lý, đứng bơ vơ giữa dòng không bên biên giới Hung - Croatia. Vừa ký giấy, giải thích cho mẹ và bác, tôi vừa thàm căm u mong mình đang mơ ác mộng.

Mò mẫm đến được một quán ăn gần nhất, chúng tôi được ông chủ quán bày cho cách đi: chạy taxi từ đó, đi đường khác mà xe hơi đi được để sang tới Slovenia mà không qua Croatia. Nếu xe chạy kịp, chúng tôi có thể bắt chính chuyến tàu này khi nó tới ga Ljubljana (thủ đô của Slovenia). Nếu không, chúng tôi sẽ phải ở lại Ljubljana một ngày và ra ga đợi chuyến tàu tương tự đến vào đêm mai. Không muốn bị chậm trễ thêm và e ngại tìm chỗ ở lúc nửa đêm ở thành phố lạ, chúng tôi chấp nhận thuê taxi như lời ông chủ quán khuyên. Giá taxi là 300 euro (quãng đường khoảng 300 km) với cam kết, nếu không bắt kịp cho chúng tôi chuyến tàu đó, người lái taxi sẽ hoàn tiền cho chúng tôi. Người lái taxi nhìn chúng tôi không lấy gì làm ngạc nhiên vì theo lời ông kể, hàng tuần, có khoảng 10 trường hợp như chúng tôi và tất cả đều phải đi taxi thế này. "Năm sau, Croatia sẽ gia nhập khối di chuyển tự do Schengen đấy!" Ông khoe đầy tự hào.

Tưởng thế đã là tạm ổn. Nào ngờ, giữa đường, xe taxi chở chúng tôi hỏng. Người lái taxi chạy ra tìm cho chúng tôi một chiếc xe khác

và đảm bảo rằng, chúng tôi sẽ đến đúng giờ. Xe chạy vù vù và khi đáp bên ga Ljubljana, đồng hồ dừng ở 2h30 phút đêm, quá 2 phút so với giờ tàu dự định đến ga Ljubljana. Tôi quay sang tính bắt và anh tài xế, anh chàng người Slovenia bảnh trai nhìn tôi, nhún vai nói ráo hoảnh: "I don't know" (Tôi không biết).

Nhìn thấy một đoàn tàu rời ga, ba người chúng tôi thất thểu nghĩ mình chậm tàu thật rồi. Nhưng linh tính thế nào, mẹ và bác tôi vẫn không bỏ cuộc, hối hả xách vali chạy băng được tới sân ga số 4, nơi tàu đến Venice của chúng tôi dừng. Như một phép màu, tàu đến chậm 40 phút và chúng tôi thoát nạn. Trở lại giường trên tàu và lâng lâng trong giấc ngủ ba tiếng ngắn ngủi, tôi vẫn không tin vào những gì đã xảy ra.

Một lần khác, tôi tự gây ra ác mộng cho mình vì sự lơ đãng. Trên đoạn đường từ Amsterdam về Copenhagen, chúng tôi phải dừng ở hai ga là Duisburg và Hamburg (Đức). Khi tàu đến ga Duisburg, tôi vẫn đang say giấc nồng.

"Xuống ga này chưa, Ngân?" Bác tôi tỉnh giấc.

Tôi trả lời mà không cần mở mắt, định ninh rằng tàu chưa đến Duisburg.

Khoảng mấy phút sau, nghĩ thế nào, tôi mở mắt và nhìn biển tên dính trên sân ga, tôi giật mình choàng dậy, vội vàng gọi mẹ và bác tôi.

Tàu chỉ dừng ở ga Duisburg đúng ba phút và khi chúng tôi kịp tha lời đồng hành lý ra khỏi toa, cửa toa đóng sập lại và tàu chạy ngay sau lưng chúng tôi. Cả đêm còn lại tôi không ngủ được vì sợ, xem chút nữa, tôi không chỉ làm cho mẹ và bác tôi nhớ tàu mà còn làm nguy hiểm đến tính mạng của hai người khi lao ra khỏi tàu sau cả chuông hiệu báo tàu sắp chạy.

Nhưng trên những chuyến tàu, chúng tôi cũng nhìn thấy cả những giấc mơ đẹp của mình được trở thành hiện thực. Qua ô cửa sổ rộng, tôi nhìn thấy cả một vùng Tuscan ngập tràn hoa hướng dương và anh tức khi đi tàu từ Rome đến Milan, những dãy núi tuyết trắng huyênh hoang trên đường đến Thụy Sĩ và những ruộng nho xanh thăm thẳm ở miền Nam nước Pháp. Những cảnh trí đẹp như tranh chạy vụt nhanh đến nỗi không máy ảnh nào ghi lại được nhưng lại in đậm trong sự háo hức và ngỡ ngàng của chúng tôi.

Trên tàu, có những lúc chúng tôi nói chuyện rất rôm rả, từ chuyện tình yêu của mẹ đến của tôi, từ chuyện gia đình đến chuyện dự định công việc. Nhưng cũng có những lúc, cả ba cùng im lặng nhìn anh chàng ở góc tàu say mê vẽ, ngắm ông cụ phục vụ tàu cẩn thận hay đuổi theo những suy nghĩ của mình gửi trong cái nhìn vô định ra ngoài cửa sổ. Tôi ngân nga một bài hát tiếng Pháp cũ - *Ce train qui s'en va* (Con tàu đi về phía anh) trong khi hai bà nhìn tôi cười.

Bạn có thể quan tâm khi dùng thẻ Eurail/Interail Pass

- Thẻ Interail Pass không có hiệu lực ở nước bạn đang cư trú (Ví dụ như tôi, thẻ không dùng được ở Thụy Điển nên tôi phải mua vé tàu từ Thụy Điển sang Đan Mạch và ngược lại) nhưng với thẻ này, bạn có thể mua vé với giá giảm 50%.
- Thẻ Eurail Pass không có hiệu lực ở Ba Lan, Montenegro, Serbia và Slovakia.
- Hai loại thẻ này đều cần được kích hoạt (Activate) ở bất kỳ ga nào ở châu Âu trước khi bạn khởi hành.
- Các ga lớn ở châu Âu đều có khu làm thủ tục và đặt vé tàu riêng cho người cầm thẻ Eurail/ Interail. Bạn nên tìm khu đó để tiết kiệm thời gian và có được lời khuyên tốt cho hành trình của mình.

- Phí đặt chỗ cho các chuyến tàu nhanh hay tàu đêm dao động từ 6 đến 30 euro tùy quốc gia.

- Nhớ đọc kỹ những quy định lợi bạn được hưởng với Eurail/Interail Pass vì ngoài việc đi tàu miễn phí, bạn còn có thể được các ưu đãi khác ở những điểm đến.

Sẽ trở lại Berlin chỉ vì cậu ấy!

Với tôi, một cậu bạn thân có sức mạnh hơn một người tình. Chỉ có cậu ấy mới làm tôi không biết ghen là gì và dễ dàng bắt quen với những cô nàng mà cậu ấy cặp kè; chỉ có cậu ấy mới được quyền lôi tôi ra khỏi nhà bất kỳ lúc nào với khuôn mặt không chút trang điểm.

Và dần chứng rõ ràng nhất là: Chỉ có cậu ấy mới đủ sức dụ tôi trở lại Berlin!

Sắ t đá, đập phá và những nỗi buồn

Berlin thực tế như tinh thần Đức. Từ quy hoạch của những ngôi nhà trong thành phố, từ hệ thống giao thông quy củ cho đến những câu tiếng Đức ngắn gọn... tất cả đều muốn nói với tôi rằng: "Cô gái kia, thực tế lên nào!"

Nếu bạn còn thơ thân, xin lỗi nhé, bạn sẽ muộn tàu. Người Berlin bước đi như chạy trong các ga tàu điện ngầm, hời hả bắt bả ãng được chuyến tàu họ định dù chuyến sau chỉ đến cách đó 5 phút.

Nếu bạn ăn vận như cô nàng Carrie Bradshaw trong chiếc váy Dior phò ãng màu tím dài chấ m đấ t hay bông giậ ãng đối với anh bạn trai mà muốn bắt taxi bỏ về giữa chừng á? Xin lỗi nhé, bạn sẽ không vậy được taxi như ở New York đâu. Ở Berlin, bạn phải xếp

hàng hay đến đúng chỗ để bắt taxi còn nếu không, hãy chuẩn bị một gia tài để trả tiền phí.

Nếu bạn dùng một thứ tiếng Anh câu kỳ và yêu điều để hỏi đường ư? Lại xin lỗi nhé, người Berlin rất bận, họ không có thời gian để nghe bạn trình bày. Họ sẽ làm bạn ngỡ ngàng bằng cách từ chối giúp hoặc cứ thế bỏ đi.

Nếu bạn nghĩ để nổi bật trong một bữa tiệc, bạn nên đến muộn ư? Rất tiếc, người Berlin sẽ bắt đầu bữa tiệc mà chả cần bạn. Khi bạn đến, tất cả sẽ dừng lại, không phải để chào đón bạn đâu mà là để nhìn bạn như thể bạn vừa bước ra từ một cái đĩa bay rơi nhảm vào nhà họ.

Cả Berlin là một công trường khổng lồ và dường như công cuộc xây dựng ở nơi đây không bao giờ ngừng nghỉ. Nếu như cuối thế kỷ trước, người Berlin nói rằng họ cần xây dựng lại thành phố sau cuộc chiến thì đến nay, khi Berlin xây dựng, sửa chữa còn nhiều hơn trước, tập nập hơn trước thì lời giải thích ấy bắt đầu nghe giống như một lời bào biện.

Nhà thờ Cụt, công trình bị tàn phá trong chiến tranh, đã được giữ lại làm di tích lịch sử và nội thất bên trong đã được làm lại đẹp lộng lẫy vậy mà khu nhà thờ mới sát cạnh vẫn được các đội thợ và kiến trúc sư hời hả hoàn tất. Alexanderplatz cứ thế bé lại sau mỗi lần tôi đến vì dường như một ngôi nhà nào đó trong khu vực lại được vây lại để sửa. Những đoàn người đi lại trên "Xô" (cách người Việt gọi tắt khu Zoologischer) hay Potsdamer Platz đã quá quen với việc chen chân cùng giàn giáo hay hàng rào công trường. Khu chợ Đông Xuân của người Việt ở Berlin cũng không ngừng xây dựng, khu (halle) 5 rồi khu 6 cứ thế được thêm thắt, hòa chung với không khí xây dựng nhộn nhịp của cả thành phố.

Berlin là thiên đường cho những sinh viên xây dựng hay kiến trúc, là trường học không lồ cho những ai ham thích kỹ thuật.

Còn với tôi, tôi mệt mỏi thở dài tự hỏi: Bao giờ Berlin mới ngừng xây dựng? .

Sách Lonely Planet cũng miêu tả Berlin thế này: "Những thứ đã cũ và những thứ mới. Tất cả nhắc nhớ về một Berlin đã chia đôi và đã đoàn tụ. Mái vòm Reichstag của Norman Foster, đài tưởng niệm Do Thái của Peter Eisenman, công Brandenburg... chia sẻ với nhau khoảng đất trung tâm. Đi dọc Bernauerstraße, cạnh Prenzlauer Berg sành điệu, bạn vẫn giật mình nhận ra chân mình hình như vừa bước trên một đường đánh dấu màu gạch trên vỉa hè... nơi bức tường Berlin đã đứng đây."

Lần đầu đến Berlin, tôi cô độc đến hoảng hốt giữa những khối bê tông cao quá đầu trong khu tưởng niệm nạn nhân Do Thái, đứng chơi vui nhìn một phần bức tường Berlin còn được giữ lại để dạy lịch sử rồi khẽ rùng mình khi đọc về những ga tàu ma. Ở đây, ai cũng học quên quá khứ, sống với hiện tại và nghĩ về tương lai nhưng tôi vẫn thấy thoáng rât nhanh một cái cau mày khó chịu của mấy người bạn Đức khi ai đó trong lớp vô ý nhắc đến cái tên biết làm đau của lịch sử. Berlin cần thời gian để quên...

Tôi hình như không sinh ra để yêu Berlin.

Lời hẹn ngày nắng đẹp

Tôi đọc trên một tờ tạp chí rằng, có 10 người đàn ông mà một phụ nữ cần trong đời mình:

1. Một người cha hoặc một người yêu thương cô ấy như cha của cô ấy.

2. Một người cũ mà cô ấy luôn có thể trò chuyện.
3. Một người cũ mà cô ấy biết cô ấy không thể trò chuyện.
4. Một người đồng viên cô ấy trong sự nghiệp.
5. Một người cô ấy luôn có thể gọi bất kỳ lúc nào khi muốn nhờ khiêng sofa.
6. Một người đàn ông cô ấy có cảm tình nhưng chưa bao giờ là bạn trai cô ấy.
7. Một người đàn ông yêu cô ấy vì đúng như những gì cô ấy có.
8. Một người đàn ông hài hước làm cô ấy cười.
9. Một người cô ấy có thể tán tỉnh mà không cần nghĩ ngợi nghiêm túc.

Và Berlin giấu người thứ 10 của tôi: một cậu bạn thân, phiên bản nam của chính tôi.

Một ngày nắng đẹp, tôi nhắn tin cho cậu ấy:

"Tớ gửi cho ấy một bưu kiện, nhận được chưa?"

"Bưu kiện nặng 50kg ý hả? Ấy sang đến Berlin từ lúc nào?" Cậu ấy nhắn lại thản nhiên, không chút bất ngờ.

Vậy đây, một trong số những điểm trừ khi có một cậu bạn thân rất hiểu mình là: Cậu ấy quá hiểu bạn để bị bạn làm cho bất ngờ! .

Đón tôi ở Alexanderplatz, cậu ấy chạy ào đến, ôm chầm lấy tôi, hét lên như thể chúng tôi là hai đứa nhỏ. Tôi xấu hổ, sợ mọi người xung quanh sẽ cười mình, nhưng rồi nhận ra: cũng chả ai quan tâm. Berlin mà! .

Cậu ấy đến và cứu vãn toàn bộ ấn tượng Berlin của tôi. Đầu tiên là bằng trò chơi "Đi tìm bức tường Berlin". Bạn sẽ bất ngờ lắm đấy nếu trước khi đến Berlin bạn mơ hồ nghĩ rằng có một bức tường lớn, hùng vĩ và trang nghiêm ở giữa Berlin để bạn tham quan. Nếu bạn hỏi đường đến "Bức tường Berlin", phần lớn mọi người sẽ lắc đầu không hiểu hoặc chỉ bạn tới những nơi rất khác nhau, còn số ít những người biết sẽ chỉ bạn đến một đoạn tường bê tông nhàm chán, nơi có một trung tâm thông tin mới được xây dựng. Nhưng đừng lấy thế làm thất vọng nhé! Bởi kỳ thực, bạn có thể tìm được bức tường Berlin ở mọi nơi trong thành phố. Lấy Potsdamer Platz làm điểm xuất phát, chúng tôi đi bộ dọc theo con đường đã từng có bức tường, kiếm tìm những mảnh còn sót lại của bức tường, chỗ được dùng để triển lãm ảnh hay tranh, chỗ chỉ còn được đánh dấu bằng một đường kẻ. Chúng tôi vạch ra kế hoạch tìm đến điểm đích là East Side Gallery nơi có đoạn tường dài nhất còn tồn tại - 1,3 km với 106 bức tranh graffiti. Đoạn tường với bức tranh nổi tiếng về nụ hôn của lãnh đạo Liên Xô, Leonid Brezhnev và lãnh đạo Cộng hòa Dân chủ Đức, Erich Honecker, giờ được coi là tượng đài Tự do Quốc tế.

Rồi cũng chính cậu ấy chứ ai, lôi tuột tôi đi qua 10 ga tàu U-bahn và S-bahn chỉ trong một tối. "Tớ sẽ khao ấy đi chán ga tàu Berlin", cậu ấy nháy mắt rồi nhét vào tay tôi vé tàu đi trong vòng 24 giờ. Chúng tôi vừa chạy trong những sân ga, vừa bình chọn danh hiệu cho những sân ga mình đi qua. Cậu ấy nói ga đẹp nhất là ga Potsdamer Platz vì ga này hiện đại và sáng nhất trong khi tôi khẳng định đó phải là ga Klosterstraße, nơi có hình những con tàu cổ của Đức trên tường. Đến ga nào, chúng tôi thích thú đua nhau kể những kỷ niệm có được ở sân ga đó. Hơn một năm xa nhau mà chúng tôi ngỡ như cả hai vẫn có mặt trong cuộc sống của nhau, chia sẻ với nhau từng khoảnh khắc như cách chúng tôi cùng nhau đi qua những sân ga trên đường đến trường của cậu ấy.

Cậu ấy chỉ cho tôi "Hàng kem ngon nhất Thế giới" với giá một euro ở gần Potsdamer Platz rồi nhìn sang đường là khoảng cỏ xanh ngát như khu campus của trường Harvard ngay giữa Berlin bận rộn và bừa bãi. "Năm ăn kem ở đây thì nhất!", cuộc hẹn ngày nắng đẹp chỉ cần có thể là trở nên hoàn hảo!

Tranh thủ đợi cậu ấy tan học, tôi còn lang thang quanh trường cậu ấy và tìm được một cửa hàng bán những mô hình xe Volkswagen cổ nhỏ xíu, tinh xảo với giá 4 euro, một sạp hàng bán mũ lông và huy hiệu cũ thời liên bang Nga của một người đàn ông Ba Lan có thú sưu tầm những món đồ đồ đó hay một trung tâm lịch sử điện ảnh với những thước phim cổ từ thời Thế chiến thứ Hai... Tôi ghi nhớ hết để rồi kể thao thao bất tuyệt khi gặp cậu ấy sau giờ học.

Tôi với cậu ấy còn có lời hẹn đến thăm bảo tàng báo chí, bảo tàng nhiếp ảnh của Berlin, đi tìm tất cả những chú gà Berlin với những hình họa trang trí khác nhau trong thành phố, và tất nhiên, ăn cho bằng hết tất cả các vị của "Hàng kem ngon nhất Thế giới" của cậu ấy! .

Rồi xong! Điều đó có nghĩa là tôi sẽ lại phá lời hứa bạc bẽo của mình để trở lại Berlin, mà lại chỉ vì cậu ấy! .

Hơn cả một kỳ quan

Phụ nữ - lại một lần nữa - rất khác nam giới. Phần lớn chúng ta yêu hay hờ hững với một nơi chốn nào đó là do những kỷ niệm chúng ta đã có, con người chúng ta đã gặp nhiều hơn là do bản thân danh lam thắng cảnh. Lý thuyết này tôi đã thử nghiệm với Berlin và 100% đúng. Vẫn là Berlin ấy, tôi đã có hai mảng ấn tượng khác xa nhau. Giờ Berlin trong tôi không còn là những ký ức buồn của lịch sử hay những dòng người chạy đua như những cỗ máy. Berlin của tôi là những bức tranh mới mẻ ngay trên bức tường cũ, là hai chúng tôi thong dong bước chậm giữa dòng người vẫn vội vã ở những sân ga.

Mỗi khi qua lại nơi đó, nghe một bài hát cũ hay một đoạn phim đã từng xem ở đó, bạn sẽ nhận ra, cảm xúc bạn có với những người thân yêu còn đẹp và đáng bảo tồn hơn cả những kỳ quan.

Kỳ học mới, trở về với những ngày tháng sinh viên ở Thụy Điển: những bài thi và bạn bè.

Tháng 9, sinh nhật của cô bạn thân, tôi ngộ ì trò chuyện cùng Số 4, gia sư môn SPSS của tôi trong nightclub hội sinh viên. Số 4 vừa có một cuộc hẹn "chả ra gì" với cô bạn người Nga mới quen.

"Nhảy chứ?" Số 4 hỏi tôi.

Tôi mỉm cười rồi ì để Số 4 kéo tay vào điệu nhảy.

Số 4 đúng là không hổ danh một chàng trai đa tình. Mỗi chuyển động của anh là một lời gợi ý gửi tới đô ì phương. Ánh mắt lai Á Âu nhìn xoáy sâu vào tôi như khiêu khích. Bàn tay Số 4 trượt nhẹ trên cánh tay tôi trong khi nhảy. Anh điệu nghệ tròn người xuống, nhấc bổng tôi lên. Đám bạn bè hò reo theo điệu nhảy bốc lửa.

Tôi thừa biết: đó là phong cách của Số 4, với tất cả các cô gái.

Nhưng đột ngột, không hiểu do những gợi ý của cơ thể Số 4, hay do ly rượu tôi uống trước đó, tôi đột ngột ôm lấy cổ anh, kéo đầu anh chàng cao 2m lại phía mình và... hôn.

Nụ hôn ngỡ ì vì cả hai người đều số c. Số 4 choáng váng nửa vì bị "dã t mũ", nửa vì động thái bất ngờ của cô bạn người Á vô ì kín đáo. Còn tôi choáng váng vì chính mình.

Tôi nhảy xuống khỏi tay Số 4.

"Tôi xin lỗi!" Cả hai chúng tôi đều nói.

Sáng hôm sau, nụ hôn pha cô n của Số 4 không hiểu sao gợi cảm hứng cho tôi tìm lại các ghi chép và mở máy viết về Amsterdam.

Mang đại khờ đến Amsterdam

Tôi đón sinh nhật lần thứ 24 ở Amsterdam. Như bao cô gái 24 tuổi khác, tôi đeo vào mình vô khối bàn luận cùng vài thứ lần đầu hơi chệnh vênh giữa nỗi lo lắng và chính chuyên. Và thành phố này, dù không giải đáp được hết những khúc mắc áy cho tôi, nhưng tự tin bày tỏ chính kiến của mình, kể cả khi chính kiến áy không phải lúc nào cũng được hoan hô. Tôi gọi Amsterdam là thành phố bản lĩnh nhất Thế giới!

Sách giáo khoa về ... lắng cho cô nàng khờ

Chú thích số một: tôi khờ. Có khi, chữ "khờ" hiện lên cả trên mặt tôi cũng nên. Lúc tôi hỏi đường đến Khu Đèn Đỏ, một vài người nhìn tôi ngỡ ngàng rồi cười ý nhị. Có bác bô i bàn hải hước còn vỗ vai tôi: "Cháu có chắc không, cô gái trẻ?" Tôi gật đầu cương quyết: "Đã đến Amsterdam, nhất định cháu phải đến đó!" Bác cười rồi dẫn tôi đến tận đầu phố dẫn vào Khu Đèn Đỏ. "Xem thôi đây nhé!", bác nháy mắt trêu tôi trước khi chia tay.

Tuy nhiên, Amsterdam và Khu Đèn Đỏ dạy tôi về một môn nghệ thuật khác liên quan (ít hoặc nhiều) đến sex - nghệ thuật lắng. Nhưng mà này nhé, đừng có hồ đồ mà quy chụp lắng của Amsterdam là bộ đồ lót dính lông ketch côm hay những cái ưỡn ngực thô thiển. Xưa lắm rồi! Nếu chỉ có thế, lắng đã không phải là một môn nghệ thuật ở Amsterdam.

Lãng là sự ranh mãnh đã y quyết n rũ, Amsterdam kiên quyết t. Ngay trước cửa ga trung tâm, viện bảo tàng sex với 20 năm tồn tại là bài giảng đã u tiên dành cho bạn. Bạn có bất ngờ không khi chính Amsterdam với viện bảo tàng này cũng công nhận: sự quyết n rũ giới tính không hoàn toàn ở việc phô bày trầ n tục. Viện bảo tàng trầ n trụ nhấ t Thế giới â y vẫn tôn vinh vẻ trẻ nải đã y nữ tính kinh điển của nữ thần Venus, cái váy bông bất trị của Marilyn Monroe. Sự quyết n rũ là những cái gọi rấ t nhẹ.

Rồ i đã hế t đầu, cô nàng Amsterdam còn có chiêu biế n bữa tiệc yêu thành một buổi biểu diễn nơi cô â y là diễn viên chính và những người tình cứ thế bị cuố n theo rồ i hóa thân vào tiế t mục lúc nào mà không biế t. Có hẳn một nhà hát dành riêng cho những sex show mang cái tên quý tộc Casa Rosso. Nhà hát có 180 chỗ ngồ i bọc nhung êm ái, máy điề u hòa (mà theo lời chủ rạp hát là để dùng trong trường hợp nhiệt độ cơ thể khán giả có thể tăng lên đột ngột), balcony và quầ y bar. Rồ i cô nàng ma mãnh gia giảm thêm chút hương cô n cho bữa tiệc yêu. Các quán bar và nhà hàng trên phố phục vụ những bữa tồ i với đồ uố ng hảo hạng. Một chút vang rấ t êm và miế ng bít tể t làm chín dờ tinh tể đủ dẫn thực khách vào cơn say đã u tiên trước tour đi dạo quanh Khu Đèn Đỏ. Sau đó, màn diễn gọi cảm cứ thế tiế p tục, còn tham gia hay dừng nghỉ, tận hưởng đồ n dập hay nhân nha, tùy bạn! Khoái cảm của Amsterdam - như tôi nói -- bất đã u từ khúc dạo đã u của ánh mắ t rồ i kéo dài tới tận nụ hôn tiễn biệt là như thế! .

Rồ i Amsterdam lại bảo: Lãng là phải hài hước. Nế u những anh chàng say đấ m của những cô nàng với lô i hài hước có chút điệu vợi, đong đưa thì Amsterdam hẳn là cô nàng lãng lơ số mọt. Một loạt những cửa hàng đồ chơi sex, đồ lưu niệm lẫn các tác phẩm nghệ thuật liên quan đế n sex là trò đùa của cô nàng Amsterdam. Logo chữ M của thương hiệu McDonald's bị xuyên tạc thành dáng nắ m của một cô nàng gọi cảm, hàng chục chú thỏ hồ ng có đôi mắ t thơ ngây

nhưng sở hữu "của quý" to đại tướng được treo đầy một ô kính trên phố, hai chú bò truyên thố ng của Hà Lan cũng say mê làm tình và lá cờ treo một loạt trên phố không phải Quốc kỳ Hà Lan mà là lá cờ với ba chữ X bí ẩn... Những câu chuyện dirty joke của Amsterdam có khi dí dỏm kín đáo có khi lộ liễu đến bất ngờ nhưng đảm bảo ai nghe thấy, trông thấy cũng phải bật cười xâu hổ và công nhận nàng thông minh quá thể.

Rồi để kể lại, Amsterdam tuyên bố: Lẳng là phải tự tin và lẳng là để tự tin hơn. Có nơi nào như ở nơi đây, tượng đài của thành phố không chỉ có những vĩ nhân, những người anh hùng mà có cả tượng đài của một cô nàng lẳng? Có ở đâu những cô gái mại dâm lên tiếng yêu cầu sự tôn trọng và nỗ lực thể hiện tri thức của mình để được kính nể. Xin thưa, chỉ có ở Amsterdam. Bức tượng cô gái bán hoa mang tên Bella trong chiếc mini júpyn ngắn đứng vênh vang ngay ở quảng trường nhà thờ cũ Oudekerksplein, các cô nàng mập mập bước đi ngẩng cao đầu trên phố trong bộ đồ lót hay quý bà Xaviera Hollander nổi tiếng như một học giả về sex và tác giả của cuốn sách nổi tiếng mang tên *The happy hooker* cũng làm việc mấy chục năm như một cô gái bán hoa. Amsterdam là thế đấy! Xét trên một phương diện nào đó, vì cái sự lẳng được tôn trọng, được đề cao nên những cô gái tự tin thể hiện vẻ đẹp của mình, sức quyến rũ của mình cho dù để kiếm tiền hay để kiếm tìm hạnh phúc thực sự.

Cô nàng Amsterdam lẳng lơ đầy khôn ngoan khi cô ấy biết làm chủ tình thế, dẫn dụ và giữ lửa. Có lẽ vì thế, ngay trên bản đồ thành phố Amsterdam, Khu Đèn Đỏ được đánh dấu đỏ chói. Ừ đấy thì sao, Amsterdam công nhận, thậm chí (âm thầm) tự hào về nơi này như một phần của thành phố.

Thành phố cáu vô ng

Ngoài Khu Đèn Đỏ, Amsterdam còn nổi tiếng với lòng bao dung tuyệt vời dành tặng những người giới tính thứ ba.

Ngay sát Westerkerk, một nhà thờ lớn trong khu phố cổ Amsterdam, bạn sẽ thấy Homomonument, tượng đài dành cho người đồng tính nổi tiếng Thế giới. Tượng đài được một nghệ sỹ người Hà Lan tên là Karin Daan thiết kế năm 1979, gồm ba hình tam giác màu hồng. Ban đầu, tượng đài được xây dựng để tưởng nhớ những người lính đồng tính đã hy sinh trong Thế chiến II. Nhưng sau này, tượng đài mang ý nghĩa vinh danh những người đồng tính đã đấu tranh cả đời mình cho tự do và quyền bình đẳng của con người với những gì tự nhiên ban tặng. Họ đấu tranh để được cho phép tồn tại, được công nhận và được sống chân thật với chính bản thân mình. Như thế, liệu có phải quá nhiều?

Và cuộc đấu tranh ấy vẫn phải tiếp tục bởi ở nhiều nơi trên Thế giới này, những người đồng tính vẫn bị kỳ thị đến chết, vẫn bị dồn ép để phải giấu giếm thân phận mình cả đời và kiếm hạnh phúc. May thay, ít nhất, họ vẫn còn có Amsterdam.

Thành phố có hẳn một sự kiện dành cho người đồng tính mang tên Gay Pride Amsterdam (Niềm tự hào đồng tính) diễn ra vào ngày thứ Bảy đầu tiên trong tháng 8 hằng năm. Đó là một tuần với ngập tràn các sự kiện văn hóa, thể thao, những bữa tiệc đường phố và những câu lạc bộ đêm. Hoạt động đỉnh cao trong ngày diễn ra ở Canal Parade và thường thu hút tới hơn 500.000 người tới dự. Những con thuyền lớn chở hàng trăm người đồng tính đang hóa trang và ca hát, chạy dọc con kênh trong sự cổ vũ, động viên của hàng nghìn người dân địa phương bình thường không kể lứa tuổi. Một loạt các công ty lớn của Hà Lan như The City of Amsterdam, ABN AMRO, ING và TNT tài trợ cho sự kiện này để ủng hộ những nhân viên đồng tính của công ty.

Thành phố có tới hơn 100 quán bar, câu lạc bộ đêm, nhà tắm hơi, cửa hàng và khách sạn chỉ dành cho người đồng tính. Những địa điểm tập trung người đồng tính thường ở những nơi trung tâm như Reguliersdwarsstraat, Amstel và Kerkstraat. Lá cờ cầu vồng biểu trưng của giới tính thứ ba treo rải rác khắp nơi trong thành phố. Các cửa hàng lưu niệm của thành phố bán những món đồ cầu vồng cho những khách hàng "100% thẳng" để họ được ghi nhớ rằng họ đã một lần đến Amsterdam, thánh địa của những người đồng tính.

Năm 1998, Amsterdam tổ chức Thế vận hội dành cho người đồng tính (Gay Games). Năm 2001, chính phủ Hà Lan công nhận pháp lý cho hôn nhân đồng giới. Người ta thường kể Amsterdam là thành phố tập trung nhiều người đồng tính nhất Hà Lan. Trong những năm gần đây, chính phủ nỗ lực rất nhiều trong các chính sách để bảo vệ quyền lợi cho người đồng tính và hỗ trợ họ.

Tôi rời Amsterdam với dư vị của một sinh nhật đáng nhớ nhất trong đời mình. Cũng giống như cách thành phố này tôn trọng những cư dân của nó với tất cả trái tim bao dung và dạt dào, thành phố chào đón tôi, để tôi được thỏa sức khám phá và trưởng thành theo cách của riêng mình. Tôi không nhờ Amsterdam mà nói được những điều trong cuộc sống là đúng hay sai, nhưng tôi biết có chính kiến như cách Amsterdam tuyên bố với Thế giới về những vấn đề gây tranh cãi và nhân ái với những món quà của tự nhiên như tình dục và những người đồng tính.

Có những lúc nghĩ về Hà Lan, tôi vẫn mỉm cười...

• *Oudekerksplein là phần trung tâm của Khu Đèn Đỏ. Một quảng trường bé tẹo mà có tới 35 cửa sổ dành cho các cô gái bán hoa phố diễn và mời khách. Dự án 1012 của thành phố Amsterdam ra đời năm 2007 nhằm giảm số lượng các cửa sổ và nhà chứa ở Khu Đèn*

Đỏ, thay vào đó là các công trình văn hóa, triển lãm, nhà hàng liên quan đến sex.

- Bạn bị cấm chụp ảnh các cửa sổ ở Khu Đèn Đỏ. Phố có camera 24/7 để chống trộm cắp và tất cả các hoạt động mua bán tình dục trên phố đều được bắt buộc phải đảm bảo an toàn (dùng bao cao su).

- Rạp hát sex Casa Rosso có cung cấp dịch vụ trọn gói cho các bữa tiệc chia tay đời độc thân. Nhân vật chính của bữa tiệc sẽ được miễn phí vé vào, được mời lên sân khấu tham gia cùng các diễn viên nhưng chỉ trong trường hợp nhân vật chính cũng vận đồ hóa trang.

- Ngay cạnh tượng đài Homomonument, bạn có thể tìm thấy Pink Point, một thông tin về giới tính thứ ba. Pink Point tiên thân là một hàng kem nhỏ khi Gay Games diễn ra năm 1998, sau được đổi thành trạm thông tin.

- Những khách sạn và pub dành cho người đồng tính có treo cờ cầu vồng để khách hàng dễ nhận ra.

- Club Fuxx là một câu lạc bộ đêm dành cho người đồng tính mà ai nhảy cũng cởi bỏ áo.

"Chuyện gì xảy ra đêm đó, hãy chôn nó trong đêm đó. Mãi là bạn nhé," tôi và Số 4 thỏa thuận. Nhưng mọi chuyện không đơn giản như thế.

Một cách tình cờ, đúng thời điểm này, bộ phim Friends with benefit rất nổi nên cụm từ và suy nghĩ đó cũng trở nên phổ biến giữa đám sinh viên chúng tôi. Thi thoảng, Số 4 và tôi thường đi ăn tối như một cặp đôi hẹn hò. Không hơn!

Tôi và Số 4 không hề thích nhau (hoặc có thể là chúng tôi tin như thế).

Đầu năm 2012, Số 4 chuyển đến Stockholm làm việc.

"Những khoảnh khắc không ràng buộc giữa chúng ta thật tuyệt vời," Số 4 và tôi đồng ý như thế.

Từ khi biết rung cảm, tôi thường yêu như một người phụ nữ điển hình: cảm tính, công hiến và ràng buộc. Nhưng dường như, những nụ hôn và kỷ niệm tôi có với Số 4 trọn vẹn và đẹp hơn vì tôi với anh đều không hy vọng ở mọi quan hệ này. Chúng tôi cô đơn, cùng được chia sẻ và hạnh phúc hôm nay không suy nghĩ nhiều chuyện gì sẽ xảy ra vào ngày mai. Cùng lắm là số 0, chúng tôi lại là những người bạn học cùng trường.

"Thực ra đó là cách đàn ông yêu," Số 4 có lần nói với tôi.

Sai hay đúng?

Tôi đến Copenhagen với câu hỏi: những người đàn ông yêu và nghĩ thế nào nhỉ? Nếu tôi là đàn ông, bài viết của tôi sẽ ra sao? .

Copenhagen không nữ tính

Sẽ thật không công bằng khi tôi cương quyết nhìn một thành phố với lăng kính màu hồng phụ nữ của riêng tôi. Thôi thì lần này, một lần thử nghiệm, tôi quyết định mượn tạm trái tim đầy lý chí của các chàng để lên đường.

Vì sao những người đàn ông yêu thích những viên gạch nhựa?

Anh bạn đồng hành khoát tay tôi: .

"Đến trung tâm Lego đi! Món đồ chơi làm nên ầu thơ của anh mà!"

Chả cần đến một phút lẩn cá n, tôi đồ ng ý liến dù trước đó, lịch trình của tôi không hề có trung tâm này. Phải rồi, sao tôi quên được nhi: tôi đang đứng trên quê hương của những viên gạch màu sắc, thứ đã mê hoặc lũ chúng tôi ngày thơ bé. Những công trình nhỏ nhỏ từ những viên gạch Lego có thể coi là "thành công" đầu tiên của lũ con trai đủ làm bọn con gái chúng tôi ngày ầu ngưỡng mộ. Lego với trẻ con, nói theo một cách nào đó, cũng lãng mạn chả kém gì hoa hò ng trong thế giới người lớn.

Trung tâm Lego nằ m ngay giữa con phố đi bộ tấp nập của thủ đô Copenhagen. Khi đến và mới nhìn thấy trung tâm, tôi có chút ịu xù: Copenhagen nên có hẳn một viện bảo tàng Lego chứ không chỉ là một cửa hàng bán đồ chơi thế này. Lý của tôi đã từng là thế. Nhưng phải đến khi bước vào cửa hàng, tôi mới bắt đầu nhận ra cái lý của Lego.

Lịch sử của Lego bắt đầu từ năm 1932 ở đất nước Đan Mạch khi Ole Kirk Christansen dựng một xưởng sản xuất đồ chơi nhỏ ở Billund. Nhưng điề u thú vị mà ít ai biết là những món đồ chơi đầu tiên gắ n mác Lego không phải là những viên gạch nhựa mà lại là những món đồ chơi gỗ. Phải đến tận năm 1958, hơn 20 năm sau khi Lego thành lập, những viên gạch nhựa Lego mới được hoàn thiện và bắt đầu "ghép" nên danh tiếng của hãng.

Để tìm cho công ty một cái tên, Ole Kirk Christansen đã mở hẳn một cuộc thi cho những nhân viên của mình. Nhưng cuối cùng, chính Ole mới là người nghĩ ra cái tên thú vị nhất cho hãng: LEGO là chữ ghép tất của hai từ trong tiếng Đan Mạch: LEg và GOtt nghĩa là chơi giỏi.

Thực ra, về bản chất, từ năm 1958 trở đi, khi Lego có nghĩa là những viên gạch nhựa thì lịch sử của công ty Lego đã không còn trong tay những người sáng lập ra nó, mà nằm trong tay những người chơi và yêu những viên gạch Lego. Chính họ chứ không ai khác ghép những viên gạch đơn giản với những màu cơ bản thành những vương quốc, những cảnh sắc thiên nhiên, không gian sống ngập tràn niềm vui hay cả những cuộc chiến. Và có lẽ vì điều đó mà cửa hàng Lego lớn nhất Thế giới nằm ở Copenhagen này lại không bán nhiều các bộ đồ chơi ghép theo mẫu. Thay vào đó, họ để nhiều ngăn kéo nhỏ với những viên gạch Lego đủ màu sắc, kích thước khác nhau. Người mua vào đây chọn gạch Lego như dùng bữa buffet, chọn lấy những loại gạch mình cần cho công trình do chính họ thiết kế. Mà nếu như họ chưa có ý tưởng gì thì việc đứng hàng giờ trong cái "thiên đường gạch" ấy - hy vọng rằng - sẽ tặng họ một ý tưởng nào đó.

Chỉ trong không gian bé tẹo của cửa hàng Lego, tôi được chu du từ niềm ngưỡng mộ dành cho sức sáng tạo vô hạn của con người cho đến cảm giác ấm áp khi nhìn hai cha con đang cùng nhau chọn những viên gạch Lego cho công trình chung mà họ đang làm. Tôi biết, sẽ không có một viện bảo tàng nào trưng bày được cho bằng hết các sản phẩm từ những viên gạch Lego nhưng chính từ cửa hàng này, những ý tưởng sáng tạo ra đời và bảo tàng Lego có ở đâu xa: từ căn phòng của những cậu bé biết mơ ước cho tới phòng làm việc của những người đàn ông ham sáng tạo.

Bia không lắng lơ

"Nếu phải chọn, anh sẽ chọn yêu bia chứ không yêu phụ nữ. Vì bia không bao giờ phản bội đàn ông!" Anh bạn đồng hành hài hước nói.

Nếu như tôi coi chocolate là "thuốc phiện của cảm xúc phụ nữ" thì với đàn ông, thứ thuốc phiện đó có thể là bia. Anh bạn đồng nghiệp người Mỹ, rồi ông thầy dạy môn nhiếp ảnh, cả hai khi gặp

điều gì đó số c, câu nói yêu thích luôn là: "I need a beer!" (Cho tôi một cốc bia!) Vậy đây, yêu đương hay công việc, có khi nào trực trặc, bạn thân nhất của họ vẫn là bia.

Hãng bia Carlsberg là một trong những niềm tự hào của người Đan Mạch. Toàn bộ cơ ngơi có tuổi đời hơn 150 năm của hãng vẫn được giữ gìn thành khu bảo tàng, một trong những địa điểm tham quan hấp dẫn của thành phố Copenhagen.

Câu chuyện bắt đầu từ năm 1847 khi J. C. Jacobsen bắt đầu xây dựng nhà máy ủ bia đầu tiên. Cái tên Carlsberg của hãng được ông đặt theo tên con trai ông, Carl và từ "berg" trong tiếng Đan Mạch có nghĩa là quả đồi. "Carlsberg" có nghĩa là "Ngọn đồi của Carl", một cái tên đủ lãng mạn nhưng đầy tham vọng.

Toàn bộ khu nhà máy cũ (Gamle Carlsberg) bao gồm khu ủ bia, nhà kho và chuồng ngựa vẫn còn được giữ nguyên vẹn đến ngày nay. Khu nhà máy không chỉ kể cho khách du lịch nghe về câu chuyện của Carlsberg mà là câu chuyện về bia, về thứ đồ uống tạo ra một nền văn hóa, một lãnh địa dường như chỉ dành riêng cho nam giới.

Bạn có biết những xưởng ủ bia cũng có biểu tượng hình sao của riêng mình thể hiện sự dung hòa của bốn yếu tố tự nhiên (Nước, Lửa, Không Khí, Đất) hay biểu tượng Phật giáo cũng đã từng nhiều lần xuất hiện trên nhãn những chai bia Carlsberg như một biểu tượng của an lành, hạnh phúc? Đã bao giờ bạn tưởng tượng ra rằng người làm bia bí mật thả vào thùng ủ men một vòng nhỏ kết bằng gỗ để trừ tà cho bia. Vòng gỗ mang tên "Vòng phù thủy" đó sẽ được mang đi phơi khô sau mỗi lần ủ men xong để đợi thả vào thùng trong đợt lên men tiếp theo. Thế thì có gì quá lời không khi nói bia cũng là một tôn giáo? Và nếu vậy, viện bảo tàng Carlsberg này chả khác nào nhà nguyện dành cho những tín đồ của bia.

Với khát khao biến bia thành một nền văn hóa, gia đình Jacobsen không dừng lại ở việc sản xuất loại đồ uống này và bán đi khắp Thế giới.

Năm 1882, Carl Jacobsen, con trai của nhà sáng lập hãng Carlsberg quyết định mở hẳn một nhà triển lãm Carlsberg ngay trong khuôn viên nhà máy. Nhà triển lãm trưng bày chính những bộ sưu tập nghệ thuật và đồ cổ đồ sộ của ông và gia đình Jacobsen. Bộ sưu tập ấy phát triển nhanh đến nỗi Carl đã phải liên tục mở rộng khu trưng bày.

Đến năm 1893, khu triển lãm có 14 phòng, mà chỉ hai năm sau, nó đã có tới 19 phòng, rồi một năm sau đó nữa, Carl phải tìm một địa điểm mới rộng hơn nhiều lần cho bộ sưu tập của mình: trung tâm triển lãm Ny Carlsberg Glyptotek sang trọng và hiện đại ngày nay.

Có lẽ, thú vui sưu tập là một trong những đặc điểm của nhà Jacobsen và tôi thật cảm ơn họ vì thú vui đó. Chính tôi, một người không uống nhiều bia nhưng cũng phải đứng tần ngần sững trước bộ sưu tập chai bia vintage của Carlsberg và thấy cách thế giới xoay vần chỉ qua những nhãn chai bia.

Bóng tôi ập xuống Copenhagen dù lúc đó mới năm giờ chiều. Chúng tôi bước chậm bên những khu nhà xưởng cũ Gamle Carlsberg đã ngừng trong khi ở bên kia, khu nhà xưởng mới, Ny Carlsberg vẫn sáng đèn và tấp nập người làm việc. Tôi tưởng tượng như mình đang bước đi trên cái ranh giới vô hình của thời gian chia cắt đứt khoát quá khứ và hiện tại. Hình như ở đây, chỉ có khát vọng của những người đàn ông nhà Jacobsen là không khác và không có điểm dừng, ít nhất là cho đến khi những người đàn ông trên Thế giới thôi gán trên mình đủ những ưu tư và họ thôi chọn bia để trò chuyện.

Mà cái giả thiết ấy chắc khó xảy ra lắm bởi ngay đây thôi, khi xung quanh đã im lìm, bar Jacobsen bắt đầu ồn ào, tấp nập.

Tôi thích cái suy nghĩ đó, cái suy nghĩ rằng trong những người đàn ông của chúng ta có cả một chú nhóc và một ông cụ già. Chú nhóc ấy ụp vào món đồ chơi Lego rồi bao biện cho mình bằng câu nói của triết gia người Đức, Friedrich Nietzsche: "In every real man a child is hidden that wants to play" (Trong mỗi người đàn ông đều giấu một cậu nhóc và cậu nhóc ấy muốn chơi). Rồi cũng chính cậu nhóc ấy chứ ai, bên ly bia và vài anh bạn thân, họ tự đặt lên vai mình đủ thứ suy nghĩ lẫn trách nhiệm thay đổi Thế giới.

Có gì trong iPad của anh bạn đang hành...

- Năm 1915, con trai của Carl quyết định lấy địa điểm Nhà trưng bày Carlsberg trước đây làm viện bảo tàng cho gia đình Jacobsen (Carlsberg Museum). Tuy nhiên, viện bảo tàng này đóng cửa không cho công chúng tham quan từ ngày 1/6/2009. Nên nếu đến tham quan khu vực này, đừng hỏi Carlsberg Museum mà hãy hỏi Visitors Centre ở địa chỉ Gamle Carlsberg Vej 11, Copenhagen.

- Tượng nàng tiên cá quyết rũ nổi tiếng của Copenhagen là món quà của hãng Carlsberg dành tặng thành phố. Nhưng bạn còn có thể gặp "chị gái" của nàng ở ngay trong khuôn viên tham quan của hãng.

- Vé vào tham quan bao gồm một ly bia miễn phí. Có thể được tham quan miễn phí nếu vào cửa trước 30 phút trung tâm đóng cửa.

- Từ trung tâm Copenhagen, bạn có thể bắt xe bus 1A đến Carlsberg. Trung tâm tham quan đóng cửa lúc 5h chiều (từ thứ Ba đến Chủ nhật) nhưng riêng ngày thứ Năm, mở cửa đến 7h30 tối.

• Cửa hàng Lego ở Copenhagen nằm ở địa chỉ Vimmelskaftet 37. Tại cửa hàng, bạn không chỉ mua đồ Lego mà còn được học các kỹ thuật và mẹo để chơi món đồ chơi này.

• Tính tới năm 2008, Lego đã sản xuất 2400 mẫu gạch khác nhau. Càng nhiều mẫu gạch, các công trình tạo ra càng độc đáo và kỳ công.

• Đến thăm cửa hàng Lego ở Copenhagen, bạn đừng quên ngắm nhìn mô hình những ngôi nhà bên bên cạnh của thành phố Copenhagen dựng bằng gạch Lego và rồi so sánh với những ngôi nhà thật chỉ cách đó vài phút đi bộ nhé!

Hai năm học ở Thụy Điển, có lẽ bài học tôi học được nhiều nhất là yêu thương bản thân. Khi không còn bố mẹ bên cạnh, chính tôi chứ không ai khác nhắc mình uống một ly nước ấm mỗi buổi sáng hay dùng kem dưỡng da mỗi tối. Và hơn cả, những ngày Đông ấm áp ở đây, tôi học cách tìm niềm vui ngay cả khi ở một mình.

Tháng 1 năm 2012, tôi về Hà Nội thăm nhà.

"Bangkok? Tại sao tự nhiên lại đi Bangkok?" Cô bạn thân ngỡ ngàng khi tôi tạo ra ba ngày transit ở Bangkok, trên đường bay từ Hà Nội trở lại Stockholm.

Bangkok - Tôi yêu mình dép tông, mặt mộc

Tôi rõ ràng đang thiên vị: Món trà Lipton nhãn vàng ở Bangkok tôi cũng thấy ngon hơn ở các chỗ khác trên Trái đất. Thế nên, chẳng cần Christian Louboutin hay Manolo Blahnik, chỉ một đôi dép tông cao su đen, tôi thấy mình

bước đi trên đường phố Bangkok, thừa quyết n rũ và bay bổng.

Nói không với Starbucks

Đến Bangkok, tôi sẽ không McDonald's hay Starbucks. Tuyệt đối không! Tôi đang ở Bangkok cơ mà. Tôi sẽ bước đi trên phố - Khao San, Rambuttri, Ratchaprasong, Chidlom đều được - ngó nghiêng những xe hàng quán rong, hít hà cho đã rồi quyết định dừng lại ở xe hàng thơm nhất. Tôi sẽ chào họ bằng câu "sawasdee kha" quen thuộc để miệng tôi mỉm cười thật tự nhiên mà không quá dễ dãi và người bán hàng - phần lớn có làn da ngăm đen và khuôn mặt sắc nét - sẽ mỉm cười lại với tôi.

Khi cuộc nói chuyện đã bắt đầu thân tình như thế, hay khi vô tình tiếng Thái nghèo nàn của tôi cạn, tôi sẽ nói tiếng Anh. Những người bán hàng sẽ càng thêm thích thú vì họ không nghĩ cô gái có khuôn mặt Thái đứng trước họ không biết nói tiếng Thái. Họ sẽ ò à, nhiệt tình chỉ trỏ hơn hay đơn giản là cười tùm tùm với nhau. Họ sẽ nói với tôi thứ tiếng Anh đậm chất Thái với chữ R phát âm thành chữ L hay chữ Z sẽ là chữ S. Họ sẽ cười không ngừng và hào phóng khuyến mãi vài baht lẻ cho khách hàng, chuyện nghe rất ngược đời ở các nước khác. Sao tôi lại yêu cuộc nhiệt cái cách bán hàng vừa nhút nhát vừa hồn nhiên của họ thế chứ ư?

Và sau đó thì sao? Tôi sẽ ôm những bịch túi nylon đồ ăn, bước đi trên phố giữa những cái nhìn hồn hậu ấy. Tôi sẽ tha hồ ngửa cổ lên, để miệng đủ đủ nhiệt đới ngọt lịm trượt vào cổ họng hay nhọn nhọn ngấu nghiến xiên thịt nướng thơm lừng mùi khói than và hương gia vị bí truyền của Bangkok. Ai đó có lẽ sẽ muốn hỏi tôi có thích món ăn đó không? Đâu cần hỏi, cứ nhìn mắt tôi rạng ngời và cái cách nhai thức ăn đầy thỏa mãn, thế là chị bán hàng vừa này sẽ thốt lên "diem mak mak" (tốt, rất tốt) đầy tự hào. Vừa đi vừa ăn

trên phố và trò chuyện nửa Thái nửa Anh với người bán hàng là cách tôi nhận ra Bangkok của riêng tôi, không lẫn vào đâu được.

Cũng tại Bangkok dễ dãi với tôi cơ. Vừa nãy thôi thanh lịch là khu sân bay Suvarnabhumi, vừa nãy thôi sang trọng là một dãy trung tâm mua sắm Siam, đã xuề xòa ào ngay ra phố với những xe hàng đồ ăn dạo. Lúc đấy, cô nàng - vẫn đậm đà cái duyên Thái - nhưng lại thêm nồng nhiệt như bát canh Tom Yum Kung - cay và ngon nhất khi ăn trong những tiệm cơm bình dân chứ không phải trong các nhà hàng Thái tiêu chuẩn thế giới trên tầng của Siam Paragon.

Và vẫn trên những con phố đông người lao động áy, bạn sẽ gặp những ngôi chùa nhỏ nấp ở góc phố. Chùa nhỏ chẳng tên tuổi nhưng vẫn thơm ngát hương hoa, hương nhang và nến. Tôi sẽ vuốt rất nhẹ những ngón tay lên những cánh hoa sen hồng phớt hay những chuỗi hoa nhài trắng muốt được đan xâu rất khéo trong bàn tay khéo của chị hàng hoa. Tôi sẽ muốt bước chân vào dạo chùa để cầu xin - chí ít là - phút thanh tịch ngay giữa phố phường tấp nập hay cảm giác mát rượi cho đôi chân trên sàn đá hoa giữa Bangkok nắng nóng; hoặc có khi, chỉ kịp đặt nhẹ tay lên trán để tỏ lòng thành kính như những người Bangkok bận rộn vô tình đi qua đây. Có tiếng gì vài giây của ngày để thấy cuộc sống vẫn còn có điều để tin và nhắc ta sống tốt. Tôn giáo với người Thái đơn giản vậy thôi - một cô bạn người Thái của tôi giải thích.

Tôi tự nhiên tưởng tượng, chắc nhà văn Elizabeth Gilbert(14) mà đến Bangkok, có lẽ cuốn tiểu thuyết của nàng sẽ tên là *Eat, Pray, Love and Bangkok* (Ăn, cầu nguyện, yêu và Bangkok). Vì nàng chẳng cần đi tới tận ba thành phố. Tất cả những điều tuyệt vời nhất đó đều có ở đây, thành phố hơn chín triệu dân vốn được người phương Tây coi là thiên đường này.

Tôi mang cái tưởng tượng ấy kể với mấy cô bạn người Thái trong bữa trưa cơm gà 40 baht (25.000 đồng) ở khu chợ gà văn phòng của họ. Ba cô nàng cười vang và không quên hỏi tôi đã yêu tình quái: Thế yêu ở Bangkok sẽ ra sao? .

Anh có yêu em ở Bangkok?

Tôi đã tự hỏi: có bao nhiêu chàng trai yêu bạn đủ nhiều để chấp nhận bạn với tất cả những điều bản năng và chân phương như cách bạn quẳng bỏ đôi giày cao gót và loẹt quẹt dép tông ở Bangkok? Với câu hỏi đó, tôi sẽ viết một lá thư thế này cho các chàng trai của tôi và nói về Bangkok...

"Đến Bangkok, em sẽ không trang điểm bởi hơi nóng ẩm của thành phố phả vào đủ làm em hồng má. Sơn đỏ cũng trở nên vô duyên giữa thành phố nhiệt đới. Một chút eyeliner để tạo một đường cong khẽ lên nơi đuôi mắt, chút son rất nhẹ và mái tóc đen tự nhiên. Dù không có được nụ cười duyên và cái mũi cao sắc nét của những cô gái Thái, nhưng em đã đủ thấy mình rạng rỡ ở đây. Anh có còn thích em? .

Em cũng không mặc điệu đà đâu anh. Không phải bởi sợ bị quá diêm dúa ở nơi này mà tại cách mọi người ở đây tôn trọng và yêu quý em, mặc kệ những gì em đang mặc nên đâm ra em lười ăn diện. Em sẽ vận cái áo hai dây và quần sóc ngắn, hay bước đi vui tươi trong áo sơ mi trắng và váy juýp xanh đen như những cô nữ sinh Thái tíu tít từng đoàn trên sky walk dài chạy dọc Ratchaprasong. Vì giọng họ ngọt ngào, cử chỉ họ nhẹ nhàng hay sao mà em thấy họ thật thanh lịch trong bộ trang phục nhàm chán đó. Anh có còn thích em? .

À, em cũng sẽ xăm anh ạ. Một hình xăm nho nhỏ ở eo mà chắc mẹ nhìn thấy sẽ giận em đến hàng tuần. Em có lẽ sẽ thử vào bar dành riêng cho những người đồng tính với mấy anh bạn. Và nếu không có khách sạn, em sẽ thuê lính ôm balo và ngủ ngoài đường Khao San

hay va vất trong một quán bar đợi trời sáng. Em sẽ chọn đúng Tết té nước Song Kran tháng 4 để đến Bangkok và sẵn sàng bước đi trên đường với bộ trang phục ướt đẫm nước và bùn. Bangkok dung túng cho cái nổi loạn trong một cô gái ngoan trối dậy nên vì thế, nếu em quyết định một lần phá bỏ mọi quy tắc để điên, em sẽ chọn điên ở Bangkok. Anh có còn thích em? .

Và cuối cùng, với Bangkok, em sẽ giở đủ thói đàn bà ra: phi lý và ích kỷ chẳng hạn. Chẳng cần lý lẽ gì, em sẽ khẳng khẳng Bangkok là thành phố tuyệt nhất Thế giới. Em sẽ tôn sùng sự tử tế của người Thái dù những người bạn du lịch vẫn cảnh báo về việc dùng thẻ tín dụng ở MBK hay tắc đường diễn ra bất kể giờ giấc. Anh sẽ chỉ ra rằng đến những người Thái cũng mệt mỏi với thành phố 24 giờ bận rộn mà rũ nhau bán nhà, chuyển về Chiang Mai hay Ayutthaya để tìm kiếm bình yên.

Em sẽ không nghe đâu. Mà còn tệ hơn, có khi em sẽ (trơ tráo) quên bằng mắt anh khi gặp lại Bangkok: sung sướng hưởng thụ những thói quen độc thân. Em sẽ bước đi như chạy trong chợ Jatujak hay ulla vào một bar đường phố ở Soi Rambuttri mà không chú ý rằng anh đã mệt mỏi. Em cũng sẽ có thể bỏ anh trong một buổi sáng đẹp trời, ẩn mình trong quán cà phê vườn nằ m trên góc phố không tên tuổi mà có đường trời anh mới nghĩ ra để tìm em. Anh có còn thích em? .

Anh có đủ kiên nhẫn và bao dung để yêu em với tất cả những điều bản năng và nổi loạn đó của em không: đó là quyết định của anh. Nhưng em mong anh hãy một lần, thả mình cùng Bangkok. Biết đâu, anh sẽ "ngiên" thành phố ấy như em. Ai bảo thành phố này chỉ dành riêng cho phụ nữ. Thành phố dành cho những người trẻ, phóng khoáng và tự do."

Nora nhỏ xinh như bàn tay con gái

Ba cô gái chúng tôi sẽ m sửa đi thăm Nora, một thị trấn nhỏ cách thành phố tôi ở chỉ 45 phút đi xe bus. Không hẹn trước mà đồng phục tầm tã p: cả ba cô đều ăn vận thật điệu dàng. Vì chúng tôi đi Nora mà...

Vintage đến kỳ quặc

Tôi vinh danh cho Nora như thế. Nora nằm ở hạt Örebro, miền Trung Thụy Điển. Dân số Nora chỉ có gần 6.500 người. Theo luật của Thụy Điển, một thành phố phải có tối thiểu 10.000 dân cư. Có một câu chuyện nhỏ trong lịch sử đã giúp Nora được gọi là thành phố như ngày nay dù với dân số khiêm tốn.

Năm 1643, Nora nhận được lệnh sát nhập cùng tỉnh Lindesberg để trở thành một thành phố mới tên là Järle. Thế nhưng, lệnh này bị phản đối và chính quyền đành để cả Nora và Lindesberg trở thành hai thành phố độc lập.

Tôi không rõ lắm chuyện gì đã xảy ra trong những năm ấy. Nhưng với ý kiến cá nhân tôi, sẽ thật bất công và phi logic khi sát nhập Nora với bất kỳ thành phố nào xung quanh. Nora quá khác biệt.

Với tôi, nếu Nora là một cô nàng. Chắc chắn cô nàng ấy sẽ mặc nguyên chiếc váy midi vintage cổ thuyền chầm bi, thắt một chiếc khăn ton sur ton ở cổ, và nhất định phải đeo hoa tai ngọc trai. Cô ấy như thể vừa bước ra từ bộ phim *The Help*. Cô ấy đi ngạo nghễ giữa thế giới hiện đại, mặc kệ những ánh nhìn vừa ngưỡng mộ, vừa thố c mắ c hay những tiếng xì xào hồ nghi của những cô nàng thế kỷ 21. Cô ấy vintage đến kỳ quặc.

Nora được coi là một trong những thành phố hiếm hoi của Thụy Điển còn bảo tồn được số lượng lớn nhà gỗ truyền thống. Hầu như cả thành phố là những ngôi nhà xây từ thế kỷ 18, 19, kiểu nhà

phần lớn đã bị phá hủy hoặc cháy rụi ở các thành phố khác của Thụy Điển. Cùng với Eksjö và Hjo, Nora là một trong ba thành phố có dự án bảo tồn nhà gỗ trên quy mô lớn.

Đã thế, người ta còn nói rằng, không có một ngôi nhà nào ở Nora giống ngôi nhà nào. Điều này là không bình thường ở Thụy Điển nơi vẫn bị Thế giới biết đến với kiến trúc đập khuôn, đồng bộ như những chiếc cốc IKEA. "Và cách người dân ở đây sống cũng vậy - hưởng thụ cuộc sống theo cách của riêng mình. Nếu bạn thích sự lặp lại, hay những sản phẩm sản xuất hàng loạt, stress hay những chiếc thang máy thì tốt nhất, bạn đừng nên đến đây", sách hướng dẫn du lịch của Nora viết những lời cảnh báo chứ không phải quảng cáo. Đúng là không giống ai.

Các cửa hàng trong thành phố cũng nỗ lực trưng bày hàng hóa theo phong cách của những thế kỷ trước. "Đồ ở đây cứ như được tìm thấy trên thuyền Titanic vậy", cô bạn đi cùng tôi trầm trồ. Quả thực như vậy. Nếu có ở nơi nào, tiệm đồ second-hand được trưng bày đẹp và khoa học như một viện bảo tàng nhưng lại sống động như một ngôi nhà thật với từng phòng và từng giai đoạn trong cuộc đời chủ nhân thì chỉ có thể là Nora.

Tiệm kem trung tâm Nora cũng có điều bất ngờ của riêng nó. "Dagsfärsk sedan 1923", chủ nhân của quán kem tuyên bố rằng những cốc kem được làm tươi hàng ngày với công thức nguyên si từ năm 1923. Những ly kem vẫn luôn có sẵn hai vị: vani và hạt dẻ. Còn một vị nữa thì thay đổi theo từng ngày. Chẳng hiểu vì cái lịch sử lâu đời ấy hay cái style cổ hữu rất hợp với style của Nora mà những ly kem được đặt luôn theo tên thành phố: Noraglass (glass trong tiếng Thụy Điển có nghĩa là kem). Mà Noraglass cũng chẳng được bán đại trà đâu. Chỉ có một tiệm nhỏ ở góc quảng trường trung tâm và quán cà phê Strandstugan mới bán loại kem thượng hạng đó.

Đường tàu hỏa đầu tiên của Thụy Điển được mở cửa vào năm 1856 là đường tàu nối Nora và Ervalla. Đường tàu đó vẫn được giữ nguyên trạng để trưng bày ngày nay ở Nora. Những đoàn tàu màu xanh lá cây, màu cam, đứng nghỉ ngơi bình thản bên hồ nhìn bọn trẻ nháy nhót, háo hức ngắm nhìn những đầu máy hơi nước cổ, những toa tàu cũ hay khu cơ khí. Tôi tưởng tượng nếu như những đầu máy hơi nước ấy có thể chạy trở lại, nó sẽ kéo tuột Nora của tôi về lại hàng trăm năm trước và "đáng lo" nhất là, cả thành phố vẫn luôn sẵn sàng cho chuyến hành trình ngược thời gian ấy.

Thị trấn của những quý cô

Nếu có một cuộc điều tra dân số nào diễn ra ở Nora chỉ qua những ô cửa sổ thì kết luận của điều tra ấy có lẽ sẽ là: thị trấn này chỉ toàn những quý cô và những quý cô ấy nhất định phải có mắt thẩm mỹ tuyệt vời.

Những ô cửa sổ ở Nora lung lẳng những lẳng hoa xinh xắn và rèm cửa sổ là những tấm ren hoặc đăng ten cầu kỳ. Những vật trang trí li ti đặt ý tứ bên khung cửa sổ biến thành phố trông chẳng khác gì một thành phố búp bê bằng nhựa màu hồng của hãng Mattel. Ngôi nhà Göthlinska có khu vườn lộng lẫy đã ở đây hơn 200 năm với đồ đạc cũng đã gần trăm tuổi tái hiện y hệt cuộc sống đẹp đẽ, ngăn nắp của quý cô Ingrid Göthlin, chủ nhân của căn nhà. Rồi đi bộ chút xíu quanh Villa Sindoro hơn 100 tuổi, bạn sẽ bắt gặp vườn hồng Rosengården ở Bergslagen. Vườn hồng có những cây cao, có hồ nước và đặc biệt nhất là hơn 1000 loại hoa hồng với nhiều màu sắc và hương thơm khác nhau. Đó là lý do vì sao chúng tôi thích diện váy ở Nora. Giữa muôn ngàn đóa hồng trong Rosengården, chiếc quần jeans dường như lạc lõng.

Rồi những cô nàng Nora nhất định phải mua mua bán bán. Cả thị trấn thông dong với những tiệm kinh doanh nhỏ và rất đổi dị

dàng. Mỗi shop nhỏ lại có một phong cách trang trí khác nhau: shop lầy tông trắng, shop lầy tông hồng, shop thì toàn đăng ten, shop lại rất vintage. Có shop chả có ai trông, và bày biện chả khác nào một phòng đọc sách thế kỷ 18. Khách hàng nào có thời gian cứ vào ngồì đọc sách, chụp ảnh tha hồ rồì đi. Ai muốì mua gì thì gọi hay rung chuông gọi chủ quán chạy ra.

Chợ Nora (Noramarken) diễn ra vào ngày cuối tháng 8 hàng năm ở Nora. Một phiên chợ lớn làm cho cả thành phố đông đúc bất thường. Chợ Nora nổi tiếìng đéì nổi một bài hát dân gian của Thụy Điển kể rằìng có ba bà cụ nhỏ bé muốì đi chơi chợ ở Nora nhưng mãi họ không làm đượì. Đi chợ ở Nora cứ mãi là niềì mơ ước như thế dù ngày nay đã có khoảng 50.000 lượt khách tham quan chợ Nora. Người ta đùa rằìng nếu ba bà cụ đó đéì chợ Nora ngày nay, các cụ vẫn đượì ăn kẹo caramel như ngày xưa nhưng lại còn đượì mặc cả và mua đồ rẻ rất vui trong phiên chợ ngày nay nữa.

Hàng hóa ở Nora đắìt hơn ở các thành phố lớn chút ít vì phầìn lớn là hàng làm thủ công hay thiếìt kếì hạn chế. Kể cả hàng second-hand hình như cũng tới đây từ những lâu đài hay nhà của các gia đình quý tộc nên quý và đắìt tiềìn như đồ cổ. Thế nên khách du lịch vào ngắìm nghĩa, chụp ảnh, trò chuyện rồì bước đi. Nhưng người bán cũng lầy thế làm hạnh phúc như thể buôn bán ở Nora chỉ để thỏa mãn sở thích trang trí và gặp gỡ mọi người. Bạn nói Nora phù phiếìm cũng chả oan.

Vớì riêng tôi, Nora còn đặc biệt vì tôi gặp ở đây Maria Lang, tiểu thuyết gia trình thám huyềìn thoại. Bà cũng sốìng và lầy bốì cảnh sáng tác ở đây. Nếu bạn là fan của Maria Lang, bạn có thể lầy một tour đi vòng quanh Nora theo đúng bốì cảnh trong những cuốìn tiểu thuyết của bà. Anna Maria Lenngren, nhà thơ, nhà văn người Thụy Điển cũng dành những từ đẹp cho vùng đắìt này: "Thị trấn nhỏ niềìu sắìc vị. Một ngày khó viếìt, tôi trồì mình trong quán cà phê

nhỏ nhìn ra hồ` Nora, tôi thấy cảm hứng trong mình phơi phới, trong trẻo."

Chả phải vô cớ mà cuốn sách quảng cáo du lịch của thị trấn lại có những dòng miêu tả nên thơ như thế này về Nora: "Hình như trong thị trấn nhà gỗ này, ánh mặt trời ấm hơn những chỗ khác. Hình như trong thị trấn nhà gỗ này, không khí thoáng đãng hơn những chỗ khác. Hình như trong thị trấn nhà gỗ này,... Sẽ rất khó để miêu tả hay chứng minh những cảm nhận này. Bạn chỉ cần đến đây, bạn sẽ cảm nhận như thế. Và mọi người đã đến đây đều cảm nhận như thế."

Đọc vài dòng thôi mà tôi đã thấy lâng lâng, thấy cái sự điệu dàng, thi vị của thành phố nhỏ. Dưới ánh nắng Nora, tôi gọi một ly trà dâu trong tiệm cà phê Strandstugan, rồi ngồi nhấm nháp lại, hít đầy ngực hương ngọc lan thoang thoang, tưởng tượng ra đôi tay con gái gập chiếc khăn mùi xoa thêu để gói những cánh ngọc lan lại và áp nhẹ vào má mình.

Đó là hình như là cách Chúa tạo ra Nora và tặng cho người Thụy Điển.

Và cũng như một thiếp nữ, Nora có một chiếc hộp trang sức nhỏ chứa báu vật của riêng cô...

• Nora có một chuỗi ngọc trai là những thị trấn nhỏ xung quanh thành phố. Järle, tên thành phố dự định được thành lập trên cơ sở sát nhập Nora và Lindesberg, cũng được đặt cho một trong những thị trấn trong chuỗi ngọc ấy. Järle trở thành thị trấn nhỏ nhất của Thụy Điển, với chỉ 30 người dân.

• Khó ai tin rằng, Nora điệu dàng mang trong mình khu công nghiệp Bergslagen, trái tim công nghiệp của Thụy Điển. Bergslagen nổi tiếng với công nghệ đúc sắt. Trong lịch sử, không biết bao

nhiều con tàu rời cảng Thụy Điển chất đầy sắt mang thương hiệu cao cấp: *Made in Bergslagen*.

- Nora có ngày hội của riêng mình mang tên *Noradagarna* (Những ngày Nora) diễn ra từ 4 - 7/7. Một hội chợ và lễ hội khổng lồ được tổ chức trong thành phố mà hàng hóa bán chủ yếu là đồ cổ và đồ vintage.

Tôi trở lại nước Đức một lần nữa, sớm hơn tôi nghĩ. Cô bạn thân của tôi sang Hamburg công tác. Lúc đó, tài khoản ngân hàng của tôi đang báo động vì giá nhà tăng, một trong số các tờ tạp chí đặt tôi viết bài thường xuyên bị đình bản, một tờ báo khác cũng nhận bài chậm lại vì tương lai đóng cửa mà tôi chưa tìm được khách hàng mới. Tôi cũng đang sửa đổi luận văn tốt nghiệp và bắt đầu kiếm việc khi kỳ thực tập kết thúc. Lúc đó, không hiểu sao tôi có cảm giác mình rất cần phải đi và gặp cô bạn thân ấy. Tôi âm thầm đặt vé và biếu mua vé khứ Thụy Điển.

Và cảm ơn Chúa đã giúp tôi quyết định đi chuyển đi đó bởi Hamburg đã thay đổi hình ảnh nước Đức trong tôi hay chỉ ít, nước Đức trong cuốn sách này có nhiều góc nhìn hơn một Berlin nghiêm nghị. Còn với chính tôi, tâm trí của tôi được làn gió biển Hamburg thổi thổi đi những mệt mỏi và những nỗi lo.

Hamburg có rất nhiều bí mật

Nếu có nơi nào ở nước Đức tôi muốn bạn bước chậm, chậm rãi từng chút một thì đó là Hamburg bởi thành phố có rất nhiều bí mật ngọt ngào mà nếu bước nhanh bạn rất có thể sẽ bỏ qua...

Nơi thế giới gặp trà

Bạn sẽ bất ngờ khi biết rằng Hamburg lại gắn bó với trà nhiều như thế. Từ loại trà đỏ chỉ có trái cây khô truyền thống của vùng đất này đến hàng trăm loại trà từ khắp nơi trên Thế giới đều tập trung ở đây và biến Hamburg thành thánh địa của những người yêu trà. Speicherstadt của Hamburg là khu nhà kho cổ lớn nhất Thế giới. Từ thế kỷ 19, những thương lái từ khắp mọi nơi, đặc biệt là Trung Đông, đã từng thuê những nhà kho này để cất trữ hàng hóa. Trà và cà phê là hai món đồ được cất trữ phổ biến ngày đó. Vô tình, người yêu trà Hamburg đã may mắn được thưởng thức và sưu tầm những loại trà ngon nhất, đặc biệt nhất.

Chính vì nét lịch sử thú vị này, Hamburg tặng cho khách du lịch một tour du lịch đặc biệt mang tên "Du lịch trà". Bạn có thể tham quan viện bảo tàng trà Meßmer Momentum, nơi tái hiện lịch sử 5.000 năm của trà. Sau đó, lên theo những ngôi nhà kho còn mở cửa của Speicherstadt, bạn sẽ được thấy những kho chứa trà, cách những thương nhân kiểm tra chất lượng trà và cất giữ trà tại Hamburg. Thứ ba, bạn hãy chọn cho mình những quán trà (teehaus) mà bạn ưng ý và thử từng loại trà một. Mỗi teehaus ở Hamburg tạo phong cách đặc biệt để nể những người yêu trà gọi đây là những "tea salon" chứ không phải quán trà bình thường. Những tiệm trà như Tea Museum (gần ga trung tâm), Teehaus Hu Xing Ting (tiệm trà làm đúng phong cách Thượng Hải ngay giữa Hamburg) hay Teehaus Shila, nơi những gói trà được mang tới đây từ Darjeeling, Nepal... sẽ làm bạn thỏa thuê du ngoạn thế giới qua những ly trà. Đừng quên loại trà đỏ hoa quả đặc trưng của Hamburg và mua về túi trà nõng nàn hương xoài hay caramel ở Tea Museum trước khi lên tàu rời Hamburg.

Chuyến tàu đi về phía hoàng hôn

Nếu bạn không quá bận rộn ở Hamburg, xin hãy một lần chọn những chuyến tàu, hay xe bus trên nước để di chuyển từ điểm này đến điểm kia thay vì bắt tàu điện ngầm.

Đừng vội bắt lấy những chuyến tàu du lịch đắt tiền ở Hamburg. HVV, công ty giao thông công cộng Hamburg có những chuyến xe bus trên nước đi tới các điểm khác nhau trong thành phố. Bạn có thể đi những chuyến phà này bằng loại vé phương tiện công cộng bình thường. Những chuyến tàu của HVV khởi hành từ cảng Landungsbrücken.

Nếu bạn đi vào buổi chiều, bạn sẽ may mắn được thấy ánh hoàng hôn tráng lệ đổ xuống thành phố và dát một ánh vàng dễ chịu xuống mặt nước. Quên đi những chuyến xe bus trên nước đông đúc, bạn thậm chí còn có thể ngồi ghé cùng bàn tròn trên cầu tàu và ngắm nhìn hoàng hôn.

Kiểm tìm anh chàng Hans Hummel bí ẩn

Bạn có bất ngờ không khi nhân vật biểu tượng của Hamburg - người được tạc tượng ở khắp nơi - lại không phải một người hùng dân tộc hay một người nổi tiếng. Hình ảnh của Hans Hummel và hai chiếc xô xuất hiện ở Hamburg nhiều đến nỗi tôi quyết định kiểm tìm bằng được điều bí mật của anh.

Hans Hummel thực ra chỉ là một người gánh nước cuối cùng của thành phố Hamburg, khi mà trong lịch sử, các hộ gia đình chưa có hệ thống cung cấp nước và họ phải lấy nước từ những anh chàng gánh nước như thế này. Hans Hummel sống vào khoảng giữa thế kỷ 19. Anh thường đi khắp các ngõ ngách Hamburg. Mỗi khi anh tới, bọn trẻ con nghịch ngợm thường hô to tên anh: "Hummel, Hummel!"; còn anh thì đáp lại "Mors, Mors!"

Trong hơn 150 năm, người gánh nước Hans Hummel đã được chọn làm biểu tượng của thành phố Hamburg. Vào năm 2003, thành phố có một dự án nghệ thuật sáng tạo trên tượng anh chàng Hans Hummel và đặt ở khắp nơi ở Hamburg. Dự án này đã tạo ra 100 anh chàng Hans Hummel cho thành phố.

Nếu bạn yêu nghệ thuật, sẽ là một ý tưởng không tồi nếu bạn đi tìm kiếm và chụp hình lại tất cả 100 (hoặc nhiều hơn) anh chàng Hans Hummel. Các anh đều được đặt ở những vị trí thú vị của Hamburg. Bất cứ cho bạn nhé: hầu hết các anh chàng Hans Hummel đều giống nhau, chỉ khác màu sắc. Nhưng có một anh đội một kiểu mũ hơi khác, bạn thử tìm xem.

Chuyện gì đã xảy ra với The Beatles ở Hamburg?

Không có Hamburg, có lẽ thế giới đã biết tới một The Beatles rất khác!

Từ tháng 8 năm 1960 đến tháng 12 năm 1962, năm - chứ không phải bốn - thành viên của The Beatles là John Lennon, Paul McCartney, George Harrison, Stuart Sutcliffe và Pete Best/Ringo Starr đã lang thang biểu diễn ở các club ở Hamburg. Chính giai đoạn này và thành phố Hamburg đã tạo ra hay ghi nhận những biến đổi lớn về mặt thành viên và lịch sử hình thành phong cách biểu diễn của ban nhạc huyền thoại này.

Lúc rời Liverpool, The Beatles chưa có một tay trống cố định, Pete Best được tuyển vào nhóm chơi trống chỉ vài ngày trước khi nhóm rời nước Anh đến Hamburg. Tại đây, họ gặp Astrid Kirchherr, nhiếp ảnh gia, nghệ sĩ, người đã chụp những bức ảnh bán chuyên nghiệp đầu tiên cho The Beatles tại Hamburg. Astrid cũng có thể coi là người tạo ra kiểu tóc đặc trưng của The Beatles, sau này thường được gọi là "kiểu tóc Beatles", khi bà cắt kiểu tóc đó cho Stuart Sutcliffe. Astrid sau đó đính hôn với Stuart. Stuart sau đó bỏ nhóm, ở

lại Hamburg theo đuổi việc học. Không may, năm 1962, Stuart qua đời vì bị xuất huyết não. Sau này, The Beatles còn có một thay đổi nhân sự nữa khi Ringo Starr tới chơi trống và thay thế Pete. Tuy nhiên, những ngày ở Hamburg là những ngày duy nhất ban nhạc này có năm thành viên.

Chính vì thế, chỉ có ở Hamburg, bạn mới tìm thấy tượng của The Beatles được uốn bằng thép theo hình năm thành viên, to bằng người thật ở Beatles-Platz, quảng trường The Beatles ở khu St. Pauli. Một thành viên chơi bass đứng tách ra khỏi nhóm chính là hình ảnh của Stuart, còn thành viên chơi trống được cho rằng vừa là Pete, vừa là Ringo bởi hai người này cùng chơi trống cho The Beatles trong thời gian đó. Cũng gần quảng trường, bạn sẽ tìm thấy nơi đã từng tên là Indra Club, nơi The Beatles chơi đêm đầu tiên ở Hamburg; Star Club, nơi ban nhạc ngày đó thường chơi. Nếu khát nước, bạn có thể thư thái nghỉ chân ngay trong quán cà phê The Beatles có menu đồ uống là những ca khúc nổi tiếng của The Beatles.

Điều đáng tiếc là viện bảo tàng The Beatles ngay tại khu này đang tạm đóng cửa vì không có kinh phí.

Chợ cá ban mai

Không biết bạn thì sao nhưng tôi bị dụ đến Hamburg một phần vì câu chuyện thú vị về *Chuyện con mèo dạy hải âu bay* của nhà văn Chile, Luis Sepulveda. Chính vì thế, bên cảng Hamburg và những tàu cá là hình ảnh tượng trưng của tôi trước khi đến Hamburg. Vậy mà, Hamburg vẫn không khỏi làm tôi bất ngờ ngay trên bến cảng ấy.

Sáng Chủ nhật hàng tuần, từ 5h sáng, ngay gần cảng, có một sự kiện thú vị diễn ra: Chợ cá (Fischmarkt). Ngoài các loại cá tươi sống, bạn - là một khách du lịch đói bụng, chưa có gì cho bữa sáng - có thể lao ngay vào những xe bán đồ ăn nóng hổi chế biến từ hải sản. Món

sandwich tôm biển Bắ c, cá và khoai tây chiên, mực chiên... Ngoài ra, bạn có thể mua hoa, trái cây, mỳ, xúc xích, bia và các món đồ` lưu niệm giá rẻ ở đây.

Chợ mở cửa từ 5h sáng đé n 10h sáng, riêng mùa Đông (từ tháng 10 đé n tháng 3), chợ mở cửa từ 7 giờ sáng.

Bản giao hưởng của nước và ánh sáng

Tôi may mắ n có cô bạn thân công tác ở Hamburg tận một tháng, người lôi tuột tôi vào... công viên trong đêm tô` i để xem nhạc giao hưởng. Không đùa tẹo nào và tôi thực sự bắ t ngờ.

Hàng đêm từ đầ u tháng 5 cho đé n hế t tháng 9, công viên Planten un Blomen, một trong những công viên lớn nhấ t của Hamburg, có một màn biểu diễn nhạc nước và ánh sáng miễn phí mang tên Wasserlichtspiele. Âm thanh hoành tráng như các bản nhạc giao hưởng, kỹ thuật kế t hợp ánh sáng và nước trên nề n nhạc nhuầ n nhuyễn đé n nỗi bạn cảm tưởng những tia nước kia là những vũ công không xương thầ n kỳ. Cứ hai tuầ n, các bản nhạc và màn biểu diễn lại đư ợc làm mới nên không chỉ khách du lịch mà kể cả người dân Hamburg cũng rấ t thích thú mỗi khi đé n xem buổi biểu diễn chấ t lượng này.

Nế u bạn có thời gian đé n công viên sớm, khi trời còn sáng, bạn còn có dịp ngắ m nhìn một khu vườn Nhật Bản tuyệt đé p nằ m trong khuôn viên công viên, hai hồ` nước và ngắ m nhìn hơn 300 loại hoa hồ`ng khác nhau.

Show diễn nhạc nước diễn ra vào 10h (từ tháng 5 đé n hế t tháng 8) và từ 9h (tháng 9).

Những điề`u bí mật tạo ra duyên ngâ`m cho Hamburg, tôi thâ`m nghĩ khi ngô`i ghi chép trong khu vườn nhỏ đằ`ng sau nhà vợ chồ`ng thâ`y giáo tôi.

Khu vườn â`y thực ra cũng là một khu vườn bí mật bởi lô`i đi duy nhấ`t dẫn vào vườn đã bị cây đại chắ`n. Chỉ có chú mèo lông màu ghi giồ`ng Anh và tôi mới có thể lách người chui qua lô`i nhỏ â`y vào vườn. Tôi và chú mèo, cũng như những khách du lịch bước chậm, đang nhâm nhi những điề`u bí mật của Hamburg và ngỡ như đó là món quà mà thành phố` chỉ tặng riêng cho mình.

Trong cuô`n sổ tay chuyê`n đi đó...

- *Một vài điề`u quan trọng trong cuô`n Sheconomics, cuô`n sách tôi đọc về` cách quản lý tài chính dành riêng cho phụ nữ (phù phiê`m như tôi).*

- *Công thức tổ chức tài chính cá nhân "6 lọ" (6 jars) bàn luận trong cuô`n Secrets of the Millionaire Mind của T. Harv Eker:*

- *Necessity account (NEC - 55%): Khoản câ`n thiê`t cơ bản như nhà và đồ` ăn*

- *Financial freedom account (FFA - 10%): Khoản dự trữ để đầ`u tư khi hê`t nguô`n thu*

- *Education account (EDU - 10%): Khoản chi cho giáo dục, nâng cao kỹ năng*

- *Long-term saving for spending account (LTSS - 10%): Khoản tiê`t kiệm lâu dài*

- *Play account (PLAY - 10%): Khoản chi để tận hưởng cuộc số`ng*

- *Give account (GIVE - 5%): Khoản làm từ thiện*

- Danh sách các khách hàng tiềm năng của tôi.
- Danh sách những món quà nào tôi phải trả lại cửa hàng/ những món đồ không dùng mang đi cho tặng.

Tháng 2 năm 2012, tôi thực tập trong một hãng máy công nghiệp của Thụy Điển. Hàng ngày, tôi làm ở công ty từ 7h sáng đến 5h chiều. Các buổi tối và cuối tuần, tôi viết luận văn.

"Bạn đang làm mất cuộc sống sinh viên tuyệt đẹp," cô bạn thân lo lắng.

Thế rồi cô ấy cố gán tôi với Số 5, một anh chàng Thụy Điển. Một phần kế hoạch đó là dụ tôi đến sinh nhật của Số 5. Lách mình ra khỏi cuộc nói chuyện tế nhị và bàn tay cô ôm lấy hông tôi của Số 5, tôi đi ra phòng khách vắng người, ngồi xuống sofa.

"Đây là lần cuối tôi đi một blind date thế này," tôi ngán ngẩm nhắm mắt nghĩ.

Ai đó đang ngồi xuống rất gần tôi. Tôi cảm nhận được mà không cần mở mắt.

"Xin lỗi anh đang ngồi lên túi của tôi," tôi nói nhã nhặn nhưng lạnh lùng.

Quay sang, tôi thấy một anh chàng cao lêu nghêu, khoảng mét chín, đứng bật dậy bỏ đi rồi xin lỗi.

"Thế là anh có cơ nói chuyện với em," sau này Số 6 kể lại.

Tình cờ, anh làm việc tại chính công ty tôi đang thực tập.

Ngày Số 6 nói yêu tôi, tôi bảo trái tim tôi giờ mong manh lắm, không muốn bị buồn. Cứ độc thân vui vẻ thế này, tôi thích hơn.

Anh nắm tay tôi và nhìn tôi cương quyết: Anh sẽ không cho phép em buồn...

Không làm em đau ở Prague

Tháng 7 năm 2011, tôi đứng tận ngã bốn bên thùng bưu chính sứt trong phố cổ Prague. Trong tay tôi là tấm bưu thiếp hình thành phố Prague vẽ bằng những đường hình họa lộn xộn. "Học yêu thì dễ mà học quên sao khó quá", tôi viết ngắn gọn bên cạnh dòng địa chỉ của chính mình. Tôi đã gửi về nhà những nhúng nhớ lộn xộn, những xúc cảm dễ vỡ từ Prague, thành phố mong manh của tôi.

Nhẹ tay giùm, đây là Prague!

Đó là sáng thứ 12 của tôi trong hành trình châu Âu, tháng thứ ba tôi liên quan đến Số 3 và là lần đầu tiên tôi gặp Prague. Từ cầu Charles, tôi ngắm nhìn thành phố đẹp một sắc màu mong manh đến ái ngại. Những người quen ăn to nói lớn chắc cũng phải hạ giọng. Những người vô tâm dường như cũng bận khoản đôi chút: Thành phố rung rung một nỗi niềm không tên.

Tôi nghe ở đâu một chuyện đùa thế này: khi Thế chiến thứ hai nổ ra, khi quân Phát xít ào vào Tiệp Khắc, những người Tiệp buông vũ khí, đầu hàng, chỉ xin quân địch đừng phá hủy thành phố. Đó là lý do vì sao trong khi Warsaw, Vienna và các thành phố châu Âu khác bị tàn phá nặng nề do chiến tranh, mà gần như toàn bộ Prague vẫn được giữ nguyên vẹn. Câu chuyện ấy có thể chỉ là truyền thuyết, cũng có thể làm nhiều người Séc nhăn mặt. Không, Prague không hèn nhất. Nhưng thành phố quá đẹp để những người yêu

Prague nở lòng đánh đổi, làm tổn thương thành phố vì bất kỳ điều gì.

Thành phố ấy sao mong manh thế! Tự nhiên tôi tưởng tượng, khu phố cổ Prague là chiếc váy để đời của một nhà thiết kế. Nhà thiết kế ấy đặt những mảng hoa văn gothic lên những tầng tháp cao 80m của nhà thờ Týn, vài mảng họa tiết baroque trên nhà thờ St. Nicolas, một chút đường cắt laser trên chiếc đồng hồ thiên văn. Tất cả họa tiết đó có thể quá nhiều cho một chiếc váy nhưng người nghệ sỹ cố gắng sắp xếp, thêm bớt khéo đến nỗi chiếc váy đạt độ hoàn hảo. Nếu ai lỡ tay xô dịch chiếc váy, các chi tiết ấy sẽ bị xô dịch và một kiệt tác cũng vì thế mà tan biến.

Rõ ràng thành phố cũng mong manh vì những chuyển động của thời gian. Chiếc đồng hồ thiên văn Prague Orloj, chiếc đồng hồ thiên văn cổ nhất Thế giới còn hoạt động đến ngày nay đưa từng nhịp chậm rãi như cách nó làm từ năm 1410. Những bước chuyển chậm chạp qua những họa tiết trạm trổ tinh xảo làm cho người chiêm ngưỡng đi từ ngạc nhiên đến khâm phục. Tôi nghe giới thiệu rằng đây là một trong ba chiếc đồng hồ thiên văn cổ nhất nhưng đây là chiếc duy nhất còn hoạt động. Tự nhiên tôi thà ước, vũ trụ và những hành tinh xin hãy xoay vần thật chậm để những nhịp đồng hồ được thư thả chuyển động trên những vòng số mỏng manh như thể sẽ rơi hỏng khi bị một bàn tay vô tình chạm nhẹ.

Nhìn từ cầu Charles dài 621m, hoàng hôn bao phủ thành phố bằng những sắc nắng nhạt màu phản chiếu trên dòng nước lấp lánh, cả Prague mong manh một vẻ lãng mạn như bức tranh bị giam cầm trong không khí pha lê bohémien. Tưởng như, thành phố có khi có thể vỡ ngay trong lòng không khí pha lê vững chãi đó.

Nơi lịch sử thờ dài

Không hiểu sao tôi cứ luôn nghĩ Prague đang buồn?

Có thể do những người Do Thái buồn đã sống ở đây từ thế kỷ thứ 10. Sau những trận thảm sát pogrom (cuộc thảm sát nhắm vào người Do Thái), mà khủng khiếp nhất là cuộc thảm sát năm 1389 sát hại 1.500 người vào đúng ngày Phục Sinh, những người Do Thái kinh hãi co mình trong những ghetto tường cao, hào sâu. Chỉ đến khi một người con Do Thái là Mordecai Maisel trở thành Bộ trưởng Bộ Tài chính nước này thì các ghetto này mới được thịnh vượng. Josefov, khu ghetto Do Thái nằm giữa lòng phố cổ Old Town, như chứng nhân của một phần lịch sử buồn của Prague.

Có thể do Franz Kafka buồn. Chàng thanh niên Do Thái ấy học luật và làm việc cho một hãng bảo hiểm nhưng cứ khát khao trở thành một nhà văn. Chỉ viết được trong những lúc rảnh rỗi: đôi khi là vài truyện ngắn, những lá thư cho người tình, những cô bạn gái thân hay gia đình. Những bức thư ấy là nỗi lòng của Franz, là cuộc đời thối nát đầy bất đồng của Franz với cha mình, với đạo Do Thái, với cả thời cuộc. Cả cuộc đời, Franz Kafka day dứt rằng mình không dám theo đuổi nghiệp viết, không có gì hi vọng thời gian cho tiếng gọi đam mê trong mình. Cho đến khi chết, Franz Kafka vẫn không biết rằng, ông và những tác phẩm bán thời gian của mình đã tạo ảnh hưởng lớn thế nào tới văn học Thế giới. Nỗi buồn của Franz Kafka khắc sâu trong từng viên gạch Prague, trên cả bức tượng chiếc áo măng tô khổng lồ không đầu của Jaroslav Róna ở khu phố cổ Prague đến ngôi nhà nơi ông sinh ra trong khu ghetto Do Thái.

Có thể do John Lennon buồn và những người thanh niên Tiếp Khắc những năm 80 buồn. Họ trút những nỗi buồn ấy trên bức tường bằng hình ảnh của John và những câu hát của The Beatles. Họ tưởng nhớ những người bạn học đã hy sinh vì khát khao tự do bằng những câu hát The Beatles khắc khoải. Họ gọi họ và khát khao tự do của mình là "Chủ nghĩa Lennon". Ngày qua ngày, nỗi lòng của họ được khắc vào trái tim Prague trên bức tường sau này được mang tên là "Bức tường Lennon".

Người con trai đến từ Prague

Tôi không ngờ mình trở lại thành phố đẹp mong manh này nhiều lần đến thế.

Tôi cũng không ngờ mình lại yêu Số 6, một chàng trai đến từ Prague.

Không sinh ra ở Prague nhưng anh gắn bó những ngày tháng lập nghiệp khó nhọc và đầy đam mê ở đây. Vì vút trên chiếc xe đạp giữa những con phố nhỏ của Prague, đi đều mà anh gọi là thú vui duy nhất hay đêm nằm nghe tiếng tàu điện chạy qua phố - quen đến nỗi nếu được ngủ trong im lặng, anh sẽ không ngủ nổi - anh bảo với tôi rằng anh thấy mình đơn độc ở Prague dù nói tiếng mẹ đẻ với những người cùng văn hóa. Anh rời bỏ Prague như tránh một cô gái đẹp có quá nhiều nỗi buồn u uất.

Anh dẫn tôi về Séc trong những ngày lễ Tết và không lần nào là chúng tôi không đi bộ ở Prague. Trong anh, trong tôi, trong tất cả chúng ta đều có một phần mong manh như Thế giới có Prague. Dù có giàu, trốn chạy nhưng chúng ta không thể bỏ được phần dễ vỡ đó.

Trên cầu Charles, tôi níu tay anh thì thầm: "Xin đừng làm đau em ở Prague!"

Trong cuốn sổ tay (các) chuyện đi đó...

Tôi ghi lại những khoảnh khắc anh làm tôi hạnh phúc. Đó là những mẫu ghi nhớ tôi viết cho riêng mình. Tôi sẽ đọc khi tôi trách giận anh và nhắc mình nhớ anh đã thuyết phục tôi yêu anh từng ngày như thế nào.

- Anh lên hôn em khi em đang ngủ.

- Anh chăm sóc em khi em ốm.
- Anh nhắn tin "Hej, min prinsessa" (Chào công chúa của anh) mỗi khi thức giấc xa em.
- Anh tập cách phát âm tên bố mẹ em.
- Anh làm sandwich cho em mang ra sân bay mỗi lần em đi du lịch...

Phụ nữ, hay tôi và bạn, xét cho cùng, xúc động vì những điều thật quá nhỏ bé!

Anh chồng Stockholm, người tình Paris và cậu bạn thân Bangkok

Nếu có dịp nào đó ghé thăm giữa một thành phố lạ, lắng nghe những tiếng nói, nhịp bước chân lẫn cách thành phố và người dân thành phố cư xử, bạn sẽ nhận ra mỗi thành phố cũng có cá tính của riêng mình. Đó là Paris, Berlin hay thực ra là Số 1, Số 3, Số 6. Sau hơn 100 thành phố đã gặp mặt, tôi thậm chí chọn ra cho mình ba tri kỷ...

Stockholm, về với dịu dàng

Lần thứ nhất gặp mặt, Stockholm đón tôi bằng những đợt gió buốt giá trong đêm giao thừa đầu tiên tôi xa nhà. Lần thứ hai tôi đến Stockholm, đúng đợt tuyết tan nên đường phố nhuộm một màu xám xịt, ẩm ướt của tuyết bản và những ngôi nhà xụi xụi trong gió tháng Hai. Đến lần thứ ba, dù giữa mùa Hè, Stockholm vẫn dọa nạt tôi, một cô nàng vác găng, bằng những ngày mưa bất chợt, đủ kéo nhiệt độ xuống dưới 10 như chơi. Còn nếu bạn hỏi một người sống ở Stockholm rằng Stockholm có gì đặc biệt để xem, bạn sẽ

nhận được những câu trả lời đơn giản đến phát chán: phố cổ Gamla Stan với cung điện hoàng gia và nhà Quốc hội, các viện bảo tàng, hay quả cầu Globe mới xây và... không biết kể gì nữa. Stockholm khó gần và nói thẳng nhé, có phần nhạt nhẽo - tôi đã từng ám ức nghĩ về Stockholm như vậy.

Nhưng cứ như duyên số, tôi - dù đi đâu chẳng nữa - vẫn phải về Stockholm vì thành phố có hai sân bay chính và một ga tàu mà tôi hay qua lại, sân bay quốc tế Arlanda nếu đi về Việt Nam và ga Stockholm Centrum. Thế là một cách tự nhiên, sau những chuyến đi xa vất vả, tôi được Stockholm chào đón bằng tiếng nói thân thuộc, bằng việc thẻ tín dụng Thụy Điển của tôi có thể được sử dụng dễ dàng, bằng những món ăn đã dần quen vị, hay bằng các biển báo trên đường mà tôi có thể hiểu... Mỗi lần như thế, tôi thở phào: Phù, cuối cùng cũng đã về!

Và như một người chôn nghìn kiên nhẫn, dịu dàng nhất, vẫn chỉ với Gamla Stan hay quả cầu Globe thôi, Stockholm xoa dịu tôi bằng những buổi chiều đi dạo thư thái, tự tìm một góc rất nhỏ trong phố cổ hay một khoảng không vắng trên cao cạnh quả cầu, để tôi được đô i thoải với thành phố giữa mình trong vỏ bọc giá băng. Stockholm thì thâm vào tai người con gái bước đủ chậm bên anh về một cửa hiệu kem ngon đặc biệt trong phố cổ có ốc quế miễn phí giòn tan còn nóng, một nhà hàng có từ thời Viking nằm sâu dưới lòng đất, một con ngõ dốc ngược nhỏ chỉ đủ một người len qua... Gamla Stan có những bí mật rất nhỏ, nhưng đủ làm bạn mỉm cười như một ngày nọ, bạn chợt phát hiện ra thú vui sưu tầm nhãn chai bia của anh ấy vậy.

Rồi hóa ra anh chôn nghìn Stockholm lại chả nhằm chán tạo nào. Bạn đã từng nghe về tour du lịch hai giờ đồng hồ trên những mái nhà trong phố cổ hay chứng kiến bầu trời sáng trưng đến gần nửa đêm? Bạn đã biết bạn có riêng một ngày dành cho tên của bạn và mọi

người sẽ chúc mừng bạn trong ngày đó chả khác gì ngày sinh nhật. Bạn, có lẽ cũng như tôi, nhận ra mình yêu thành phố này khi đi hái mận, dâu tây, cherry... trong thành phố và nhâm nhi sung sướng vị chua chua dễ chịu trên đầu ngón tay. Tin tôi đi, đến chú sư tử đá trên đường phố Stockholm cũng biết nở nụ cười dịu dàng.

Stockholm là thế đấy! Sau bước chân bay nhảy, tôi biết tôi có một nơi chốn đón tôi về với những chăm sóc dịu dàng của một bàn tay thô ráp, ngọt ngào dù vô cùng thắm lặng.

- Trong khi các thành phố khác chạy theo thành tích các công trình lớn nhất, Stockholm dường như tự hào về những gì... nhỏ nhất. Ở phố cổ Gamla Stan, bạn hãy cố bỏ công tìm bức tượng nhỏ nhất Järnpojken (Cậu bé sắt) chỉ cao đúng 14cm ở nhà thờ Phàn Lan, con đường hẹp nhất mang tên Märten Trotzigs Gränd (có chỗ chỉ rộng 90cm) và ngôi nhà màu đỏ nhỏ nhất Stockholm.

- Tour du lịch trên mái nhà là tour du lịch dành cho khách đi bộ trên một đường đi hẹp chạy dọc các mái nhà trong khu phố cổ. Đường đi này cách mặt đất khoảng 65m. Mỗi tour chỉ có tối đa 10 khách được tham gia, được tổ chức quanh năm kể cả trong mùa tuyết. Tour do công ty Upperlev Mer tổ chức với mức giá là 60 đôla/người. Nếu bạn sợ độ cao hay đang mặc váy, đừng cố thử tour này nhé!

- Người Thụy Điển có một cuốn lịch đặc biệt có hình trái mâm xôi trong đó, mỗi ngày đều ghi một cái tên bất kỳ. Họ thường dùng cuốn lịch này để đặt tên cho con nên mỗi người đều có một ngày lễ tên của mình. Nếu bạn có tên tiếng Anh thì bạn có thể tra ngày tên của mình trong cuốn lịch đó ở địa chỉ <http://www.namedaycalendar.com/sweden>

Paris, người tình không cần có ngày mai

Bạn không nhất thiết phải nói với cả thế giới nhưng thú thật với tôi đi, đã có lúc nào đó bạn nghĩ mình cũng cần có một người tình. Bạn không kỳ quặc, không hư hỏng, tôi đảm bảo! Bạn chỉ đơn giản là một người phụ nữ bình thường. Và nếu bạn đã công nhận, thì nghe này, hãy chọn một người tình giống Paris.

Paris cuốn hút hơn mọi thành phố vì Paris nổi tiếng quá, hào hoa quá. Những cô con gái chúng ta, trước Paris, đều mong muốn chinh phục được, chiêm ngưỡng được dù chỉ trong vài giờ để vênh váo với thế giới rằng bạn đã có được anh ấy. Sẽ còn tuyệt vời hơn khi bạn biết được bí mật gì đó (tưởng như) chỉ mình bạn biết, (đương như) hiểu anh ấy hơn tất cả mọi người trên đời.

Như một anh người tình chuyên nghiệp, Paris có thừa những điều ư ả ý cho bạn được thỏa nguyện. Hàng triệu khách du lịch hay người dân Paris nỗ lực kiếm tìm cái chết Paris, tìm những điều khác lạ của thành phố này để được cười nhạo lên những kẻ "người trăn, mất thịt" chỉ biết tháp Eiffel hay bảo tàng Louvre.

Thế nên, để hiểu, bạn sẽ tìm thấy ở Paris những cuốn sách tiết lộ những nơi chốn đặc biệt thú vị của thành phố với lời quảng cáo "Một Paris bí mật của người Paris". Paris dành tặng bạn những bể bơi riêng chỉ có hai người tính theo giờ, phòng tập gym trong nước với bộ đồ tập gym là bộ bikini, bữa tối với một nghệ sỹ trong một căn hộ trên tầng đặc trưng Paris y như trong phim của Woody Allen, quán cà phê thời trang couture hay những tiệm massage châu Á ở quận 13. Thế là đủ cuốn hút trí tò mò của bạn.

Và khi bạn bắt đầu mê chàng, Paris sẽ biết cách tán tỉnh bạn bằng những cách ngọt ngào nhất. Cùng nhau làm ổ khóa tình yêu trên cầu Ponts des Arts, nói với bạn câu "Anh yêu em" bằng hàng trăm thứ tiếng trên bức tường cạnh sông Seine. Chàng gọi tên món chocolate dành tặng bạn là "Orgasme au Chocolat" (Món chocolate

khoái lạc), mời bạn tham gia khóa học nhảy có cái tên ồm ờ là "Dirty Dancing" hay dụ khi bạn vẽ bức tranh đôi trên đờ i Montmartre... Bạn đã tan chảy trong chàng chưa?

Ở Paris, bạn sẽ muồ n yêu! Tôi tin chắ c. Bởi thành phố ́ và con người nơi đây quá đa tình. Bạn sẽ bị những đôi tình nhân tay trong tay ở vườn hoa Luxemburg làm cho háo hức, bị hương nước hoa Lancôme Trésor làm cho rạo rục. Đế n tôi cũng đã có lâ n bị Paris đòi nợ yêu. Vì hay bị nhằ m là người Trung Quố c nên tôi trót thê ́ "sẽ hôn ngay chàng trai nước ngoài nào có thể nói tôi là người Việt Nam trong câu chào đầ u tiên". Anh chàng bán hàng đẹp trai trong tiệm Paul's không hiểu vì cơ duyên gì lại đoán trúng phúc quố c tịch của tôi ngay từ lâ n đầ u gặp. Cô bạn thân đi cùng vui chuyện kể cho anh nghe về ́ lời thê ́ của tôi. Một cách điề m tĩnh, anh tháo tạp dề ́, bước ra khỏi quầ y, đứng trước mặt tôi và nói: "Em thực hiện lời hứa đi, tôi sẵn sàng rồ i!"

Paris là thê ́, đế n là phải yêu! Nhưng chớ có dại mà yêu chàng thật hay hiế n dâng cả trái tim cho chàng bởi bạn nhớ nhé, chàng làm thê ́ với tâ t cả các cô nàng, yêu như thê ́ với mọi trái tim khờ dại.

• *Bể bơi riêng có trong khách sạn L'Hôtel (với chữ H viế t hoa), 13 rue des Beaux-Arts, gầ n Métro Saint-Germain-des-Prés. Giá khá cao, một suầ t bơi trong 30 phút, kèm massage và bữa ăn nhẹ có giá 130 euro/ người.*

• *Phòng gym dưới nước giá 30 euro trong vòng 45 phút ở 4, Cité Popincourt, métro Saint Ambroise.*

Bangkok, đế n là vui!

Nế u bạn không thể kể chuyện người tình Paris kia với anh chồ ng Stockholm (đương nhiên) thì giữ để kể riêng cho anh bạn thân Bangkok nhé. Một anh bạn thân Bangkok, nế u là gay thì càng tuyệt, sẽ hiểu bạn đế n nỗi nhìn thôi cũng biế t bạn đang yêu, vui đế n nỗi

có thể hàn gắn ngay trái tim tan vỡ của bạn và đủ tin cậy để bạn trút bỏ mọi nỗi niềm.

Với tôi, Bangkok như một anh bạn thân cạ cứng. Với chàng, bạn có thể được trợ giúp để ăn mặc sành điệu với những món đồ siêu rẻ trong chợ trời. Chàng biết bạn nên mua chiếc váy maxi hoa ở Siam Square với giá chỉ 200 baht (khoảng 120k VND) hay đôi hoa tai lộng lẫy ở Khao San với giá 20 baht, chàng không ngừng làm bạn ô à với những món đồ thủ công dễ thương do chính tay chàng làm từ mẫu gỗ nhỏ, màu vẽ acrylic hay những sợi len ở chợ Jatujak. Và bạn cũng thỏa nguyện ngay nếu hỏi Bangkok về hàng hiệu. Hệ thống trung tâm mua sắm Central và Siam ở khắp nơi trong thành phố sẽ làm bạn đỡ đắn. Nếu bạn đói, chỉ cần ỏi một câu, bạn sẽ có ngay cạ cứng lê la hàng trăm quán vỉa hè. Chắc chỉ có ở Bangkok, bạn mới tìm thấy sushi bán ở vỉa hè Ratchaprasong với giá rẻ hê u hay mê đắm trong thiên đường hoa quả nhiệt đới. Kể cả người tình trong mơ cũng khó làm bạn sung sướng theo cách này! .

Nếu bạn tìm đến Bangkok với trái tim tan vỡ, đừng lo, Bangkok biết cách an ủi bạn. Bangkok nhiều quán bar không kể siết, từ Silom đến Khao San, từ quán vỉa hè đến quán sang xịn trên các đỉnh cao của thành phố. Nước mắt bạn sẽ bay vụt mất đâu đó trong tiếng nhạc, trong ly cocktail Cosmopolitan hay điệu nhảy bốc lửa ngẫu hứng.

Tôi vô tình có một số cậu bạn gay ở Bangkok. Tôi sung sướng tung tăng đi shopping cùng họ, rụt rè hỏi ý kiến họ về bộ trang phục mới và sướng phát điên nếu được khen. Đến với họ và Bangkok, tôi được đảm bảo vàng về nụ cười.

• *Chợ trời Jatujak chỉ mở vào hai ngày cuối tuần thôi nên bạn chú ý khi đặt vé nhé!*

• Nên mang hộ chiếu theo vì các bar ở Bangkok có thể bắt bạn xuất trình giấy tờ chứng tỏ bạn trên 18 tuổi dù đôi ông có công bán công khai khắp nơi.

• Hãy mặc cả ở Bangkok, có thể không rẻ hơn được nhiều đâu nhưng sẽ rất vui!

• Hãy nói "sawasdee kha" để mở đầu một ngày mua sắm thú vị hay cuộc hẹn bất ngờ ở bar. Cách phát âm câu này rất lạ - khi nói câu này, bạn sẽ vô tình nở một nụ cười đầy ý!

Tôi kể bạn với thành phố tôi đang sống hay những nơi chốn tôi qua, cảm nhận được linh hồn của cuộc sống nơi đó, tôi nhận ra mình có hình dung về những người đàn ông quanh tôi. Họ, cũng như những thành phố này, không 100% hoàn hảo, nhưng hoàn hảo để dành cho riêng tôi, tặng cho tôi đúng thứ tôi đang cần, vào ngay lúc này.

Phụ nữ thực ra hiếm khi đi du lịch một mình và cũng hiếm ai thích đi bụi 100%.

Họ đi với cả mớ suy nghĩ trong đầu mà họ muốn quên và họ vẫn mong được tắm và ngủ ngon trên một chiếc giường sạch sẽ.

Trên con đường
phiêu lưu,
phụ nữ vẫn là
phụ nữ!

Tôi và những người phụ nữ thích đi như tôi có nghịch lý của riêng mình.

- Tự dặn mình là cất hết son phấn, váy vóc ở nhà cho đỡ nặng và đoán chắc chả có dịp dùng nhưng vẫn cất dưới đáy va ly cái váy hoa và dặt túi thời son đỏ. Nhờ có dịp dùng...

- Nhớ rất tốt tên các địa danh bằng tiếng nước ngoài nhưng gặp khó khăn trong việc xác định phương hướng.

- Ngủ ngoài đường cũng được nhưng nếu ở khách sạn thì phải chọn khách sạn có phòng tắm sạch sẽ, ra hồn.

- Đi hùng hổ đến một ngôi đền lớn, dậy sớm đi đón hoàng hôn trên đỉnh núi nhưng cuối cùng dùng ống fix khẩu hẹp để chụp chân dung.

- Đạo phật cổ, trekking nhiệt tình, chụp ảnh tanh tách nhưng kỉ niệm nhớ nhất, vui nhất là những lúc nằm trong phòng buôn chuyện với nhau.

- Ngủ ro ro trên xe bus nhưng chân vẫn ngoặc giữ cái túi xách dưới chân.

- Góc mình đeo cái backpack hơn chục cân trên vai vẫn ước có anh chàng nào galant xách hộ cái túi xách tay nhỏ.

- Cò kè từng đồng khi mua hàng ngoài chợ nhưng bỗng bật tin lời máy ảnh guide có nụ cười (trông có vẻ) rất hiền.

- Trước chuyến đi là người lạ, trở về là chị em tốt (hoặc những người ước rằng chưa từng gặp nhau).

- Đi thì nhớ nhà mà về thì lại nhớ đường đi.

- Chả ai tự hào khoe mình là kẻ mê du lịch bụi với ai đó và nhà bên kia.

- Có thể đô t toán nhưng giỏi (hoặc sắ p giỏi) mặc cả.

- Ai cũng nói được tiế ng Anh, chỉ có điề u là nói kiểu Anh, Mỹ hay chỉ đơn giản là nói, kắ t hợp vung vẩy tay chân.

- Cảm nắ ng (nghĩa bóng) là gia vị của những chuyề n đi.

- Lo lắ ng với những nế p nhắ n rắ t nhẹ trên trán nhưng hạnh phúc ngắ m nhìn bước đi thời gian được ghi bắ ng những dắ u xuấ t nhập cảnh trong hộ chiế u.

- Liề u thuố c hữu hiệu nhắ t để hàn gắ n trái tim tan vỡ là những chuyề n đi và khi trở về , trái tim lại thừa háo hức để được yêu như lâ n đầ u.

- Rắ t ít nhớ ai kia trong suố t chuyề n đi nhưng nhớ phát điên khi vừa bước xuố ng sân bay. Tá t cả cảm xúc đề u rắ t thật và chân thành.

- Luôn ao ước tìm được một nửa cũng thích đi như mình.

...

Còn rắ t nhiề u những nghịch lý không-thể-hiểu- nổi của những cô nàng thích đi. Những nghịch lý được viế t tiế p khi họ còn đi tiế p, còn say mê đi và háo hức sớ ng. Chỉ có một điề u không thay đổi, không thêm thắ t, họ vẫn là phụ nữ và họ biế t nghe hạnh phúc ngắ m vào mình.

Trong chương này, mời bạn đi chu du không phải qua những thành phố mà qua những căn bê p, những lớp lang cảm xúc rắ t phụ nữ của tôi trên đường đi.

Nơi ông già Noel không vào từ ống khói

Nằm ở phía Bắc của châu Âu, chỉ cách một eo biển nhỏ từ Đức, nhưng phong tục văn hóa của Thụy Điển có rất nhiều khác biệt so với phần còn lại của châu Âu. Với một cô nàng mê Giáng sinh đến ngỡ ngàng như tôi, những trải nghiệm Giáng sinh Thụy Điển - 100% khác biệt với những Giáng sinh khác mà tôi biết hay đọc được - làm tôi yêu thích và gắn bó hơn với đất nước lạnh giá này.

Cô gái may mắn nhất năm

Đó là những cô gái được chọn làm cô gái Lucia của năm. Theo phong tục của Thụy Điển, trước ngày Giáng sinh, ngày 13/12 được gọi là Ngày lễ Lucia ở Thụy Điển. Trong ngày lễ này, những đoàn rước Lucia gồm những cô gái trẻ mặc váy trắng sẽ đi khắp nơi trong thành phố, hát các bài hát thánh và mang lời chúc tốt lành đến với mọi người. Mỗi đoàn rước có một nàng Lucia, người đội mũ nên, dẫn đầu đoàn rước và lĩnh xướng các bài hát. Các cô gái sẽ rất tự hào và sung sướng nếu năm đó được chọn làm nàng Lucia bởi cô ấy sẽ được mặc chiếc váy đẹp nhất, trang điểm lộng lẫy nhất và là trung tâm của đoàn rước.

Câu chuyện về Lucia - bất ngờ thay - lại bắt đầu từ nước Ý. Ở một trong số nhiều câu chuyện về Lucia, người ta cứ kể rằng ở Sicilia có một cô gái trẻ tên là Lucia. Để cứu mẹ khỏi bệnh, Lucia đã nguyện cả đời làm việc tốt và một lòng phục vụ Chúa. Cô đã khước từ cuộc hôn nhân với người đàn ông giàu có và điểu đó làm cô bị chính quyền La Mã kết tội. Tuy nhiên, dù hàng trăm người lực lượng cùng 50 con trâu đến kéo bắt Lucia cũng không thể dịch chuyển được cô. Bọn chúng quyết định thiêu cô gái trẻ. Lucia mất và được phong làm thánh. Chính vì thế, các bạn gái được chọn làm Lucia

thường đội vương miện nê ́n, tượng trưng cho ngọn lửa thiêu cháy Lucia. Tuy nhiên, tiế ́ng hát thánh ca của Lucia vẫn vang mãi.

Trong ngày lễ Lucia, các cô gái Thụy Điển còn cùng mẹ làm món bánh Lucia: bánh làm bằ ́ng bột mỳ, bột saffron và trái nho khô. Nê ́u bạn tới Thụy Điển trong ngày này, đừng quên nê ́m thử những chiế ́c bánh Lucia mũm mĩm màu vàng rộm, uô ́n hình chữ S điệu đàng với hai trái nho khô có tên rấ ́t lạ là "mắ ́t qui". Người Thụy Điển thường rấ ́t nhiệt tình mời món bánh này nê ́u bạn vô tình ghé thăm nhà hay văn phòng của họ vào dịp lễ.

Một chi tiế ́t ngộ nghĩnh là không ít cô nàng bị cháy một ít tóc khi đội vương miện nê ́n vì thê ́, gầ ́n đây, vương miện nê ́n đã được thay bằ ́ng vương miện nê ́n điện. Tuy nhiên, niề ́m vinh dự được làm Lucia vẫn là niề ́m ao ước của các thiế ́u nữ Thụy Điển và giồ ́ng như nàng Lucia, các bạn á ́y vẫn cá ́t cao tiế ́ng hát.

Ông già Noel cưỡi dê

Có lẽ nê ́u có cuộc thi "Ông Noel có xe xịn nhấ ́t" thì ông già Noel Thụy Điển bị loại từ vòng... gửi xe.

Ông già Noel ở Thụy Điển được gọi là tomte, theo truyề ́n thuyế ́t đê ́n từng nhà trên một chú dê. Chả sánh điệ ́u bằ ́ng cỗ xe tuầ ́n lộc của ông già Noel Mỹ. Thê ́ nhưng, ông vẫn luôn đê ́n đúng giờ và các gia đình Thụy Điển cũng vẫn chu đáo chuẩn bị những chú dê làm bằ ́ng rom để đưa đón ông già Noel.

Điề ́u thú vị là theo truyề ́n thố ́ng, ông già Noel Thụy Điển không đê ́n vào đêm như ông già Noel Mỹ. Đúng như tính cách người Thụy Điển, ông đê ́n siêu đúng giờ, ngay sau chương trình ti vi "Đêm Giáng sinh của Vịt Donald" (chiế ́u hàng năm vào lúc 3h chiế ́u ngày 24/12), ông sẽ gõ cửa nhà bạn.

Suyt! Đừng nói với các nhóc nhé: bởi ông già Noel chính là ông, hay bác trong gia đình đóng giả. Lời nói dõ i phổ biế n nhấ t của người lớn trong gia đình cho sự biế n mấ t đột ngột của ông hay bác (người đóng giả làm tomte) ngay sau chương trình vự t Donald là: "Ông/bác phải đi ra ngoài mua tờ báo".

Một truyề n thố ng khác còn kể rằ ng trong đẽ m Giáng sinh, các gia đình người Thụy Điển còn đượ c đón nhữ ng vị khách bí ẩn: sẽ không xuấ t hiện, chỉ để quầ ở cửa, gõ cửa rồ i bỏ đi. Truyề n thố ng này xuấ t phát từ một truyề n thuyế t về một chàng trai đàng yêu nhưng không đủ can đảm để tỏ tình. Chàng tặng quầ người con gái chàng thích bằ ng cách để quầ trước cửa, gõ cửa rồ i bỏ đi.

Ai đố t dẽ xanh không lồ ?

Giáng sinh bắ t đầ u đế n thành phố khi chính quyề n thành phố bắ t đầ u dựng một chú dẽ không lồ bằ ng rom, hoặc lá thông. Chú dẽ này chính là dấ u hiệu giúp bạn nhận biế t rằ ng bạn đàng dự Giáng sinh ở một thành phố của Thụy Điển chứ không phải bắ t kỳ thành phố nào khác.

Câu chuyện về bạn dẽ không lồ bắ t đầ u từ năm 1966 ở thành phố Gävle (có lẽ vì lý do đó mà chú dẽ không lồ đượ c gọi là dẽ Gävle). Một chuyên gia quảng cáo tên là Stig Gavlén có ý tưởng dựng một chú dẽ không lồ theo mô hình của chú dẽ nhỏ trong các gia đình Thụy Điển. Chú dẽ không lồ này sẽ đượ c đặt ở quảng trường trước mặt lâu đài lớn nhấ t của thành phố. Điề u thú vị là dù theo truyề n thố ng, nhữ ng chú dẽ này sẽ bị đố t đi vào ngày 3/12. Nhưng chú dẽ không lồ đầ u tiên đượ c dựng ở Gävle đượ c làm bởi đội... phòng cháy chữa cháy của thành phố và do anh trai của Stig Gavlén, Jörgen Gavlén, chính là đội trưởng đội phòng cháy, chữa cháy chỉ huy dựng. Không hiểu có phải vì lý do đó không mà sau này, phong tục đố t chú dẽ, đặc biệt là chú dẽ không lồ bị cá m ở Thụy Điển.

Đến năm 2003, một vài chú dê vẫn hơi bị "thương tích" do một số kẻ vẫn cố tính đốt chân của chú. May thay, người dân nhiều thành phố đã nỗ lực hết mình để cứu sống và bảo vệ chàng dê cỏ không lồ.

Văn hóa Thụy Điển vừa giản dị, vừa hài hước và đó cũng là cách người Thụy Điển trang hoàng và chào mừng Giáng sinh - không giống ai!

Tôi thích thú với những phát hiện của mình...

- Ngày Giáng sinh thực sự ở Thụy Điển là ngày 24/12 chứ không phải 25/12 như các nước khác.
- Trong dịp Giáng sinh, người Thụy Điển uống glögg, rượu ấm và Julmust, một loại coca phiên bản Thụy Điển, chỉ có bán vào dịp Giáng sinh.
- Giống các nước khác, món bánh gừng (pepparkaka) cũng là món truyền thống trong Giáng sinh Thụy Điển. Cô bé Pippi Tắt Đèn, loạt truyện tranh/ phim thiếu nhi nổi tiếng ở Thụy Điển, cũng thích mê món này và đã tự làm không biết bao nhiêu chiếc bánh gừng với đủ hình kỳ lạ!

Hãy fika và nói chuyện làm vườn

Fika là từ chỉ những buổi trò chuyện, gặp gỡ rất phổ biến của người Thụy Điển. Mùa Xuân, khi những mảng băng tuyết cuối cùng âm thầm biến khỏi mặt đất, những bông hoa cúc đại màu vàng đầu tiên nhú lên khe kẽ cũng là lúc những người đồng nghiệp trong văn phòng của tôi bắt đầu hào hứng nói chuyện làm vườn, đạp xe vào rừng hay picnic ngoài trời trong những buổi

fika giữa giờ. Một lối sống xanh và cũng là một phần văn hóa Thụy Điển.

Khiêng cả... gốc cây vào tên họ

Tôi rất thích hỏi nguồn gốc hay ý nghĩa của họ người Thụy Điển. Trong khi tên (first name) của người Thụy Điển không có gì đặc biệt thì họ (surname) của họ lại đặc biệt thú vị. Một cậu bạn tôi có cái họ nghe lạ tai là Jangentorp. Một ngày fika, cậu từ chối kể rằng tổ tiên cậu không có họ này. Chả là ông nội cậu ấy xây một ngôi nhà mùa hè rất đẹp cho cả nhà ở Jangen. "Torp" trong tiếng Thụy Điển là từ chỉ ngôi nhà mùa hè đặt ở giữa rừng hay giữa hồ, thường không có nhà vệ sinh trong nhà. "Jangentorp" có nghĩa là "ngôi nhà mùa hè trong rừng ở Jangen". Vì quá thích ngôi nhà cùng những khoảng thời gian cả gia đình "trở n" thành phố lớn về ở torp, ông nội cậu đổi luôn họ của cả nhà thành "Jangentorp". Và thế là cha cậu và cậu được sinh ra đều mang họ đó và đều dành cả mùa hè trong ngôi nhà giữa hồ ở Jangen.

Điều thú vị nữa là bạn rất dễ dàng tìm thấy cây cối "lẩn trốn" trong tên họ của người Thụy Điển. Chỉ trong văn phòng nhỏ xíu của tôi thôi mà danh sách nhân viên đã có đủ các... bộ phận của cây: Grankvist có *vist* (cành cây con), Almgren có *gren* (cành cây to), Hägglund có *lund* (lùm cây), Lindblad có *blad* (cái lá)... Ngộ nghĩnh nhất là khác với người Hoa hay người Việt, lấy tên các loài hoa đẹp và yếu điệu, phần thiên nhiên trong họ người Thụy Điển thường mộc mạc nhưng cũng đáng yêu và vì là họ nên cả nhà đều cùng nhau mang... cái thân cây trong tên mình.

Thiên nhiên gắn bó với văn hóa Thụy Điển đến nỗi bản thân tên các thành phố của Thụy Điển cũng gắn liền với thiên nhiên: *stock* trong Stockholm có nghĩa là khúc cây, *göte* trong Göteborg (tên Thụy

Điền của thành phố (Gothenburg) có nghĩa là hoa, *Gävle* có nghĩa là bờ sông còn *berg* trong Grängesberg có nghĩa là ngọn núi.

Những người thích "phiên hà"

Một cô bạn làm cùng tôi có thói quen rõ "phiên hà". Buổi trưa nào cô nàng mua salad bán sẵn đựng trong hộp nhựa là hôm ấy, mọi người thấy cô ta lôi theo cái hộp ấy đi khắp nơi: từ canteen về văn phòng, rồi tới một cuộc họp nào đó để mang về nhà. "Vì công ty chưa có chỗ để tái chế đồ nhựa nên tôi mang về nhà tái chế", cô bạn giải thích với những người mới, nhìn cô nàng kỳ cục với cái hộp salad trông không, cô òng kềnh.

Cô ấy mới chỉ là một trong những người thích "phiên hà" ở quanh tôi.

Hồi còn học trong trường đại học, chúng tôi có một hệ thống thùng rác khá phức tạp ở canteen. Không chỉ phân loại đồ tái chế được hay không tái chế được, rác còn được phân loại theo cách thức tái chế: đốt làm nguyên liệu, ủ làm phân bón hay làm sạch và tái sử dụng. Sau giờ ăn trưa, chúng tôi xếp thành hàng dài để đợi nhau phân loại rác. Lại nhất là ai cũng chăm chú đứng suy nghĩ xem rác trên khay thức ăn của mình thuộc loại nào và bỏ đúng vào thùng đó dù hệ thống phân loại này phức tạp với ngay chính sinh viên Thụy Điển. Không ít lần chúng tôi quay sang hỏi nhau: rác này là loại rác nào, rồi cùng bàn luận để bỏ vào đúng thùng. Ai cũng có thể vội nhưng xếp hàng để phân loại rác dường như là việc đương nhiên.

Rồi còn vài thói quen "phiên hà" nữa mà tôi bắt đầu có được và một ngày, nhận ra hóa ra mình cũng thích "phiên hà" ra phết: chọn loại trà có ký cam kết thân thiện với rừng nguyên sinh nhiệt đới, chọn mỹ phẩm không thử nghiệm trên động vật hay chọn các loại khử mùi không có CFC... Số lượng những người thích "phiên hà" cứ

nhieu lên đồng nghĩa với một thể hệ quan tâm hơn đến môi trường.

Một ngọn cỏ cũng làm nên nụ cười

Có nhiều lý do để giải thích cho cách sống thân thiện với môi trường của người Thụy Điển. Nhưng với riêng tôi, tôi nghĩ rằng đơn giản vì thiên nhiên ở đây quá khác biệt nên người dân hiểu được giá trị của tán cây xanh hay một thảm cỏ sạch. Sáu tháng mùa đông bị giam cầm trong tuyết làm người Thụy Điển nhớ đến thiên nhiên ánh nắng và màu xanh. Ngày đầu tiên có nắng của tháng, người dân thành phố tôi đổ ra đường chỉ để sưởi nắng và trò chuyện. Thời sự địa phương đưa tin về đợt nắng đầu tiên và cách người dân chào mừng. Các báo ngập tràn quảng cáo về dụng cụ làm vườn hay vật liệu xây dựng nhà vườn. Nếu đang đi bách bộ, một tiếng chim hót hay một bông hoa chuông mới nhú lên mặt đất cũng đủ làm cho mọi người dừng lại, trầm trồ và hạnh phúc. Nói không văn vẻ, một ngọn cỏ xanh nhú ra sau tuyết cũng làm chúng tôi hạnh phúc sau một mùa đông dài.

Cuối tuần sau, văn phòng tôi tổ chức đi picnic ở công viên rảnh, nơi đúng thời điểm này hàng năm, có những chú rảnh sẽ thức dậy sau giấc ngủ Đông và chui ra khỏi hang. Một lý do ăn mừng đáng yêu rảnh Thụy Điển.

Xét cho cùng, bởi chúng ta thuộc về thiên nhiên và chỉ là một sinh vật bé nhỏ của Thế giới này!

Tôi học tin vào thế giới

Tôi thường chọn ra một cái tên làm thay đổi tương đối cuộc sống, suy nghĩ của tôi trong năm qua. Đến năm

2011, tôi không chỉ chọn một, mà là 18 cái tên, 18 người đã dạy tôi bài học về lòng tin và giúp tôi học tin vào Thế giới.

Con gái ngủ lang

Tôi là con gái độc nhất của mẹ. Mẹ, dù ít khi cấm cản tôi đi đâu, luôn nhắc đi nhắc lại với một yêu cầu của tôi: Đi ngủ ở nhà bạn. Theo mẹ, đó là "ngủ lang" và con gái thì không được làm như thế.

Thế rồi, con gái mẹ đi du lịch. Đầu tiên là để tiết kiệm chi phí cho những chuyến đi dài, tôi tham gia vào một diễn đàn dành cho người đi du lịch bụi trên Thế giới mang tên Couch Surfing (www.couchsurfing.org), nơi những người bạn tình nguyện chia sẻ, trao đổi chỗ ở miễn phí với những người bạn cũng thích đi du lịch tiết kiệm chi phí như mình. Họ, có khi dành cả một căn phòng đẹp để hay chỉ là một cái đệm thừa, một cái ghế sofa, hay thậm chí là không có gì cả ngoài cái sàn nhà, cho những người không quen từ khắp nơi đến nhà. Lý do ư? "Tôi muốn kết bạn", Benjamin Arumugam anh bạn tôi kể trong câu chuyện "Du lịch bằng niềm tin" lý giải cho tôi.

Chuyến Couch Surfing (CS) đầu tiên diễn ra năm 2010, khi tôi đi Sri Lanka cùng ba người bạn nữa và Benjamin chính là người bạn đầu tiên host tôi khi chúng tôi đến thành phố Kandy. Mẹ tôi không mấy hài lòng và rất lo lắng trước ngày tôi lên đường. Thêm nữa, lần đó, tôi đi theo nhóm đông, lại có các anh nam giới nên vấn đề an toàn chưa phải là nỗi lo hàng đầu. Gia đình Benjamin có bố mẹ và em gái cùng chào đón chúng tôi nên khi tôi nhắn tin về nhà cho mẹ, mẹ cũng yên tâm nhiều. Những kỷ niệm ngọt ngào, thân thiện trong chuyến đi đầu tiên đã giúp tôi và mẹ có thiện cảm với CS. Và thế là con gái mẹ có lần "ngủ lang" đầu tiên ở nhà một người lạ ở tận Ấn Độ Dương.

Gia đình Kandy

Một người bạn giúp tôi tìm thầy Benjamin Arumugam (32 tuổi, người Sri Lanka) qua mạng CS. Khi lên kế hoạch đi Sri Lanka, trong đó có thành phố Kandy, quê hương của Ben (tên ngắn gọn của anh), chúng tôi đã liên hệ với anh dù chưa từng quen biết. Căn cứ vào những thông tin anh cung cấp trên mạng: Nghề nghiệp: Giám đốc bán hàng của một công ty bán thiết bị y tế, tốt nghiệp đại học Y ở Colombo (Sri Lanka), sống cùng bố mẹ và chị gái, chúng tôi chọn tin Ben. Những thông tin Ben cung cấp vừa đầy đủ lại tin cậy. Hơn cả, tôi đọc rất kỹ hơn 20 lời nhận xét, cảm ơn mà những người ở nhà Ben trước kia. Tất cả mọi người đều khen Ben rất nhiều, chọn dấu "Positive" (điểm cộng, tích cực) cho chỗ ở của Ben. Thế là tôi quyết định tin Ben, một người đàn ông hơn 30 tuổi khác tôi cả tôn giáo, lẫn màu da.

Chúng tôi gọi điện sang đặt chỗ, xin phép cho chúng tôi (bốn người) ở chỗ Ben trong ba ngày ở Kandy. Ben viết thư lại chào mừng chúng tôi. Anh nói anh chỉ có thể chắc chắn cho chúng tôi ở một ngày, còn hai ngày sau anh chưa chắc vì anh đã nhận lời với những người bạn khác và dù họ chưa trả lời chắc chắn nhưng Ben vẫn giữ chỗ cho họ. Ben hứa nếu hai ngày sau, Ben không thể cho chúng tôi ở nhờ, anh sẽ tìm khách sạn rẻ giúp chúng tôi.

Nhà Ben nằm ở trên một khu đồi cách trung tâm thành phố Kandy, Sri Lanka khoảng 30 phút đi xe. Đường lát léo nhưng lên đến nơi thì không khí thoáng đạt và vô cùng dễ chịu. Ngôi nhà làm bằng gỗ, trát xi măng đang còn xây dang dở. Ben chạy ra tận ngõ đón và dẫn chúng tôi vào nhà. Ở cửa nhà, bố, mẹ và chị gái của Ben trình trọng đứng lên đón chúng tôi. Cả nhà anh đều nói được tiếng Anh và mời chúng tôi một bữa trà nóng. Sau bữa trà, mẹ của Ben chỉ cho chúng tôi xem hai căn phòng mà gia đình dành sẵn. Một căn phòng có giường đôi, một phòng gồm hai giường đơn. Cả hai căn

phòng đều sạch sẽ, thơm mát và đẹp đến bất ngờ so với cả ngôi nhà đang xây dựng. Bà cũng giới thiệu bếp và phòng tắm, nơi chúng tôi cũng có thể tự nhiên sử dụng chung cùng gia đình. Để dành cho chúng tôi hai phòng xinh xắn, các thành viên còn lại trong gia đình Ben tập trung vào ngủ trong một phòng.

Ngày hôm sau, những người bạn người Ba Lan đến. Các bạn ấy cũng như chúng tôi, tìm thấy Ben trên CS và mong muốn ở nhờ nhà miễn phí. Ben nhận lời nhưng không muốn bắt chúng tôi ra đường. Ben hỏi nếu chúng tôi muốn, chúng tôi có thể ở tập trung trong một phòng, họ sẽ cho chúng tôi thêm đệm và ghế sofa. Chúng tôi đồng ý liền vì rất thích ở trong căn nhà này và nhờ thế, chúng tôi lại tiếp tục tiết kiệm được chi phí. Thế là đêm đó, gia đình Ben (chỉ gồm có bốn thành viên) đã cho tận sáu người nước ngoài ở nhờ miễn phí.

Hôm tôi rời Kandy, Ben ra ga đón thêm hai bạn người Slovenia mới sẽ đến ở nhà anh tôi hôm đó. Tôi nghe mẹ Ben kể, trước chúng tôi, hai vợ chồng người Hàn Quốc cũng vừa đến đây ở. Chỉ trong bảy tháng tham gia diễn đàn CS, Ben đã làm host tới 120 bạn đến từ hàng chục quốc gia. Khi tôi hỏi tại sao Ben lại biến nhà mình thành khách sạn miễn phí, Ben trả lời đơn giản: "Tôi thích có bạn". Rồi tôi hỏi làm sao Ben lại thuyết phục được gia đình mình, Ben cười: "Họ luôn ủng hộ những điều tôi thích".

Chúng tôi gọi gia đình Ben là một "kỳ quan" của Sri Lanka mà chúng tôi tham quan. Các thành viên trong gia đình anh coi chúng tôi như người nhà. Số 1 (anh chàng bạn trai cũ tôi nhắc trong chương trước) thích uống sữa, mẹ của Ben nhận ra và sáng nào cũng để dành một chút sữa trên bàn trước khi anh ngủ dậy. Cả nhà đều tắm nước lạnh (dù khí hậu Kandy về đêm ấm và se lạnh như Sa Pa ở Việt Nam) nhưng mỗi khi thấy chúng tôi đi tắm là mẹ Ben lại lật cật đi đun nước nóng vì bà biết chúng tôi không quen. Bà sung

sướng khi chúng tôi đòi uống trà gừng bà pha buổi tối hay lo lắng khi tôi vô tình ngã, bị bong gân. Sau này, chúng tôi gọi bà là "amma" (từ "mẹ" ở tiếng Sinhala, tiếng mẹ đẻ của bà). Bà hạnh phúc ra mặt.

Ngày sinh nhật tôi, bà lọ mọ dậy từ sớm chuẩn bị món ăn truyền thống của người Sri Lanka trong ngày sinh nhật. Khi tôi ngủ dậy và đang nhắm mắt, mắt mở, bà tới ôm tôi và nói "Chúc mừng sinh nhật". Tôi bất ngờ hỏi sao bà lại biết.

"Mẹ là phải biết mọi việc mà," bà trả lời hóm hỉnh.

Cha của Ben không nói tốt tiếng Anh bằng amma nhưng ông cứ chỉ lên tầng hai của ngôi nhà còn đang cất.

"Mấy đứa sẽ trở lại chứ? Lâu sau đấy, căn nhà đã hoàn thiện rồi," ông nói với chúng tôi.

Phòng thịt sống và chiếc nút bấm bí mật

Nhưng chuyện phiêu lưu thực sự của tôi với CS bắt đầu khi tôi đi du học. Để đi du lịch qua các nước với chi phí đắt đỏ ở châu Âu, việc ở nhờ CS là lựa chọn hàng đầu của tôi.

Năm 2011, tôi đi Tây Ban Nha. Vác balô lên đường với cô bạn cùng phòng có thân hình bé nhỏ, đi CS không phải lựa chọn an toàn nhất của tôi; đặc biệt, khi người nhận host tôi lại là một anh chàng người Tây Ban Nha làm lái xe tải ở bãi phế thải thành phố. Lúc đầu rất ngại khi đọc thông tin của Russo, nhưng vì không thể tìm được chỗ ở nào khác, tôi vẫn quyết định nhà Russo.

Russo đón chúng tôi ở ga gần nhà anh, ngoại ô thành phố Girona (Tây Ban Nha). Hai chị em tôi khẽ rùng mình khi thấy mặt anh với sáu lỗ khuyên và hình xăm lớn trên tay. Russo đưa chúng tôi về nhà trên chiếc xe hơi cũ mèm, phải dùng vài thủ thuật mới nổ

được máy. Đã chót nhờ, chúng tôi chỉ biế t im lặng, thâ m câ u trời cho mình bình an. Nhà Russo là một khu nhà kho cũ trên đò i. Trong nhà, một vài người già đang ăn bữa tồ i (điề u làm chúng tôi an tâm một chút) nhưng sau đó, khi đêm muộn, ai về nhà nắ y hế t, chỉ còn mình chúng tôi ở lại với Russo. Russo mở cửa cho chúng tôi xem một phòng ngủ được cải tạo thành phòng lạnh. Trong phòng, thịt lợn sớ ng mới mổ còn treo nguyên tảng trên trầ n nhà. Dưới sàn, những vế t máu lợn loang lổ. Mùi lửa từ lò sưởi, mùi thịt tươi cùng hương của vài món gia vị Tây Ban Nha lan tỏa khắ p nhà. Tôi nhắ m mắ t lại mà nghĩ mình chả khác nào lạc vào một bộ phim kinh dị.

Sáng hôm sau, khi vẫn đang lơ mơ, tôi nghe tiế ng cửa ra vào nhà Russo bật mở, rắ t nhiề u người già trẻ lớn bé ùa vào nhà. Dù lơ mơ, tôi vẫn thắ y mọi người thoãn thoắ t mặc tạp dề , khiêng thịt từ trong nhà lạnh ra và tháo lắ p các loại máy. Hóa ra, nhà Russo đang tổ chức làm món xúc xích truyề n thồ ng Tây Ban Nha. Mẹ và các chị gái Russo lôi tuột chúng tôi vào câu chuyện, đeo cho chúng tôi tạp dề và chỉ dẫn cho chúng tôi cùng làm. Những người đàn ông xay thịt còn những người phụ nữ nhồ i xúc xích. Bữa sáng cũng được ai đó nhanh chóng sửa soạn và bày ra cho chúng tôi ăn trước khi vào thành phố tham quan.

Tồ i đó về , chúng tôi bị bắ t ngờ bởi khu nhà kho giờ ngập tràn xúc xích treo khắ p nơi, mọi người quây quầ n uớ ng trà, chơi bài, nói chuyện ô ã ào đúng kiêu Tây Ban Nha. Ngày chúng tôi rời Girona, mẹ Russo và các chị còn rung rung khi chia tay chúng tôi, anh chàng Russo với chỉ chít khuyên lại đưa chúng tôi ra tận ga và ôm thật chặt chúc chúng tôi lên đường may mắ n. Bộ phim kinh dị của chúng tôi kế t thúc như một bộ phim ROM- COM cảm động.

Một lâ n khác, tôi có cơ hội ở trong ngôi nhà cổ 300 tuổi ở Soave, thị trầ n làm rượu vang nổi tiế ng của Ý, gầ n sát thành phố Verona. Chủ nhà cho chúng tôi surf (ở nhờ, theo ngôn ngữ CS) là

Danielle, anh chàng rất ít nói và có khuôn mặt hơi biến dạng. Danielle sống cùng mẹ và hai cô em gái. Hai cô em gái thích nhạc rock, ăn mặc kiểu Gothic, cư xử có phần thô lỗ với chúng tôi. Sau câu chào hỏi, mọi người ai về phòng mình nên căn nhà lại trở về với không gian yên ắng. Danielle dành cho chúng tôi một căn phòng lớn với chiếc giường cũ của bà ngoại anh. Căn phòng có cửa sổ nhìn thẳng ra lâu đài Soave bỏ hoang, căn phòng có rất nhiều tủ và rương cổ và tất cả làm tôi nhớ đến thời trung cổ. Sau khi đưa chúng tôi vào phòng, Danielle chỉ cho chúng tôi một nút bấm nhỏ gắn ở đầu giường.

"Nếu bạn bấm cái nút này, tôi sẽ tông cổ bạn ra khỏi nhà dù là giữa đêm," Danielle nói đầy nghiêm khắc. "Thế là quá đủ kỳ quặc, phải chuyển đi chỗ khác," tôi thầm nghĩ.

Thế nhưng, lại một lần nữa, tôi nhận ra cảm quan về một người sai toét. Sáng hôm sau, tôi thấy nhà Danielle rộn rã tiếng trẻ con, người lớn. Hóa ra, mẹ Danielle là giáo viên dạy nhạc cho trẻ em khuyết tật trong thị trấn, còn chính anh ấy cũng là giáo viên dạy Toán ở nhà. Biệt tin có người CS đến, bạn bè Danielle cũng kéo đến, làm bánh đãi chúng tôi. Sau giờ dạy, cũng là khi tôi trở về sau một ngày tham quan Verona, Danielle ngồi trò chuyện với chúng tôi về khoa học, du lịch và kể chuyện hơn 100 người đã ở nhà anh.

Ngày tôi rời Soave, Danielle dạy sớm chuẩn bị bữa sáng cho tôi mang theo. Anh đưa cho tôi cuốn sổ lưu bút và ghi những điều rất ám áp trong cuốn sổ của tôi. Đặc biệt nhất là, Danielle cho tôi bấm thử nút bấm bí mật vì "không có ai ở nhà lúc này". Chúng tôi rón rén bấm nút và thật bất ngờ, tất cả hệ thống báo động trong căn nhà kêu vang ầm ỹ.

"Nếu tôi để bạn bấm nút đó thì cả nhà sẽ bị hoảng loạn. Thêm nữa, tôi cũng muốn trêu bạn một chút", Danielle cười vang.

Tôi chia tay ngôi nhà thời trung cổ với những kỷ niệm dễ thương như thế.

Ở nhờ và tập tin Thế giới

Tất nhiên, không phải chuyến đi nào của tôi với CS cũng chỉ là những kỷ niệm ngọt ngào. Tôi đã từng bị một chủ nhà ở Florence (Italy) học rộng, trông rất quý tộc buông lời không đứng đắn.

Chỉ trong một năm, cô con gái - không - được - ngủ lang của mẹ tôi đã ở nhờ 15 ngôi nhà ở khắp nơi trên Thế giới, dự các ngày Tết của nhiều tôn giáo khác nhau và tất nhiên, mỗi tôn giáo đều có một lòng tin khác nhau. Cuộc sống giúp tôi hiểu lòng tin cũng là thứ mà tôi phải học - học để có lòng tin và cách giữ lòng tin đó.

Tôi chợt nhận ra, nếu có tôn giáo nào tôi muốn tin theo thì chắc đó là con người, với tất cả những điều xấu tốt của họ. Đánh giá về bề ngoài, học thức hay công việc của một người không thể đảm bảo cho tôi về một người xấu hay tốt mà tôi phải một lần tin họ. Tôi có thể đúng, có thể sai nhưng đó là cách duy nhất tôi có thể có được câu trả lời về con người, thay vì đứng từ xa mà đánh giá.

Công chúa ngủ sân bay

Tôi luôn nghĩ chuyện đó chỉ xảy ra trong phim The Terminal nổi tiếng của Tom Hanks. Ngủ ở sân bay ý mà! Thế nhưng, khi bắt đầu đi, tôi, một cô nàng điệu đà, vì sở thích đi và túi tiền hạn chế, đã bỏ váy vóc và giày cao gót, vận bộ quần áo thùng thình và quần theo một chiếc khăn to sụ. Tôi lang thang ngủ lang ở hơn 10 sân bay trên Thế giới.

Giường là bìa cát tông, là khăn tắm, là vali...

Ai cũng nghĩ ngủ ở sân bay, bạn có thể ngủ trên những hàng ghế hành khách. Tuy nhiên, kinh nghiệm đau thương của tôi là, những hàng ghế trông lịch sự đó, ngủ thì không sao, nhưng ngủ thì lạnh kinh khủng. Đã vậy, ở các sân bay nhỏ (vì tôi hay đi hàng không giá rẻ mà), những vị trí ngủ thuận lợi (kín đáo, ấm áp), không phải là dễ để tranh giành. Vậy là lúc này, nhiệm vụ hàng đầu của tôi là tìm tòi, nếu không thì phải tạo dựng một chiếc giường cho mình.

Hồi tháng 5 năm 2011, tôi ngủ đêm ở sân bay Treviso (một sân bay nhỏ ở Venice, nước Ý) để sáng hôm sau bay sớm. 7h tối, tôi có mặt ở sân bay. Sau một hồi khảo sát tình hình, thấy một vài bạn Tây ba lô đi du lịch bụi đã bắt đầu trải chăn, trải chiếu, cố thủ vài chiếc ghế ít ỏi, tôi biết, mình ít có cơ hội được những chiếc ghế có đệm. Nhắm được phòng bán vé phút cuối của các hãng hàng không dựng trong khuôn viên sân bay tạo nên những góc khuất có vẻ ấm và an toàn, tôi khệ nệ xách hành lý về "xó" nhỏ mới tìm được. May mắn hơn nữa thế nào, tôi lại vừa thấy nhân viên của những phòng vé bỏ ra ngoài một loạt hộp cát tông cỡ lớn. Tôi vội chạy ra, thu gom đóng hộp cát tông lại, gấp xuống gọn gàng để nhân viên vệ sinh khỏi dọn đi mất. Đêm xuống, tôi bắt đầu trải đám hộp cát tông ra và trải... khăn tắm lên đó. Gợi ý đầu trên túi quần áo, tôi mơ thấy mình có chiếc giường ấm áp chả khác nào ở nhà. Tôi ngủ một mạch đến khi được gọi dậy bởi nhân viên phòng vé. Họ trở lại văn phòng, nhẹ nhàng đánh thức tôi dậy để... có lối vào văn phòng và nhắc tôi vứt hộp máy cái thùng cát tông đi. Hành trình nước Ý lãng mạn của tôi kết thúc đây... Di-gan trong sân bay Treviso như thế!

Vẫn chuyện chỗ ngủ, một ngày, chiếc vali của tôi đã được chiêu dụng làm... giường. Đừng cười nhé bởi sáng kiến này đã giúp tôi hút chết một trận đấm y. Chả là hồi transit ở sân bay Bắc Kinh, Trung Quốc để về nhà, dù nhân viên hải quan cho tôi visa một ngày vào

thăm thành phố nhưng do tiết kiệm tiền khách sạn, tôi vẫn lò dò về sân bay để ngủ. Đêm đó, biết là mình ngủ say, tôi loay hoay tìm cách giữ chiếc vali có bánh xe 360 độ khỏi bị kẻ gian đẩy đi mất. Cuối cùng, tôi quyết định nằm luôn lên vali ngủ. Tôi nằm cuộn tròn người để vừa trên diện tích nhỏ hẹp và chiếc vali, ngủ được một giấc mà vali thì an toàn. Sáng hôm sau, lên máy bay, tôi nghe anh bạn người Thụy Điển ngồi cạnh kể đêm qua do ngủ say, anh chàng bị kẻ gian "nặng" mất chiếc túi xách tay chứa mô hình máy bay trực thăng anh chàng mua ở Malaysia, nâng niu suốt trên đường về. Hóa ra, đêm đó, trong sân bay có kẻ gian thật. Tôi thở phào vì chiếc giường vali bởi tất cả tư trang, máy tính của tôi đều chứa cả trong vali đó. Mà may nhất là, một sức mạnh thần kỳ nào đó giúp chiếc vali không bị bẹp vì... sức nặng của tôi! .

Cuộc chiến cá m điện

Nếu bạn đã ngủ lang thang ở các sân bay, chắc bạn sẽ chia sẻ được với tôi cái sự thiếu ỏ cá m điện. Và nếu chẳng có Thẻ chiến n thứ 3 ở sân bay thì chắc đó sẽ là vì cái ỏ cá m điện.

Chuyện là thời gian chờ đợi ở sân bay lâu, các thiết bị di động như laptop, điện thoại, iPad được tận dụng tối đa. Cộng thêm thời gian bay cũng lâu nốt mà trên máy bay lại không có ổ cá m điện để sạc pin cho các thiết bị di động. Các sân bay thường có một khu để sạc pin với các loại dây sạc của các hãng điện thoại quen thuộc. Nhưng khỏi phải nói, khu này luôn đông và các ổ cá m luôn chạy hết tốc lực.

Chúng tôi phải "săn" các ổ cá m điện ở bốn phương tám hướng trong sân bay. Các ổ cá m này thường đặt ở các "vị trí tối mật" như góc tường đằng sau quầy thông tin, chân bốt điện thoại, chân bốt ATM hay gần nhà vệ sinh... Thế nên, chuyện chúng tôi ngồi ngủ

gật ở ngay cửa nhà vệ sinh, tay ôm điện thoại, tay ôm iPad là chuyện hết sức bình thường .

Tôi đã có lần chứng kiến "chiến sự" xảy ra ở sân bay Doha (Qatar). Cũng tại sân bay có Internet miễn phí nên nhu cầu sạc pin các thiết bị di động còn cao hơn các nơi khác. Đã thế ổ cắm thì rất hạn chế. Chuyện àmĩ khi một bạn người Nhật xếp hàng để sạc pin phát hiện bạn Trung Quốc đang vừa sạc pin laptop vừa xem phim trực tuyến ngay trên laptop đó. Rồi một bạn khác đã tự tiện rút phích cắm của bạn khác để tranh chỗ sạc pin... Nói chung là, chiến sự khu sạc pin lúc nào cũng nóng trong khi pin mãi chả chịu đầy.

Tuy nhiên, chỗ ngồi sạc pin cũng là chỗ dễ nảy sinh những tình bạn nhất bởi chúng tôi cũng chung nỗi lòng mà lại chẳng biết làm gì trong lúc sạc pin. Mấy tiếng ngồi đợi sạc từ laptop, đến điện thoại, tôi ngồi trò chuyện rôm rả với cô bạn người Áo, cũng đang hì hụi sạc hết thứ này đến thứ khác y như tôi.

Ngủ ở sân bay chưa bao giờ là kỷ niệm tiện nghi và ấm áp hoàn toàn đối với tôi. Tuy nhiên, tôi biết rằng, những đêm vạ vật đó giúp tôi đi được nhiều hơn, xa hơn và làm nên những năm tháng xê dịch tuyệt vời. Vậy là cứ đêm đêm trước giờ bay, tôi ngoan ngoãn kéo vali ra sân bay ngủ!

Bảng xếp hạng sân bay của riêng tôi

Sân bay lạnh nhất: Oái oăm thay, sân bay của Suvarnabhumi, Bangkok của đất nước Thái Lan ấm áp lại là sân bay lạnh nhất với tôi vì hệ thống điều hòa và các hàng ghế sắt.

Sân bay ấm nhất: Bất ngờ không, sân bay Arlanda, Stockholm (Thụy Điển) hóa ra lại vô cùng ấm áp. Trước hết là hệ thống sưởi rất tốt. Sau đó là một may mắn ngộ nghĩnh của tôi:

Ngày tôi ngủ đêm ở đó, sân bay có dựng một góc nhỏ, miêu tả một phòng khách điển hình kiểu Thụy Điển để quảng bá du lịch. Góc nhỏ đó không chỉ có lò sưởi mà còn có một chiếc ghế nệm phủ lông cừu siêu ấm. Tôi đã có giấc ngủ thiên đường, mặc cho dòng người qua lại nhìn ngó tôi như một phần của... khu trưng bày!

Sân bay dễ thương nhất: Sân bay Lübeck, nhỏ xíu gần thành phố Hamburg, Đức. Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến cảnh một nhân viên hải quan... reo mừng khi thấy tôi, khách hàng đầu tiên của ngày, bước vào khu check-in. Sau khi cân thấy hành lý của tôi còn tận một cân thừa so với mức giới hạn cho phép, anh ấy còn đưa tôi một thẻ giảm giá 20% khi mua nước hoa và nói rằng: "Giờ cô có thể mua sắm thêm đây! Tận 1kg cơ mà!"

Sân bay khó nhất: Sân bay Vatry, cũng nhỏ xíu nốt, gần khu Disneyland, Paris (Pháp). Các anh chị hải quan sân bay này còn không cho chúng tôi mang những chiếc cốc uống nước có in hình kỷ niệm Paris vào hành lý xách tay cơ. Mọi người chú ý nhé!

Sân bay... ấm no nhất: Với riêng tôi, sân bay cho tôi ấm bụng nhất là sân bay Bắc Kinh (Trung Quốc). Vì sân bay này, ngoài các vòi nước uống như các sân bay khác, họ còn đặt các vòi nước sôi để pha trà hoặc úp mỳ. Mua sẵn vài gói mỳ và vài túi lọc trà trước khi các cửa hàng trong sân bay đóng cửa, tôi sớt sớt ngon lành qua 12 tiếng transit ở Bắc Kinh.

Vài món đồ bất li thân của cô nàng ngủ sân bay:

- Một chiếc khăn khổ lớn, có thể là khăn tắm hoặc chăn nhẹ.
- Nếu có thể, bạn nên mang theo túi ngủ. Vừa ấm lại an toàn.
- Một túi siêu mỏng đựng tiênn và hộ chiếu mà bạn có thể cài vào người, dưới lớp quần áo.

- Một túi đựng đồ vệ sinh cá nhân, quần lót giã y để bạn có thể thay đồ, vệ sinh cá nhân ngay tại sân bay.

- Một chút đồ ăn nhẹ và đồ uống vì thức ăn ở sân bay rất đắt. Có khi tiền ăn còn nhiều hơn khoản tiền khách sạn giá rẻ mà bạn vừa cố tiết kiệm ấy chứ.

- Che mắt (eye-mask) vì sân bay lúc nào cũng sáng đèn và rất ấm vì sẽ rất khó ngủ nếu chân bạn bị lạnh.

Du lịch một mình: Chúng ta làm được!

Đi du lịch một mình - với tôi - không chỉ cô đơn mà còn có không ít rắc rối. Thế nhưng, đã có lúc trên con đường chu du, tôi phải một mình tác chiến.

Nhẹ, cái gì cũng phải nhẹ!

Bỏ sang một bên những món đồ đẹp nhưng rườm rà, đa chức năng nhưng trong đó, phân nửa số chức năng tôi không cần đến hoặc không biết cách dùng, tôi chỉ mang những món đồ thật gọn nhẹ. Phụ nữ đa phần khá yếu trong việc mang vác, nhưng đi du lịch, bạn trước hết phải xác định tự mình có thể lo cho đồ đạc của mình rồi hãy trông mong vào sự giúp đỡ của người khác.

Bắt đầu từ túi: chọn chiếc túi chắc chắn nhưng nhẹ, không quá nhiều dây buộc, không có những món đồ trang trí cầu kỳ. Tôi quyết định đầu tư cho một chiếc balô đi du lịch thực sự chứ đừng dùng balô để laptop. Lớp mút dày dặn chống sốc cho laptop giờ sẽ... gây sốc trên đường đi. Giày, ô, túi đồ vệ sinh cá nhân, áo khoác... tất cả đều phải đặt tiêu chí nhẹ lên hàng đầu.

Túi ngủ không chỉ để ngủ

Với một cô nàng đi một mình, túi ngủ là "nhà" của tôi khi ngủ đêm trên tàu, xe hay ngay ở sân bay... Có túi ngủ, tôi không chỉ được giữ ấm, còn dễ dàng giữ hộ chiếu, tiền và hơn nữa, tôi còn tránh được nguy cơ bị "xâm xữ" khi đang say giấc nồng. Túi ngủ còn trở thành báu vật khi tôi đi các vùng có khí hậu khắc nghiệt. Tôi chọn túi ngủ bằng lông vũ vừa ấm lại vừa nhẹ.

Cô diễn viên đa tài

Đi du lịch một mình, tôi thường bỏ túi một vài "vỏ kịch" nhỏ để phòng thân. Các cẩm nang du lịch bụi khuyên các cô nàng nên đeo nhẫn ở ngón áp út, giả vờ đã kết hôn. Thi thoảng, tôi cũng giả vờ nói vào điện thoại rằng tôi đang đợi ai đó đến hay nói dối rằng người yêu/chồng đang đi ra đằng kia một chút và sắp quay lại. Những tên con trai không đàn ông sẽ không dám buông lời trêu ghẹo.

Có lần, khi một mình đứng đợi xe bus ban đêm ở bên xe, tôi đeo máy ảnh trước bụng rồi nhét vào trong áo khoác. Trông xa, tôi giống như đang mang bầu. Tất nhiên, không một tên cà chớn nào muồn động vào một người phụ nữ đang mang bầu cả.

Chiếc khăn choàng siêu nhân

Ngoài quần áo, tôi thường mang theo một chiếc khăn bản lớn. Chiếc khăn ấy siêu sao hơn bạn nghĩ nhiều. Chiếc khăn sẽ giúp bạn che nắng khi đến các nước nhiệt đới, quấn thành sarong (váy dài tới gót chân) hay khăn choàng để vào đền chùa nếu hôm đó bạn nhớ mặc quần ngắn hay áo không tay.

Các cô nàng của *Sex and the City* còn tặng tôi thêm bí kíp với chiếc khăn thần kỳ: ở những nước Ả Rập hay những nước đạo Hồi, bạn rất nên choàng chiếc khăn lên đầu và hóa thân thành một cô gái đạo Hồi. Vừa phù hợp khi vào các nơi tôn nghiêm mà bạn còn

tránh được bị trêu ghẹo vì trông bạn lúc này chả khác nào một cô gái bản xứ.

Chiếc khăn còn giúp bạn giữ ấm trên tàu, xe và dùng để đắp lót phía trong nếu bạn cảm giác chần gồ ở khách sạn không đủ sạch. Nếu chọn được chiếc khăn đủ to, bạn còn có thể quây lại để thay đồ ở trong rừng.

Ánh mắt không gửi đi thông điệp

Với phụ nữ, một ánh mắt biết nói là một kho báu. Đã thế, trái tim của không ít các cô gái lại loạn nhịp khi nhìn thấy những anh chàng tóc vàng và đôi mắt Địa Trung Hải trên đường. Thế nhưng, với những người phụ nữ đi du lịch một mình, đôi mắt chan chứa tình yêu khi lại mang tới những rắc rối không đáng có. Với những anh chàng Ý si tình, một cái liếc mắt có thể coi là một lời mời gọi, với những anh chàng Pháp lãng mạn, ánh nhìn có thể bắt đầu một chuyện tình. Tôi nhận ra, một khi đã nhận được một ánh mắt đi lạc của bạn, các anh chàng sẽ không để bạn yên.

Vì thế, tôi thường bỏ túi một cặp kính mát. Cặp kính mát không chỉ giúp tôi tránh nắng, mà còn giúp tôi tha hồ ngắm nghĩa mà không sợ bị gửi nhầm thông điệp. Là một cô nàng nghiện mua sắm, tôi nhận ra cặp kính mát còn giúp tôi ngắm hàng hóa thoải mái, nhưng vẫn giấu được cặp mắt háo hức để còn mặc cả giá hời khi mua sắm ở các nước châu Á.

Chăm sóc chính mình

Đi du lịch một mình, các cô nàng chúng ta dễ bỏ bữa, thức khuya hay đi quá sức do quá mải mê. Bạn đã đổ xô xử thật bực bẽo với người bạn đường duy nhất của mình, trong trường hợp này là chính bạn. Nếu cứ tiếp tục, bạn sẽ không có đủ sức để đi tiếp. Mà kể cả cô thì bạn cũng chả thấy vui tẹo nào. Thế nên, trước hết, tôi phải luôn

nhớ: "Tôi không được phép ốm", "Tôi không được phép bị lạnh!"...
Giữ ấm, ăn đủ bữa, ngủ đủ giấc và đừng quên uống nhiều nước!

Tất cả những bí quyết này không thể đảm bảo 100% an toàn cho tôi và bạn thế nhưng một chút kỹ xảo nhỏ góp phần làm cuộc phiêu lưu thêm lý thú và dễ chịu!

Bếp Việt phương xa

Thôi lửa cho bếp Việt ở châu Âu là series những câu chuyện kỳ thú, dễ thương mà tôi lượm lặt được khi xa nhà. Bát phở bò ở Hà Nội có khi bình thường thôi nhưng đủ làm người xa quê rung rung xúc động. Ngoài trời tuyết rơi, trong bếp người Việt vẫn ấm áp hương gừng, hành nướng, quê hò i, thảo quả... Phở, ở cách xa quê hàng nghìn cây số, mà vẫn (có) đủ vị, tiếng Việt vẫn râm ran trong bếp nghĩa là trái tim chúng tôi vẫn hướng về Việt Nam, trọn vẹn và ấm áp nhất.

Kho báu trong tủ đá

Người Việt ở châu Âu hay có thói quen tích đồ trong tủ đá. Mới sang thì tôi dễ dàng giải thích là ở đây, ai cũng phải làm thế. Rau - vào mùa Xuân, mùa Hè - còn có đồ tươi để ăn chứ mùa Đông thì đến dâu tây, bắp cải hay cà chua cũng được cắt nộm, rửa sạch hay mua loại đóng gói sẵn trong siêu thị rồi bỏ vào tủ đá. Thế nhưng, sau thời gian sống với một số người bạn bản xứ lẫn trong gia đình người Việt, tôi nhận ra, kỷ lục trữ đồ trong tủ đá vẫn luôn thuộc về người Việt.

Hai ba gia đình người Việt tôi đã từng ở cùng ở Oslo hay Stockholm, ngoài tủ lạnh, còn có thêm một hoặc hai tủ đá (lớn như tủ

kem) để dưới kho. Cũng như những gia đình người bản xứ khác, người Việt tích rau cho mùa Đông hay những thức ăn ngon bổng giảm giá nhiều như tôm hùm, cá hồi hay hào... Tuy nhiên, một phần lớn của tủ đá là dành cho món ăn Việt Nam.

Người Việt ở Tiệp, Ba Lan, Đức hay Pháp được coi là những người may mắn. Cộng đồng người Việt đông đảo nên chợ Việt khang trang trong thành phố và món nào cũng đủ cả. Món thì bà con mua từ Việt Nam qua, món thì thậm chí bà con người Việt trong cộng đồng tự làm rồi bán như đậu phụ, giá đỗ, dưa muối. Có gia đình cũng bắt đầu tập làm bún chua vì bún bán sẵn bên này là bún khô, luộc lên cũng mềm nhưng không có vị chua. Quận 13 Paris ở Pháp, Trung tâm thương mại Sapa (Libuš) ở Prague, Tiệp hay chợ Đông Xuân Berlin, Đức là một trong những trung tâm đồ Việt lớn nhất ở châu Âu.

Nhắc lại, đó là những cộng đồng người Việt may mắn. Còn những người Việt ở Bắc hay Nam Âu thiệt thòi hơn do cộng đồng không đông hoặc không tập trung nên không có chợ Việt. Họ thường mua đồ ăn Việt trong siêu thị mini của người Việt nằm rải rác ở thủ đô. Tiệm Thái, tiệm của người Hoa cũng có những món đồ "hao hao" đồ Việt nhưng không chuẩn lắm. Mỗi lần đi mua đồ ăn Việt cũng không dễ dàng do phải chạy xe lên thủ đô, vào trung tâm hay thi thoảng mới có món đồ ưng ý. Thế nên "văn hóa tủ đá" cũng phát triển.

"Từ Việt Nam xách sang đó," cô bạn Việt Kiều của tôi tự hào khoe một cây giò lụa lớn gói đúng kiểu Việt Nam (vì bên này, giò lụa mua trong tiệm Thái hay tiệm Hoa thường nhỏ xinh như bắp tay, là loại làm công nghiệp để xuất khẩu). Bóc lớp nylon, giấy báo rồi lá dong, cô bỏ cây giò vào nồi hấp để chuẩn bị cho bữa ăn ngày Tết.

Những món được ưu tiên trong tủ đá của người Việt ở châu Âu là những món gia vị. Quý nhất là ớt chỉ thiên (vì nhỏ thôi nhưng cay hơn bất kỳ loại ớt nào ở Tây), cây xả, lá hẹ, củ giềng và trái sấu. Những món gia vị được chủ nhà nâng niu như báu vật vì nếu hết, có muốn mua cũng khó. Tất cả đều được rửa sạch, tích trong tủ đá đến hàng năm, đợi có đợt ai về Việt Nam, chủ nhà lại gửi mua.

Món ăn Việt ngộ nghĩnh là thèo. Mỗi thứ chỉ một chút thôi nhưng thiếu thứ gì là món ăn đó vô duyên ngay được. Món ngon trong bếp Việt ở châu Âu là thành quả sưu tầm, nhặt nhạnh lẫn vun vén của chủ nhà. Bát canh cá chua đúng vị ăn ở đây cũng đủ làm thực khách trầm trồ phục tài đảm của cô đầu bếp xa quê.

Đi xe Tàu ở Thụy Điển

"Xe Tàu" là cách chúng tôi gọi một chiếc xe bus màu vàng lớn, chạy quanh thành phố tôi đang sống để bán đồ ăn và nguyên liệu nấu món ăn châu Á. Gọi là xe Tàu nhưng chủ xe là người Việt và đồ ăn trên xe chủ yếu là đồ ăn Việt. Xe đi vòng quanh thành phố vào ngày thứ Bảy, hai tuần một lần. Khách hàng quen thuộc để lại số điện thoại cho chủ xe. Trước khi đến, chủ xe nhắn tin cho từng người thông báo. Có tuần xe không đến được, chủ xe báo cho một vài bà con rồi bà con lại loan tin cho nhau trong cộng đồng. Nhiều khi tôi nghĩ, sống trong một cộng đồng người Việt nhỏ xinh như thế này cũng có cái hay: ai cũng biết nhau và ngày xe Tàu đến có thể coi như một sự kiện.

Xe đến khoảng 3h - 4h chiều thứ Bảy, thời gian được coi là nhàn rỗi ở bên đây. Bà con từ khắp nơi trong thành phố, có khi cả từ thành phố khác, chờ xe đưa cả nhà đến chỗ xe Tàu. Xe có nhiều đồ nhưng rau xanh lúc nào cũng là món hiếm. Chỉ vài phút sau khi xe đỗ, tủ rau xanh đã hết veo. Chính vì thế, để mua được đồ ngon, bà con phần lớn đến sớm và đứng đợi xe. Nhờ đứng đợi xe Tàu như

thế, tôi tự nhiên biết nhiều bà con người Việt trong thành phố. Câu chuyện chỉ quanh chuyện mua đồ ăn, nấu món ăn Việt thôi mà dường như bất tận. Xe Tàu ở Thụy Điển đông vui như phiên chợ vùng cao Hà Giang.

Xe nhỏ lại đầy đồ nên bà con xếp hàng một đi vào, nhanh tay lựa chọn món đồ dự định mua. Cảm giác nhìn lòng xe ngập những món đồ ăn Việt, gia vị Việt gợi nhớ cho tôi về gian hàng khô trên chợ Hàng Bè. Nhưng thú vui nữa là trò chuyện với anh phụ bán hàng người Nam Trung Bộ. Vì mới qua nên không biết tiếng Thụy Điển nhưng mấy câu đùa tiếng Việt của anh thì khỏi nói, duyên và rât Việt. Anh phụ xe mau lắm chẳng đợi ai hỏi, cập nhật thông tin về món đồ mới có, giá cả thay đổi ra sao. "Ở đâu ở Việt Nam qua" hay "Ăn kiểu Bắc thì làm món này, ăn kiểu Nam thì làm thế kia" là những câu anh hay nói nhất.

Có lần chúng tôi đưa anh bạn người Thụy Điển, vốn là đầy tớ bép ở đây, đến xe Tàu. "Ở cạnh đây cả năm mà tôi không hề biết", anh chàng ngỡ ngàng. Lúc đầu anh chàng còn coi thường, trêu tôi "Đồ Á trong siêu thị đấy!", nhưng đến, nhìn thấy xe và gặp bà con mua bán, anh chàng mất chữ O, thêm chữ A. Sau một buổi chiều đứng quan sát, hỏi han đầy thích thú, anh chàng về nhà kể với bạn bè không ngớt về cái xe kỳ thú anh được xem hôm đó. "Tuyệt thật, ngộ thật, lần sau đi lại gọi tôi nhé! Tôi sẽ mua đồ về làm món ăn Á."

Gần đây, tôi nghe tin có thêm các xe Tàu khác sẽ đến thành phố dù ngay giữa phố chính, một siêu thị đồ Á mới mở cửa.

Một cô nàng đồng đánh tên phở

Ngày xưa khi ở Hà Nội, tôi chỉ ăn phở mẹ nấu hay những hàng quen vị vô cùng. Đến khi đi xa, ăn phở tứ xứ, nếm phở ở mọi ngõ ngách hành tinh, tôi nhận ra phở cũng như phụ nữ với đủ cả tính cách xấu đẹp kiểu đàn bà. Tôi bảo phở là món ăn nữ tính nhất!

Con gái ra ở riêng

Phở Việt ở trời Tây như con dâu ra ở riêng, như cô con gái lấy chồng xa mẹ đẻ - vừa tập tọe, vừa sáng tạo! Ở Hà Nội, phở Thìn Bờ Hồ đã khác phở Thìn Lò Đúc, phở trộn chợ Hàng Bè đã khác phở trộn Mã Mây. Thế mới biết từ Hungary sang Pháp, từ Thụy Điển đến Italy, phở khác xa nhau thế nào. Nhưng có khác nhau thế thì người ăn phở mới sinh tranh cãi, người nấu phở sinh ra ganh đua và phở cứ thế bộc lộ hết cái bản tính nữ nhi thường tình của nó.

Tôi hay qua lại hàng phở Nam Định trong chợ Đông Xuân Berlin. Ở đây có món "phở đập" nghe lạ tai. Hóa ra là phở tái nhưng người đầu bếp dùng chày đập kỹ miếng thịt bò ra cho mềm, rồi đặt vào bát và chan nước dùng sôi sùng sục lên. Nấu phở ở nước ngoài có hạn chế là các loại rau thơm không phong phú, bánh phở không tươi như ở nhà mà là bánh phở khô nhập từ Việt Nam sang. Nhưng bù lại, thịt bò thì sạch, ngọt và tươi. Chắc chỉ có ở đây, người nấu mới không cần chần thịt tái mà cứ thế đặt thịt sống vào bát mà chan.

Ở chợ Đông Xuân Berlin, rau Việt chả thiếu loại nào, bánh phở tuy là bánh phở khô nhưng cũng đủ loại nên tha hồ chọn loại ngon nhất, mềm nhất và giống bánh phở tươi nhất. Ấy thế mà, cô bạn tôi, người Hà Nội gốc, thì thà: "Họ chần thịt vào chung nồi nước dùng nên nước không trong nhỉ!" dù mấy phút trước, cô nàng khen bát phở nức nở trước mặt người bán hàng, một chị gái gốc Nam Định, sang Đức lập nghiệp cùng chồng.

Tôi chỉ cười thôi vì tôi cũng thích bát phở nước không trong của chị. Một là thịt bò ngọt mềm, chín tới, hai là cái cách chị đứng tiếp chuyện chúng tôi, hỏi chuyện Việt Nam, hỏi cả chuyện Thụy Điển, rồi khi rời đi, chị còn bật to nhạc cho chúng tôi vừa ăn vừa thưởng thức nhạc Việt (là DVD Thúy Nga Paris By Night số mới nhất). "Nếu nước trong vắt và bánh phở mềm hơn, thì mình sẽ rời quán này mà quên mất phở Berlin bởi nó giống phở Hà Nội quá", tôi thì thầm lại với cô bạn của tôi.

Lần khác tôi lại được nếm phở ở Ba Lan. Chợ người Việt ở Ba Lan đẹp và khang trang lắm. Giữa chợ, quán Bón Mùa được nhiều tiếng khen nên tập nập người ra vào. Theo lời giới thiệu của mấy anh bạn sống ở Ba Lan, chúng tôi thử món phở "ngon hơn mọi chỗ ở châu Âu này". Lần này tôi lại đi ăn cùng cô bạn sống ở Đức, người giới thiệu cho tôi quán Nam Định. Cô nàng (lại) thì thào: "Xương ninh chưa kỹ nên không ngọt. Thưa xa ở Berlin, nhỉ!" Tôi thì vẫn thế, vẫn mê mẩn phở nên xì xụp hết bát, nói nghe rất vớt vát: "Nhưng nước trong còn gì!"

Món phở duyên dáng nhất tôi từng ăn là ở Na Uy. Bác tôi, rời Việt Nam đã hai chục năm và kết hôn với người Na Uy, mà căn bếp không thiếu một món gia vị Việt Nam nào. Cứ mỗi lần nghe tin tôi về là cụ lại sắm sanh nấu phở. "Bà ý mừng lắm, có mày đến là có cơ làm món Việt Nam", bác trai nói khi thấy tôi hít hà mùi quế hôi khi vừa bước vào cửa. Phở Na Uy của bác tôi nước trong vắt, không vẫn mỡ. Rau gia vị đủ cả, mùi quế, hôi, gừng hành, thảo quả nướng thơm lừng. Tôi ăn say sưa, sung sướng món ăn thuần Việt trong căn bếp gỗ đặc trưng châu Âu. Sẽ là thiếu sót nếu tôi quên giới thiệu, thịt trong phở Na Uy của bác tôi không phải thịt bò nhé - Thịt sơn dương bác trai tôi đi săn được trên núi.

Còn một điều thú vị nữa là mấy cô bạn Việt Kiều thích nấu bếp của tôi nói: họ dần quen và thích bánh phở hơn bánh phở

tươi ở Hà Nội. Nhiều lâu về Hà Nội, ăn lại bánh phở tươi thấy không ngon vì mềm quá. Bánh phở khô trời Âu cũng đủ loại. Loại của Thái Lan, loại của Trung Quốc, cả một số loại do các hãng có tiếng trong nước ở Việt Nam xuất sang. Sợi to, sợi nhỏ, sợi vừa vừa đều đủ. Mỗi cô nàng nẫu phở chọn một loại ưa thích cho mình rồi nẫu chiêu đãi nhau. Khi nói chuyện phở là lại tranh cãi xem loại bánh nào ngon nhất. Tranh cãi một hồi, cô nào vẫn giữ nguyên ý kiến của cô nẫu. Nhưng cũng chẳng sao, phở vẫn ngon theo một cách nào đó, tôi nghĩ thế!

Chả có phở nào tôi từng thử là phở dở. Nhưng phở sai toét thì có. Đó là khi cô bạn người Việt sinh ra ở Thụy Điển nẫu đãi tôi. Phở của cô nàng là món mỳ chan nước dùng với đủ cả tôm biển, cà chua, bò viên lẫn sườn. Tóm lại, có gì làm ngọt nước, ngon miệng là cô nàng cho vào hết. Ban đầu tôi thấy kỳ, nhưng sau quen dần. Cô nàng gọi để ăn phở nghĩa là ăn món thập cẩm này. Tôi và hai vợ chồng cô đều xì xụp ăn "phở thập cẩm" trong cái lạnh âm 20 độ của Bắc Âu. Tôi thích cái nét trong sáng, hồn nhiên của bát phở sai toét ấy. Cũng như cô nàng Việt Kiều bạn tôi, sinh ra cũng chưa từng thử món phở thuần Việt. Nhưng cái quý là cô nàng vẫn tập nẫu và phỏng mũi khoe tôi món Việt cô tập làm. Mấy hôm nay, tiện có mẹ tôi từ Việt Nam sang thăm, cô nàng cũng xin học nẫu phở Việt Nam chuẩn. "Đừng lo, mẹ mình là con gái Hà Nội gốc cũng chưa nẫu được phở Hà Nội chuẩn 100% đâu. Phở mà!" tôi động viên cô ấy.

Thảo mai như phở

Càng bị rủ rê đi ăn phở trời Tây, tôi càng thấy nhiều cái sự thảo mai của mấy cô bạn gái. Chung quy cũng vì phở. Mấy cô bạn đi cùng tôi, có khi cả chính tôi nữa, vừa hết lời khen món phở đấy, nhưng được một lúc lại chê ngay. Mà khuyến khích đi đâu ra mà nhiều, mà dễ chê đến thế. Cô thì chê phở nước không trong, cô thì chê nước phở chưa được ngọt đậm đà. Phở ngọt thì các cô chê nhiều

mì chính, nước dùng ninh nhiều xương thì nước lại không thanh. Nhà này thích thịt thái mỏng để nổi nói ngoa một tẹo, quạt mạnh quá thì miếng thịt cũng bay lên được ý. Có nhà lại thích miếng thịt thái to bản, hơi dày một chút để khỏi bị vụn. Nói chung cũng như chuyện nấu nướng đồ ăn Việt, tôi chưa thấy căn bếp Việt ở châu Âu nào được cả trăm người khen là chuẩn, là hoàn hảo.

Nhưng thảo mai nhất hình như vẫn là những cô nàng ăn phở. Chả ai nhìn bát phở mới bung ra nghi ngút khói mà không ngót lời xuýt xoa nhưng cũng chả ít người chê ngay được khi vừa chén sạch bánh bát phở lớn. Không phải lời khen ban này là giả đâu nhé! Cũng chả phải người ăn bạc bẽo mà phải nhận bát phở ấm lòng. Chuyện là phở khi mới bung ra quá hấp dẫn, quá quyên rũ bởi hương gia vị hành mùi thơm lừng, vị ngọt nồng nàn của nước dùng và cả sắc trắng nõn nà của bánh phở. Nhưng rồi có ăn mới có nhận xét, mới do từng người đánh giá, so sánh, có khi khắt khe, có khi bao dung. Nhưng hình như rõ ràng, với phở, người ta thảo mai hơn một chút, hờn ghen hơn một chút.

Có một điều thú vị nho nhỏ là trong thực đơn nhà hàng Việt ở nước ngoài, phở thường trong top những món đắt nhất. Mà có gì đâu, bánh phở không đắt, thịt thì chút xíu à. Nhưng phở có lý do đắt giá của nó. Một là phở cần nhiều rau gia vị, món quý ở trời Tây. Nhiều loại rau như mùi tía, thơm Láng, hành lá nhỏ đầu phải dễ kiếm trong siêu thị Tây. Các loại rau này nhiều khi cần kỳ, các nàng đảm phải mua giống từ Việt Nam qua, trồng trong nhà, hoặc tìm đến các tiệm Á hay vào tận nhà người trồng rau đồng hương mà mua. Sau là, phở là món rất đông đảo - mỗi thứ cần có một tẹo, nhưng thiếu thứ gì là ấm ức thứ đó. Một miếng gừng nho nhỏ, một củ hành (hành khô càng ngon), một nửa quả thảo quả, vài cánh hoa hòe rồi một mẫu quế. Mà ý người bạn người nước ngoài nhìn chúng tôi nấu phở cứ ngỡ chúng tôi làm trò phù thủy - cứ tí một, tí

một những thứ nhỏ xíu, kỳ lạ. Mỗi lần nấu phở, nấu thì không lâu nhưng khâu đi gom đủ gia vị, mua đủ rau thơm mới phức tạp nhất.

Mà lạ nhất là dường như, với phở và vài cô bạn gái, chẳng biết thế nào là đủ. Lần cô này nhắc tôi thiếu rau thơm Láng, lần khác cô khác lại gợi ý cho sả sùng vào nước dùng. Phở hay người nấu phở cũng có tí ganh đua, bì tị trong khi vẫn khẳng khẳng rằng mình mới là chuẩn. Mỗi lần nấu sau, mấy cô con gái Việt xa nhà lại âm thầm cho thử mấy món gia vị mà bạn bè gợi ý dù lần trước, các cô vẫn cãi phăng rằng thứ gia vị đó không cần thiếu. Các cô nàng âm thầm ủ mưu cho món phở của mình ngày một hoàn hảo và lần sau đừng hòng ai chê được món phở của cô.

Tôi hay đùa mấy cô bạn bên này là tôi sẽ không bao giờ bình luận phở mà chỉ ăn thôi. Phở rõ ràng là một thứ dễ gây chiến tranh giữa những cô nàng vì những tương đồng và khác biệt. Phụ nữ hình như cũng thế - rõ là khác nhau - từ hình thức, phong cách sống đến quan điểm thẩm mỹ. Nhưng kỳ lạ là - rất khác với đàn ông - phụ nữ thích tuyên ngôn, so sánh và tranh cãi để được công nhận là chuẩn. Sau một hồi tranh cãi, họ vẫn chẳng thay đổi dù biết người kia hay hơn và mình vẫn còn thiếu sót.

Nhưng thôi, may mà họ không đòi đấ y! Bởi lẽ dù phở New York giá 6 đô, phở Paris giá 9 euro trong khi phở Hà Nội có 30 ngàn, tôi vẫn muốn thử hết và nếm hết những khác biệt. Mỗi thêm thớt của phở là một sáng tạo đáng yêu, một cách cá nhân hóa, cá tính hóa rất nữ tính của phụ nữ Việt xa nhà.

Phở mà, ăn đi không trưng, đừng tranh cãi!

Những chuyến bay chiều mỏng Một

Tết là ngày về với mọi người. Những chuyến bay lỡ làng ngày mùng Một chỉ mang theo tâm trạng háo hức "về". Thế mà đã bỏn cái Tết liền, ngày mùng Một, tôi lên sân bay, mang theo tâm trạng "đi".

Người về muộn, người đi sớm

Năm 19 tuổi, khi bắt đầu biết và thích đi du lịch bụi, tôi chọn đúng Tết để đi. Sau đêm 30 trọn vẹn hạnh phúc ở nhà, sáng mùng Một, tôi cùng bố mẹ đi thăm nhà t lượt họ hàng. Tôi i mùng Một, tôi xách vali ra sân bay.

Sân bay ngày mùng Một cũng khác sân bay ngày thường. Những chuyến bay xuống thưa thớt khách. Họ hình như không may mắn để có được chiếc vé về trước đêm qua, cành mai Sài Gòn trên tay đã không còn căng tràn, tươi mới sau hai giờ bay. Thậm chí, có những hành khách bay về từ một đất nước xa xôi nào đó, tay còn ôm cây thông hay hình nộm ông già Noel mới mua trong hay sau Giáng sinh trên đất khách.

Niềm háo hức trên sân bay ngày mùng Một là niềm háo hức lỡ dở, niềm háo hức tiếc nuối. Nhưng có sao đâu, trên những chuyến bay về, đó vẫn là một niềm vui, niềm vui được về nhà. Với họ, Tết chỉ bắt đầu khi họ về đến nhà.

Sân bay mùng Một cũng có những chuyến bay đi. Cảm xúc sân bay cũng có cả những lo âu, bồn chồn, cả chút tiếc nuối ngày Tết cùng những cuộc vui dang dở. Tôi hay sử dụng một hãng hàng không giá rẻ để đi các nước châu Á. Phần lớn các chuyến bay của hãng đều đi qua Thái Lan hoặc Malaysia. Và lần nào cũng thế, những chuyến bay đến Kuala Lumpur không khỏi làm tôi nặng lòng.

Những nhóm đông các anh, các chị chia tay gia đình để sang nhận việc ở Kuala Lumpur ngay khi Tết chưa qua. Trong câu chuyện của các anh, ngoài những háo hức của chuyến xuất ngoại đầu tiên, còn có cả những lời kể về Tết ở nhà, về nỗi lo lắng cho cuộc sống mới nơi đất khách. Có anh hốt hoảng tưởng quên hộ chiếu ở đâu đó, có cô bạn chỉ tầm tuổi tôi, ôm chặt chú gà u bông to mà bạn trai vừa tặng. Một lần, tìm tôi chợt nói khi vô tình thấy các anh, các chị chia nhau miếng bánh chung gói đi từ nhà lúc đói lòng đợi giờ bay. Tết của các anh chị còn nặng hơn cả Tết của tôi vì nó đã bị thế chỗ bởi những nỗi lo.

Tôi không phải là ai trong số họ. Tôi không có niềm vui trở về, cũng không có nỗi buồn chia xa. Tôi bình thản ngó ngàng nhìn họ, ngó ngàng nhìn những gương mặt lẫn những nỗi niềm. Đến giờ check-in, cô nhân viên hãng hàng không xin phép khách hàng cho tôi được làm thủ tục trước vì tên tôi là: Kim Ngân, có nghĩa là vàng bạc, cái tên hứa hẹn vận may cho hãng vào chuyến xuất hành đầu năm. Không ai phàn nàn gì, mừng Một mà! Máy bay ngày mừng Một cũng rất vắng, có khi chưa đến nửa số chỗ ngồi có khách. Lần nào cũng thế, tôi ưa thích việc nằm thanh thoi ngủ trên cả ba chỗ ngồi không có khách. Dư vị đêm giao thừa và ngày mừng Một vui và bận rộn ru tôi trong một giấc ngủ nặng nhưng yên bình trước điểm đến mới.

Sân bay ngày mừng Một, những điều rất nhỏ và rất khác làm tôi thấy ấm áp lạ.

Không phải giao thừa của mình

Trong vòng bốn năm, tôi chọn một chỗ nọ để gửi gắm Tết của riêng mình.

Tết xa nhà đầu tiên tôi đón ở Siem Riep, Campuchia. Năm đó, do chênh lệch nhỏ giữa lịch Việt Nam và lịch Trung Quốc, người Trung Quốc đón Tết sau nước ta một ngày. Thế là đúng hôm tôi đến, China Town Siem Riep đón giao thừa. Tôi ngồi ăn tối trong một quán ăn có cái tên rất Trung Hoa: Red Dragon (Rồng đỏ). Thế mà nói chuyện một hồi, hóa ra, chủ nhà hàng là người Việt Nam. Biết nhóm chúng tôi là người Việt, bà chủ mừng lắm, gọi cậu con trai ra giới thiệu và khoe rằng cậu sắp đi học ở Việt Nam và biết nói tiếng Việt. Cậu chàng chạc tuổi tôi, mới tốt nghiệp trung học. Trái ngược với vẻ tự tin của mẹ, cậu không nói được nhiều tiếng Việt với chúng tôi, mà thay vào đó, cậu nói tiếng Anh. Tôi không còn nhớ tên cậu, chỉ nhớ cậu hỏi rất nhiều về Việt Nam, về Tết ở Việt Nam.

"Em sắp đi du học ở Việt Nam rồi," cậu nói với tôi khi tạm biệt.

"Không phải đi du học mà là đi về nhà học chứ!" Một anh trong đoàn tôi chỉnh lại.

Đêm đó, khu Old Market ở Siem Riep tung bùng pháo hoa. Thế nhưng, cả nhóm tôi rủ nhau về vì lý do: Giao thừa này không phải Giao thừa của mình.

Một Tết khác, tôi đến Bangkok. Dù theo đạo Phật, nhưng người Thái không đón Tết Nguyên Đán. Tết của người Thái rơi vào tháng Tư Dương Lịch. Chính vì thế, đến Bangkok, tôi ngỡ như Tết đã rất xa tôi, dù giao thừa mới là hôm qua. Năm đó, tôi đã có một giao thừa tệ hại: cãi nhau với Số 1. Sáng mùng Một, tôi vẫn nặng trĩu vì những tranh cãi và những rạn nứt trong mối quan hệ, cộng thêm oán trách rằng sao anh lại gây sự với tôi vào đúng ngày Tết. Thế mà đến buổi tối, Bangkok đã nhấc bổng tôi ra khỏi đám lũng nhùng những xúc cảm khó chịu.

Mô`ng Một Tê`t ở nhà, thê` mà Bangkok bình thản như ngày thường. Cái nắ`ng gắ`t bản ban ngày đã đi qua nhưng vẫn lưu lại những hơi nóng đầ`u đó trên tường và mặt đấ`t. Đi bộ một mình, tôi trút đầ`n giá rét của Hà Nội, gỡ đi áp lực ngày Tê`t, tháo bỏ cả những tức giận và hờn ghen để suy nghĩ lại về` cuộc tranh cãi ngày hôm trước. Đêm về`, cô bạn thân người Thái đé`n, đưa tôi lên một quán cà phê trên tầ`ng 17 của Central World. Ngồ`i lặng lẽ ôm tách cà phê mà dưới chân là cả Bangkok rực rỡ đèn, Pu (cô bạn thân người Thái của tôi) nghe tôi kể những bực bội của mình.

"Sao sáng nay hai đứ`a không gặp nhau để nói chuyện thẳng thắ`n," Pu hỏi tôi.

"Sáng đầ`u năm mà, ai lại tranh cãi."

"Năm mới là dịp để người ta tha thứ, tha thứ thật sự ý chứ không phải nén lại nỗi bực tức trong lòng. Tớ không muố`n vali bạn nặng những nỗi buồ`n", Pu định nghĩa lại cho tôi về` Tê`t.

Có lẽ một trong những chuyê`n đi Tê`t đáng nhớ nhấ`t của tôi là chuyê`n đi Philippines năm 2008. Trước khi đi, tôi không thể ngờ ở đấ`t nước nhiệt đới ấy cũng có nơi lạnh đé`n thê`. Cả vali toàn váy và áo ngắ`n, tôi run rẩy ngay khi còn ngồ`i trên một cái xe bus hỏng điề`u hòa (điề`u hòa nhiệt độ luôn để ở nhiệt độ rấ`t thấ`p, không thể chỉnh). Xuồ`ng xe, cái lạnh giá buồ`t và lớp mưa phùn tàn nhẫn như bóp chặt lắ`y chúng tôi, tám cô nàng liề`u lĩnh nhưng thiế`u chuẩn bị. Tôi khoác lên người mình đé`n tận... ba cái váy, chùm một cái váy lên đầ`u làm khăn và chân đeo hai đôi tắ`t da chân rô`i bắ`t xe jeepney để đi vào thị trấ`n. Đường xa lạnh không một bóng người, đêm tồ`i đặc lại và gió bụi thố`c từng đợt vào mặt, tắ`t cả chúng tôi đé`u đã hơn một lầ`n nguyê`n rửa quyế`t định ngu ngồ`c của mình. Tám đứ`a con gái ôm chặt lắ`y nhau trên xe jeepney, không ai nói với nhau câu nào, giạt thốt tim mỗi khi chiế`c xe ngoặt lái trong khi

chúng tôi không nhìn thấy gì phía trước. Bỗng, "Ah, có ánh đèn kìa!!", một chị trong đoàn hô lớn sung sướng; "Cả con chó đang chạy nữa kìa!", chị khác hô hỏi chỉ thêm. Vậy là chúng tôi đã tìm thấy sự sống và dường như chúng tôi đã tới nơi.

Thị trấn đêm không còn nhà hàng nào mở cửa, một khách sạn duy nhất không có khách nào ngoài chúng tôi. Đêm đó, mấy chị em nắm túm tụm lại chứ không đòi mỗi đứa một giường như mọi lần.

"Ở nhà bây giờ thì tha hồ no bụng nem và vui phải biết. Mới mừng Hai mà", một cô em trong đoàn tự nhiên nhấc c.

Mới đi có một hôm mà cả tám đứa đã nghĩ nhớ nhà. Tết mà.

Đi là để muốn về

Tôi luôn nghĩ phụ nữ là những người khách du lịch nhiều mâu thuẫn nhất, đặc biệt là những cô nàng mê du lịch bụi. Trào lưu lên đường ngày Tết trở nên phổ biến với những backpacker Việt. Không phải họ cũng sợ Tết như tôi mà chỉ đơn giản vì Tết được nghỉ dài ngày. Suốt một năm làm việc, tôi chờ mong ngày Tết để được lên đường. Thế nhưng, trong suốt chuyến đi, không ít lần cả nhóm ước ao về nhà để ăn no nê món ăn Tết, ngủ nướng sung sướng trên chăn ấm, đệm êm hay đi chơi cùng bạn bè. Trên chuyến bay về, mấy cô nàng cũng háo hức chả kém lúc đi...

"Về nhà cái phải online ngay. Nửa tháng không sờ vào máy tính rồi."

"Về nhà đi ăn phở gà nhé!"

"Không biết ở nhà còn bánh chưng không nhỉ?"

...

Mỗi chuyến đi, đặc biệt là chuyến đi ngày Tết, tặng chúng tôi niềm háo hức ngày về, cảm hứng mới cho cuộc sống tưởng như đã quá quen thuộc đến nhàm chán hàng ngày.

Riêng với tôi, đã nhiều năm xa nhà, Tết này, tôi không muốn đi đâu hơn là được trở về.

"Về đây với bác, chả có gì đâu nhưng chắc chắn có mâm Việt Nam", bác tôi viết thư từ Na Uy.

Chỉ cần nghe chữ "về", lòng tôi đã ấm lại. Tôi vội vã đặt vé xe bus đến Na Uy cho đúng ngày mùng Một. Tết là để trở về.

20 điều kỳ lạ làm nên tuổi 20 của tôi

1. Hái dâu rừng ở Na Uy, hái nấm ở Thụy Điển. Rừng ướt và lạnh. Tôi bắt đầu yêu những đôi ủng cao su xấu xí.

2. Nhớ xúc xích truyền thống ở Tây Ban Nha và ngủ đêm trong căn phòng treo đầy xúc xích, thành quả lao động cả ngày của chúng tôi.

3. Ăn thử món ve rang ở Thái Lan và thử nấm một cái càng bọ cạp. Rất ngon nhưng có lẽ, tôi sẽ không ăn lại món đó!

4. Bay máy bay thể thao trên những cánh đồng quê hương của bạn trai tôi ở Séc.

5. Nếm trái tuân lễ Ramada của người đạo Hồi. Bữa ăn đầu tiên của ngày bắt đầu lúc 11h đêm, khi một vài quán ăn trên đường chúng tôi đi từ Jakarta đến Yogyakarta (Indonesia) mở cửa. Tất nhiên, chúng tôi không thể chịu được và gói theo bánh mì để ăn trưa.

6. Nhớ nghe nhạc bên miệng núi lửa Bromo (Indonesia) vẫn bốc khói nghi ngút.

7. Gặp hơn một truyện cổ tích trên phố: Một gia đình người Thổ Nhĩ Kỳ nhìn thấy tôi trú mưa ở mái hiên siêu thị đã dừng xe và đề nghị đưa tôi về nhà. Hay được một cảnh sát thuê taxi đưa tôi về nhà an toàn khi tôi bị mắc kẹt trong biểu tình năm 2010 ở Bangkok.

8. Học thứ tiếng thứ tư dù đã thất bại trong việc học ba thứ tiếng trước. Lần này, tôi chọn tiếng Thụy Điển, thứ tiếng của chỉ khoảng 10 triệu người.

9. Đạp xe 40 km vòng quanh hồ Hjälmaren ở Thụy Điển.
10. Tự tay đi đào khoai tây ngoài ruộng - bả`ng một cái xẻng nặng trĩch - để mang về` chuẩn bị bữa tồ`i.
11. Nhận được "tâm thư" của anh chàng thích thầ`m từ hồ`i lớp 8 mà không hề` nói ra.
12. Tìm Tam Giác Vàng trên sông Mekong - nơi đi vào lịch sử như tâm điểm về` trồ`ng và buôn ma túy của Thê` giới.
13. Tập múa Apsara cùng các bạn nhỏ Campuchia, tập múa Ấ`n Độ và nháy điệu châu Phi.
14. Đi câu cá strömming (cá trích) và mổ 70kg cá cùng với gia đình.
15. Lặn biển ở Bali. Tầ`t nhiên, tôi có một anh chàng hướng dẫn lực lưỡng bơi kèm nhưng cảm giác ở dưới biển sâu cũng làm tôi hoảng sợ rồ`i thích thú vô cùng.
16. Thực hiện một chuyế`n đi Sri Lanka, 7 ngày với giá 200 đôla.
17. Tham gia lễ hội té nước (và té bùn) ở Thái Lan.
18. Ăn bánh sinh nhật truyề`n thồ`ng của người Sri Lanka do một gia đình người bản xứ làm tặng trong ngày sinh nhật lâ`n thứ 20 - món cơm nầ`u với nước dừa.
19. Tập đi ngựa và nói chuyện với một chú ngựa.
20. Ôm mẹ thật chặt, nói thật khế` "Con yêu mẹ" khi nắ`m cạnh mẹ trong đêm trước ngày đi du học.

Triết lý giày của Travelling Kat

Trên đường đi, người bạn thân, người ảnh hưởng đến tôi nhiều nhất là những đôi giày. Dù là đôi giày Jimmy Choo gợi cảm hay đôi Crocs thô kệch, giày bốt bạn với tôi và khuyên như tôi như một người chị lớn.

- Chọn một đôi giày tốt không có nghĩa là tôi được đảm bảo về một hướng đi đúng hay một chuyên đi an toàn nhưng tôi đã cố gắng hết sức để có lựa chọn tốt nhất ngay lúc này, khi tôi có quyền lựa chọn.
- Trong một ngày mưa và xám xịt, cách đơn giản nhất để thấy hạnh phúc là đi một đôi ủng nhựa. Ít nhất là đôi chân tôi được khô ráo và tôi được vững vàng khi chạy trong mưa.
- Khi đôi giày của tôi bị đứt giữa đường hay hóa ra là rất trơn khi đi mưa, tôi nhắc mình đừng cầu với đôi giày. Đó là lựa chọn của tôi, chứ đôi giày không chọn tôi để bám càng.
- Một đôi giày tốt, làm bạn thoải mái thì giúp bạn tỏa sáng nhiều hơn là một đôi giày đẹp mà làm bạn lúng túng.
- Chọn bạn cũng như chọn giày, ước thử là chưa đủ, phải bước đi thử, nhún nhảy thử và kể cả... trượt ngã thử nữa. Khó khăn mới giúp tôi nhìn thấy một đôi giày và một người bạn.
- Cách một tình yêu tan vỡ và một đôi giày hỏng giữa đường làm tôi đau tương đối giống nhau - chỉ cảm thấy không yên tâm tuyệt đối cho đến khi tìm thấy một thứ thay thế tốt hơn.
- Giày cũng giống giống anh bạn trai - ban đầu, bạn chọn dựa vào phần bên ngoài nhưng phần bên trong đôi giày hóa ra

mới gây ảnh hưởng nhiều đến bạn. Hãy chọn phần đế trong bả ãng da thật để thoáng chân mùa Hè hay lớp bông mềm để giữ ấm vào mùa Đông.

- Bạn có thể sở hữu 100 đôi giày cao gót, nhưng đừng bao giờ bỏ qua một đôi giày thể thao. Đó là lúc bạn nghĩ về mình, chiếu chuộng mình và mặc xác những lời bình phẩm xung quanh.
- Tôi mua một đôi giày thật tốt, thật đẹp và đắt tiền (nếu như nó phải thế). Để rồi một ngày không biết mặc gì hay không có đồ gì đặc biệt để diện, tôi sẽ mặc áo T-shirt trắng, quần jeans đơn giản và đi đôi giày đó. Thế là tôi thấy mình đủ sành điệu.
- Giày, về bản chất, chỉ có một vài mẫu nhất định trong lịch sử hàng trăm năm của nó. Thế nên đừng bao giờ vứt một đôi giày hãy còn tốt đi dù bạn chán nó và cũng đừng đi nó nhiều đến nỗi bạn phát chán nó. Cứ từ từ mà diện, xoay vòng và lắng nghe cảm xúc của bạn dành cho đôi giày. Lý thuyết này, rất tiếc, không thể áp dụng cho tình yêu và những cô nàng mê mua sắm!
- Nếu có Chúa và tôi phải xưng tội, tôi sẽ xưng tội về cách tôi đối xử với những đôi giày. Tôi đã làm hỏng quá nhiều giày.

Thế đấy, tôi vẫn đi và tôi vẫn tìm kiếm một đôi giày hoàn hảo, ít nhất là trong dịp tôi diện nó: leo núi hay đi dạ tiệc. Nhưng có những lúc, tuyệt vời nhất với tôi là được tháo giày, chạy chân đất hay ngâm chân trong nước ấm. Đó là lúc một cô nàng thích đi được về nhà!

Cuốn sách này tôi dành tặng bố mẹ và dì ruột của tôi, những "chú mèo" dạy chú hải âu con là tôi tập bay. Tình yêu của họ dành cho tôi đủ lớn để họ dạy tôi làm điểu mà chính họ chưa làm được trước đó.

Tôi cảm ơn cô bạn thân của tôi, Nguyễn Trà My, đã cùng tôi trao đổi những email trong suốt ba năm qua. Những email đó chính là tư liệu của cuốn sách này.

Tôi cảm ơn Hồ`ng Nhung - cô bạn cùng tôi lang thang châu Âu trong suốt hai năm sinh viên, cùng tôi chia sẻ nhiều trải nghiệm tôi có trong cuốn sách này.

Tôi cảm ơn nhà báo Ngô Thị Phú Bình, người đã đặt tôi viết bài mảng Du Lịch hàng tháng và làm sáng bừng ngày mới của tôi bằng những email feedback của chị.

Cảm ơn nhà văn Hồ` Anh Thái, biên tập viên Dương Phương Vinh đã đưa ra những góp ý vô giá cho bản thảo của tôi.

Cảm ơn chị Phạm Thị Hoài Anh, thư ký tòa soạn trang web Yêu Trẻ Thơ, vì cảm hứng phụ nữ của chị.

Tôi biết ơn ekip xuất bản chuyên nghiệp của Thái Hà Books, những người bạn đã cho tôi lời khuyên về việc xuất bản và hơn 1000 bạn đọc trên Facebook Travelling Kat.

Elizabeth Gilbert: Tác giả của cuốn sách nổi tiếng 'Eat, Pray, Love' (Ăn, Cầu nguyện, Yêu).